

www.burmeseclassic.com

ပုညဝင်တအုပ်တိုက်

BURMESE
CLASSIC
.com

ပုညဝင်

ကမ္ဘာဦးမြဲသနာ

www.burmeseclassic.com

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

ပုညခင်

ကမ္ဘာဦး ပြဿနာ

BURMESE
CLASSIC
COM

ကမ္ဘာဦးမှာ ...

ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမဂုဏ်လို့ နှစ်မျိုးနှစ်စား

ဖြစ်တည်လာပြီး ကတည်းက...

ချစ်တယ်ထင်ပြီး မုန်းကြ ...

မုန်းတယ်ထင်ပြီး ချစ်ကြ ...

ကိုယ်ကချစ်ပြီး သူကမချစ် ...

သူကချစ်ပြီး ကိုယ်ကမချစ် ...

အခုချစ်ပြီး နောက်တော့မချစ် ...

အခုမချစ်ပေမယ့် နောက်တော့ချစ် ...

ခုသူ့ကိုချစ်၊ နောက်တော့ နောက်တစ်ယောက် ပြောင်းချစ် ...

.....
.....
.....
.....

ခါတွေ ... ခါတွေဟာ ကမ္ဘာဦးကတည်းက ရှိခဲ့ပြီး

ခုထိလည်း မပြီးဆုံးနိုင်သေးတဲ့ ...

နောက်လည်း ဘယ်တော့မှ ပြီးဆုံးသွားမှာမဟုတ်တဲ့

'ပြဿနာတစ်ခုပါ'

အဲဒီလို ပြဿနာတွေထဲက တစ်ခုကတော့ ...

... နှစ်နှစ်ကလေးနဲ့ ငါ့အကြောင်းမခိုက် နှစ်နှစ်ကလေးနဲ့
 မှုပြုမိကတည်းကလေးကလေး ငါ့လုပ်ငန်းကလေး
 ... ငြိမ်သက်လေးကလေးကလေး ငြိမ်သက်လေးကလေး ငြိမ်သက်
 မြို့ ကြီးကြီးပေး ပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေးပေး
 ဝိသုဒ္ဓါနိကာယကလေးကလေးကလေး ကလေးကလေးကလေးကလေး
 ကလေးကလေးကလေးကလေးကလေးကလေးကလေးကလေးကလေးကလေး
 ... * * *

“ဒီနေ့ကျမှ မိုးရွာရင်တော့ သေပြီ ဆရာ...”

‘ရှေးလင်္ကာ’ သည် ကိုယ့်အခန်း မှန်ပြတင်းရဲ့
 ဇာခန်းဆီးလေးကို ကပျာကယာ ဆွဲဖယ်ကာ ကောင်းကင်ဆီ
 မော့ကြည့်ရင်း စိုးရိမ်တကြီးလေး ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။

ကောင်းကင်ကြီးက အုံ့မှိုင်းနေလိုက်တာ ...။ မိုးက
 မကြာမတင် ရွာချင်နေပြီလား။ ဒါပေမယ့် ‘မိုးဖြူမစဲ မိုးမဲမရွာ’
 ဆိုတဲ့ စကားလေးတော့ ကြားဖူးသားပဲ ...။ ကောင်းကင်က
 မဲနေပေမယ့် ရွာချင်မှရွာတာ၊ ကောင်းကင် ဖွေးဖွေးဖြူနေတုန်း
 ဗြန်းဆို ရွာချပြီး မစဲနိုင်တော့တဲ့ မိုးတွေလည်း ရှိတာပဲမဟုတ်
 လား။

ရှေးသည် ကိုယ့်ဘာသာ စိုးရိမ်၊ ကိုယ့်ဘာသာ
 ဖြေတွေးလေးတွေးပြီး လက်ချောင်းကလေးတွေချင်း ယှက်၍
 ခပ်မြန်မြန် လက်အုပ်ကလေးချို၊ မျက်လုံးစုံမှိတ်လျက် ...

ပု ည ခ င် စ ဘ အ ဝ် တို က်

“မိုး မရွာပါနဲ့ဦး၊ မိုးမင်းကြီးရယ်၊ မိုးမရွာပါနဲ့ဦး ...”

ဟု တတွတ်တွတ် ဆုတောင်းရေရွတ်လိုက်မိပြီးမှ အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာဘက်သို့ ပြေးထွက်လာလေသည်။

ရှေးသည် ဝရန်တာထောင့်လေးမှာ ရပ်လျက် ခြံထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ ခြံထဲမှာ အသင့်ရပ်ထားသော အနီရောင် အမိုးဖွင့် ပြိုင်ကားလေးကို တွေ့စဉ်မှာ ရှေးရဲ့ ခြေဖဝါးကလေး တွေသည် ဝရန်တာ အခင်းကျောက်ပြားတွေနဲ့ မထိတော့သလို မြောက်ကြွကြွ ခုန်ဆွဲဆွဲလေး ဖြစ်လာလေသည်။

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ရှေးလင်္ကာ တစ်ယောက် ဂဏှာ မငြိမ် ယောက်ယက်တွေခတ်နေရတာဟာ အဲဒီ ပြိုင်ကားလေး ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကားက ဘယ်အချိန်ရောက်မယ်ဆိုတာ မသိ တာမို့ ရှေးဟာ ထမင်းစားခန်းထဲဝင်ကာ စားချင်တာတွေ ဝင်စားလိုက်၊ အိမ်ရှေ့ ပြေးထွက်ကြည့်လိုက်၊ ရှေးအခန်းထဲမှာ အိပ်ရာထဲ လူးလိမ့်အိပ်လိုက်၊ ဝရန်တာဘက် ပြေးထွက်ကြည့် လိုက်နှင့် ဘာကိုမှ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မလုပ်နိုင်ဘဲ ယောက် ယက်ခတ်နေခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

“လှလိုက်တာ ... လှလိုက်တာ၊ အမိုက်စားပဲကွာ၊ လန်း တယ် ... လန်းတယ်၊ အရမ်းလန်းတယ်ကွာ ...”

ရှေးသည် ပါးစပ်က ပတွတ်ပတွတ် ရွတ်ချင်ရာ ရွတ်ကာ နှစ်ချက် သုံးချက်လောက် ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲလေးဖြစ်သွား

ပြီးမှ ဝရန်တာမှ ချာခနဲ လှည့်ကာ အိမ်အောက်ထပ်သို့ ပြေး ဆင်းလာလေသည်။

“အမလေး ... မမရှေး ... မမရှေး ... ဖြည်းဖြည်း ... ဖြည်း ဖြည်း ... ပိစိကို တိုက်မိပါ့မယ် မမရှေး ... အမလေး”

လှေကားထစ် လက်ရန်းတွေကို ဖုန်သုတ်နေသော အိမ်က ကလေးမလေး ‘ပိစိ’ သည် သူ့အရှိန်နှင့်သူ ဝရန်းသုန်း ကား ပြေးဆင်းလာသော ရှေးကို မော့ကြည့်လျက် လန့်ဖျပ် အော်ဟစ် သတိပေးလိုက်သော်လည်း မမိဘဲ ရှေးက ပိစိကို ဝင်တိုက်မိသွားသည်။ သို့သော် ကိုယ့်ဘာသာ ပျော်မြူးနေသော ရှေးက ပိစိလက်ကို ဆွဲကာထူလိုက်ပြီး ပိစိကို လက်ဆွဲလျက်ပင် လှေကားထစ်တွေကို ဆက်၍နင်းကာ အရှိန်ဖြင့် ပြေးဆင်းသွား သဖြင့် ပိစိမှာ ရှေးနောက်သို့ ကိုးရိုးကားယား ပါသွားသည်။

ရှေးသည် ပိစိကို လက်ဆွဲလျက် မီးဖိုချောင်ဘက် သို့ ပြေးဝင်လာကာ ...

“မလုံးရေ ... အေးမြရေ ...”

“ရှင် ... မမရှေး ...”

“ရှေးကားလေး ရောက်နေပြီ၊ ရှေးမောင်းမယ့် ကားလေး ရောက်နေပြီ ...”

“ဟုတ်လား ... ပျော်စရာကြီးနော်”

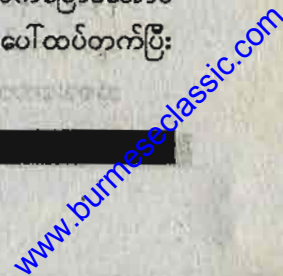
“အေးပေါ့ ... ပျော်စရာကြီး”

“ပျော်စရာကြီးဟေ့ ... ပျော်စရာကြီး ...”

ရှေးနဲ့ တရင်းတနီး ပြောဆိုမြဲဖြစ်သော မလုံးနှင့် အေးမြက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ လုပ်လိုက်ကြသည်။ ရှေးကလည်း မလုံးနှင့် အေးမြကို တစ်ဖက်စီ လက်တွဲကာ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ လုပ်လိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် မလုံးနှင့် အေးမြက လက်ချင်းတွဲဆက်လိုက်ပြန်ရာ သုံးယောက်သား ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ခုဝေဝေ ကခုန်နေသလို မြူးတူးပျော်ရွှင်နေသည်။ ဒီအိမ်မှာ တောက်တိုမည်ရ လုပ်ရသည့် အငယ်ဆုံးမကလေး ပိစိကလည်း သုံးယောက်ရဲ့အလယ်သို့ ခေါင်းလျှိုဝင်ကာ ဆွတဆွတ လုပ်နေသည်။

ခဏနေမှ ရှေးက လက်ချင်းပြုတ်လိုက်ပြီး...
“ကားရောက်လာလို့ ပျော်တာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ခုနေမိုးရွာချရင်တော့ ပွဲပျက်ပြီပဲ...”
“မမရှေးက မိုးရွာထဲမှာ မမောင်းရဲလို့လား...”
“ဘာလို့ မမောင်းရဲမှာလဲ ...၊ မိုးရွာတာလောက်တော့ အေးဆေးပဲ...”
“ဒါဆို ဘာလို့လဲ...”
“အေးမြ ငတုံးမ ...၊ နင်တို့ သုံးယောက်လုံး ငတုံးတွေ ချည်းပဲ၊ အမိုးဖွင့် ပြိုင်ကား မောင်းပါတယ်ဆိုမှ မိုးရွာထဲ မောင်းလို့ အဆင်ပြေမလားဟဲ့...”
“မမရှေး ပြောတော့ဖြင့် မမရှေး မောင်းမယ့် ကားက အမိုးဖွင့်ပြီးတော့လည်း မောင်းလို့ရတယ်၊ အမိုး ပိတ်ပြီး

မောင်းလည်း ရတယ်ဆို ...၊ မိုးရွာတာများ အမိုးပိတ်မောင်းရုံပေါ့၊ အလွယ်လေးပဲ ဥစ္စာ”
“ဒါတော့ နင်ပြောမှလား ပိစိရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ငါက ပထမဆုံး ကိုယ့်ကားလေး ကိုယ်မောင်းသွားရမယ့်နေ့မှာ အမိုးလေးဖွင့်ပြီး ပဲများချင်သေးတာပေါ့၊ မိုးရွာထဲ အလုပ်ပိတ်ပြီး မောင်းတော့ ဖိးငုပ်တာပေါ့၊ နေလေးလည်းသာမှ ငါ့ရဲ့နေကာမျက်မှန်အသစ်ကလေးကို တပ်ပြီး မောင်းလို့ ရမှာဟ ...”
“သိပြီ ... သိပြီ၊ မမရှေး ပြောတဲ့ပုံစံမျိုး ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ တွေ့ဖူးတယ်၊ အရမ်းမိုက်တယ်...”
အေးမြ ပြောနေဆဲမှာ မလုံးက ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ ပြေးသွားကာ ကောင်းကင်ဆီ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး...
“နေထွက်လာပြီ၊ နေထွက်လာပြီ၊ မမရှေးရေ... မိုးမရွာတော့ဘူး၊ နေထွက်လာပြီ...”
ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အော်ဟစ်လိုက်သဖြင့် ရှေးမှာ ဝမ်းသာလုံးဆိုသွားကာ...
“အိုကေ ... အိုကေ ...၊ ရာသီဥတုကတော့ ကိုယ့်ဘက်ပါလာပြီ၊ ကဲ ... သွားကြ ... သွားကြ၊ နင်တို့က ငါ့ကားလေးကို ဖုန်တစ်စက်မှမရှိဘဲ ပြောင်သထက်ပြောင်အောင် သွားသုတ်ပေးထားကြ၊ ရှေးကတော့ အပေါ်ထပ်တက်ပြီး သွားရှိုင်းလိုက်ဦးမယ်”

ပျော်လွန်းလို့ ဂဏ္ဍာမငြိမ် ဖြစ်နေသော ရှေးက စကားမဆုံးခင် မီးဖိုချောင်ထဲမှ ထွက်လာကာ လှေကားထစ်တွေကို တစ်ထစ်ကျော် နင်းတက်လာနေဆဲ ...

“ဝုတ် ... ဝုတ် ... ဝု ... ဝု”

“ဟယ် ... စနိုး ... အမလေး ... ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရွံ့တွေ ရေတွေ ပေပွနေပါလား၊ ပီစီရေ ... ငါ့စနိုးကို နင် သေသေချာချာ ကြည့်မထားဘူးလား ...”

ရှေးသည် ရှေးနောက်ကနေ တဝုတ် ဟောင်ရင်း လှေကားထစ်တွေပေါ် ပြေးတက်လာသော ရှေးရဲ့ အချစ်တော် ခွေးမလေး စနိုးကြောင့် နောက်ပြန်လှည့်ကာ စနိုးကိုယ်လေးကို ဆီးပွေ့ထားလိုက်ရင်း ပီစီကို လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။ ပီစီသည် ရှေးအသံကြောင့် အူယားဖားယား ပြေးလာကာ ...

“ပီစီ သေချာကြည့်ထားပါတယ် မမရှေးရဲ့ ...”

“နင်ကြည့်ထားရင် စနိုးက ဒီလိုရုပ် ဖြစ်လာပါ့မလား၊ နင် သေချာကြည့်မထားလို့သာ ဒီလိုညစ်ပတ်ပေပွပြီး ခြံထဲကနေ တက်လာတာပေါ့”

“ခုနလေးကမှ ကြီးကြီးက လှေကားလက်ရမ်းတွေကို ဖုန်သုတ်ခိုင်းလို့ သုတ်နေရတာနဲ့ စနိုးကို မျက်ခြည်ပြတ် သွားတာပါ မမရှေးရဲ့၊ ပြီးတော့ စနိုးက ခုတလော အစားကောင်း စားဖို့ထက် ခြံထဲဆင်းဖို့ပဲ ဇောကပ်နေ

တာ၊ လစ်တာနဲ့ ခြံထဲဆင်းပြီး ဟိုဘက်ခြံထောင့်ကိုပဲ ပြေးပြေးသွားတာ ...”

“ဟိုဘက်ခြံထောင့်မှာ ဘာရှိလို့လဲ ...”

“သူ့လို အမွေးဖွားဖွားလေးနဲ့ ခွေးထီးလေးတစ်ကောင် ရှိတယ်လေ၊ ဟိုဘက်ခြံက မွေးထားတာ မကြာသေးဘူး၊ ပြီးတော့ ...”

“ပီစီ ...”

ရှေးက ပီစီစကားမဆုံးခင် ပါးကလေးတွေ ရဲကား ဒေါသတကြီး အော်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“နင်ကများ ငါ့စနိုးကို စွပ်စွပ်စွဲစွဲ ...၊ ငါ့စနိုးက အဲလို အစားမျိုး မဟုတ်ဘူးဟဲ့ ...”

ရှေးရဲ့ စကားကြောင့် ပီစီက ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် အုပ်ကာ ခိခနဲ ကျိတ်ရယ်လိုက်သည်။ ရှေးကတော့ ပီစီစကားကို မကျေချမ်းနိုင်သေးဘဲ ...

“ဒီမှာ ... ပီစီ ... နင် သေချာမှတ်ထား၊ ငါ့စနိုးက ဘယ်တော့မှ သူ့ဘက်က စမယ့် အစားမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုတလောက ခွေးတစ်ကောင် ခြံမှာ လျှောက်ပြန်သံပေးလုပ်နေတာတောင် တစ်ချက်ကလေး လှည့်ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကူခြေနဲ့သူနေတာ၊ နင် ငါ့စနိုးကို အသရေ မဖျက်နဲ့ ...၊ နော် ... စနိုးရယ် ... စနိုးတို့က ဒါမျိုး စိတ်မဝင်စားပေါင်နော် ...”

“ဝ ... ဝ ... ဝတ် ... ဝတ် ...”

“အေးပါ ... အေးပါ ... စနိုး ဒါမျိုးမလုပ်တာ မမရှေး သိပါတယ်၊ အဲ့ဒီ ပီစီမက အလကား ...”

ရှေးက စနိုးကို ပွေ့ပိုက်ရင်း လူလို သဘောထား ကာ စကားပြောနေတာမို့ စနိုးကလည်း ရှေးကို ပါးလျက် နားလျက်လုပ်နေသည်။ ပီစီမတော့ ခွေးမချစ်တတ်သူမို့ မမရှေး နဲ့ ခွေးနဲ့ အဲ့ဒီလောက် ပွတ်သပ်အရောဝင်နေတာကို အသည်း ယားနေကာ ...

“မမရှေး ... မမရှေးကိုပါ ရွံ့တွေပေကုန်ဦးမယ်၊ ပီစီကို ပေး၊ စနိုးကို ပီစီ ရေချိုးပေးမယ် ...”

“နေပစေ ... ငါ့ဘာသာပဲ ချိုးပေးလိုက်တော့မယ်၊ နင်က စနိုးကိုကိုင်ရင် ညှင်ညှင်သာသာ ကိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာ အမွေးတွေ ကျွတ်ကုန်ဦးမယ်”

ရှေးက စနိုးကိုပွေ့ကာ ရေချိုးခန်းဘက်သို့ ထွက် လာသည်။ ပြီးတော့ စနိုးကို ခွေးရှန်ပူဖြင့် သေချာ ရေချိုးပေး၊ ဒရိုင်ယာဖြင့် မှုတ်ပေး၊ ပေါင်ဒါဖြူးပေးပြီး စနိုးရဲ့ ခေါင်းပေါ်က အမွေးဖွားဖွားလေးကို ဖဲပြားလေးဖြင့် ချည်ပေးလိုက်ပါသည်။

ရှေး အချစ်တော် ခွေးမလေးဟာ ရှိဇူးအမျိုးအစား မို့ အမွေးရှည်ရှည်လေးတွေဖြင့် အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို ဖြူဖွေး လှပသည်။ ရှေး အလွန်ချစ်သော ခွေးမလေးမို့ စနိုးကို ရေချိုး၊ အစာကျွေး ... စသည် ဝေယျာဝစ္စတွေကအစ ရှေးက မပျင်းမရိ

လုပ်ပေးမိမြဲပင် ...။ ခုလည်း ကားထွက်မောင်းဖို့ ဒီလောက် စိတ်အားထက်သန်နေချိန်မှာတောင် စနိုးကို ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ပုံစံဖြင့် မထားခဲ့ရက်နိုင်တာမို့ အမြန် ရေချိုးပေးရတာပင်။

ရှေးသည် စနိုးကို အလှပြင်ပေးပြီးတာနှင့် ရှေး ကိုယ် ရှေး အလှပြင်ရဦးမှာမို့ ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ရေချိုးလိုက် သည်။ ရေချိုးရင်း သီချင်းတွေလည်း အော်ဟစ်ဆိုမိ၏။ ရေပန်း အောက်မှာ ဝင်ရပ်နေရင်းက ‘မီးကို ကားဝယ်ပေးလို့ ကျေးဇူး တင်ပါတယ် မေမေ’ ဟု ဗလုံးဗထွေးသံဖြင့် တစ်ချက်တစ်ချက် ထအော်လိုက်သေးသည်။

ရှေးရဲ့ မေမေဟာ ကျေးဇူးတင်စရာ အလွန်ကောင်း သော မေမေ ဖြစ်ပါသည်။ (တခြား မေမေတွေလည်း ကျေးဇူး တင်စရာ ကောင်းမှာပါ)။ မေမေက ပိုးဟပ်ဖြူကလေးလို ဖြူ ဖျော့ ပိန်နဲ့လျက် ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းရှာတဲ့ အမေ ဖြစ်ပေမယ့် ရှေးရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကိုတော့ အမြဲ ရှေးရှုနေတတ်ပါ သည်။

မေမေဟာ မွေးရာပါ နှလုံးရောဂါသည် ဖြစ်ပေ မယ့် ရှေးကို သူ့အသက်နှင့် အလောင်းအစားလုပ်ကာ မွေးထုတ် ပေးခဲ့ရာပါသည်။ ရှေးဖေဖေကတော့ မေမေ အသက်နဲ့ရင်းပြီး မွေးပေးခဲ့တဲ့ ရှေးအနားမှာ ကြာကြာနေဖို့ ကံမပါလာလို့လား တော့ မသိ ... ရှေး အရွယ်မရောက်ခင်မှာ နောက်အိမ်ထောင် ပြုသွားခဲ့ပါသည်။ ခုတော့ ရှေး ဖေဖေဟာ နိုင်ငံခြားမှာ နေတာ

www.burmeseclassic.com

အိမ်ထောင်နှင့် သားသမီးတွေ ပွားစီးနေပြီဟု သတင်းကြားရသည်။

မေမေက ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ချမ်းသာသောမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာကာ အမွေတွေ တစ်ပုံတစ်ပင် ရထားသူမို့ ခုချိန်မှာ ယောက်ျားလုပ်စာ မစားရလည်း ပြဿနာတော့မရှိပါ။ အိမ်တွေ ခြံတွေ ငှားစားထားသည့် ပိုက်ဆံက အလှူအပယ် ရနေခဲ့လို့ပင် ...။

ရှေးဟာ အဖေ မရှိပေမယ့်လည်း ဖူးဖူးမှုတ် ချစ်ခင်အလိုလိုက်သော မေမေ့ မေတ္တာရိပ်မှာ မကြောင့်မကြ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်။ မေမေ့အစ်မဝမ်းကွဲ အပျိုကြီး ကြီးကြီး ဒေါ်ငွေမုန်က အိမ်မှုကိစ္စတွေကိုစီမံခန့်ခွဲပေးပြီး အိမ်မှာ အိမ်အကူ မိန်းကလေး သုံးယောက် ရှိနေတာမို့ ရှေးဟာ ဘာအလုပ်ကိုမှ တပင်တပန်း လုပ်စရာမလိုခဲ့ပါ။

အိမ်အကူ မိန်းကလေး သုံးယောက်လုံးဟာလည်း ရုပ်ရည်ကလေး သန့်သန့်၊ ရိုးရိုးသားသားလေးတွေချည်းပဲမို့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးပီပီ အဖော်မင်သော ရှေးက ပျင်းလျှင်သူတို့နှင့် ရောနှောအဖွဲ့ကျမိတာပင် ...။ ဒါကို ကြီးကြီးနဲ့ မေမေကလည်း မတားမြစ်ခဲ့ပါ ...။

ခုချိန်မှာ ရှေးအသက်က ၂၀၊ ကျောင်းလည်းပြီးပြီ ဆိုပေမယ့် ရှေးဟာ ကလေးဆန်ဆဲပင် ...။ ကြောင့်ကြမဲ့ ပျော်

ရွှင်စွာနေရသော ဘဝမို့ ရှေးကိုကြည့်လိုက်တိုင်း အမြဲပျော်ရွှင် တက်ကြွနေတာကိုပဲ မြင်ရလိမ့်မည်။

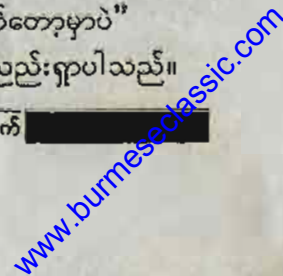
မေမေက ရှေးလိုချင်တာဆို ဖြည့်ဆည်းပေးမြဲ ဖြစ်ပေမယ့် ရှေးကားမောင်းချင်တာကိုတော့ စိုးရိမ်တကြီး တားမြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဒီက မိရှေးတို့ကလည်း ဒရိုင်ဘာ မောင်းသော ကားကို စီးရတာလောက် ပျင်းစရာကောင်းတာမရှိဟု သဘောထားသူမို့ ကားမောင်းချင်တာမှ ရွှံ့ပိုးထိုးနေခဲ့ပါသည်။

ဒီလိုနှင့် ရှေးဟာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မေမေ မကြိုက်သော အလုပ်ကို ခိုးလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အဲ့ဒါကတော့ မေမေ မသိအောင် ကားမောင်းသင်ခဲ့တာပင် ...။

ရှေးမှာ ကားမောင်းကျွမ်းကျင်သော မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိသည်။ ထိုသူငယ်ချင်းနဲ့ ရှေးဟာ Gift shop လေးတစ်ခု စပ်တူဖွင့်ထားခဲ့သည်။ ရှေးက ပိုက်ဆံ ထည့်တာများပြီး သူက လူအင်အားစိုက်ထုတ်တာ ပိုများသည်။ သူ့ကြိုးစားမှုကြောင့် ပန်းဆိုင်လေးနှင့် Gift shop လေး ပူးတွဲဖွင့်ကာ လူသိများ အောင်မြင်လာခဲ့တာပင်။

ရှေးက ဆိုင်ကိုသွားမည်ဟု အကြောင်းပြကာ ရှေး သူငယ်ချင်း 'ခက်' ဆီမှာ ကားမောင်းသင်ရသည်။ ခက်ကလည်း အချိန်လုကာ ရှေးကို ကားမောင်းသင်ပေးရင်း ...

“နင့်အမေသိရင်တော့ ငါ့ကို သတ်တော့မှာပဲ” ဟု ခဏခဏ ပူပူပင်ပင် ညည်းရှာပါသည်။

တဖြည်းဖြည်း ရှေး ကားမောင်းကျွမ်းကျင်လာကာ လိုင်စင်လည်း ရလာသော တစ်နေ့မှာတော့ အရဲစွန့်ကာ...

“ရှေး ကားမောင်းတတ်နေပြီ မေမေ...”

ဟု မေမေ့ကို ပြောတော့ မေမေက သူ့ရင်ဘတ် သူဖိကာ ဖိုလှိုက် ဖိုလှိုက် ဖြစ်သွားပြီး...

“အမလေး... မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း ဘယ် တုန်းကများ ကားမောင်းသင်လိုက်တာတုန်း...”

ဟု အလန့်တကြား ထအော်ပါသည်။ ရှေးက လည်း မေမေ့အတွက် ရေတစ်ခွက် ပြေးခပ်လာကာ မေမေ့ကို အရင်သောက်ခိုင်းပြီး အနားကနေ ယပ်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ပေးနေရင်းက အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရပါသည်။

အဲဒီနောက် ရှေး ကားမောင်းကျွမ်းတဲ့အကြောင်း မေမေ ယုံအောင် အိမ်ကကားနဲ့ ခဏခဏမောင်းပြရင်းက ရှေး အလွန်လိုချင်တဲ့ ပြိုင်ကားလေးတစ်စီး ဝယ်ပေးဖို့အရေး အမျိုးမျိုး ဖားရ ခွဲရ ပလီခဲ့ရပါသည်။

ရှေး ကားမောင်းတတ်ပြီးနောက် ရက်ပေါင်း ၂၀၀ ရက်မြောက်နေ့ရောက်တော့မှ မေမေက ကားဝယ်ပေးဖို့ ခေါင်း ညှိတ်ခဲ့တာပင်။ ရှေးမှာ ပျော်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ မိုးကို ခူးနဲ့တောင် ခုန်တိုက်ပစ်လိုက်ချင်သေးသည်။ အမိုးဖွင့် ပြိုင်ကား လေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းခွင့်ရရေးဟာ ရှေးရဲ့ ဖြူစင်သော ငယ်အိပ်မက်ကလေးမို့ပင်။

ဒီနေ့မှာတော့ ရှေးရဲ့ အိပ်မက်ကလေးကို လက် ဝယ်ပိုင်ပိုင် ရရှိခဲ့ပြီမို့ ရှေးက စိတ်လှုပ်ရှား ပျော်မြူးနေခဲ့ရပါ သည်။

ရှေးသည် ရေချိုးခန်းထဲကထွက်လာပြီး ကက်ဆက် ကို ပြေးဖွင့်လိုက်တော့ ရှေး အကြိုက် အေသင်ချိုဆွေရဲ့ သီချင်း မြူးမြူးလေးက ခုန်ပေါက်ထွက်လာသည်။

“မိုးလင်းပြီးအိမ်ကနေထွက် တောရာလမ်းမလျှောက်၊ တကောက် ကောက်နဲ့ နင်လိုက်နေကျ အာရုံများလည်းနောက်၊ အိပ်စက်ဖို့ အခွင့်အရေးဟာလည်း အလိုလိုရင်းနဲ့ပျောက်၊ မစဉ်းစားဘူး နင်နားလည်... ညာတာပါ နည်းနည်းလောက်၊ ကြာရင် စူးလိမ့် မယ် x x x x”

ရှေးသည် သီချင်းသံနှင့်အတူ စည်းချက်ကျကျ လှုပ်ရှားကခုန်ရင်း ဝီရိကိုဖွင့်ကာ အဝတ်အစားတွေထုတ်ပြီး ခုတင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်၏။ နေကာမျက်မှန် အသစ်ကလေး ကိုလည်း ဘူးထဲမှ ထုတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ မျက်နှာကို နို့ရည် လေး လိမ်းရင်းလည်း လူက စည်းချက်နှင့်အညီ လှုပ်၏။ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးရင်းလည်း လှုပ်၏။ အဝတ်အစားဝတ်၊ ခေါင်းဖြီး၊ မျက်မှန်တပ်ကြည့်၊ မှန်ရှေ့မှာ လှည့်ပတ်ကြည့်နေရင်းလည်း ခြေထောက်ကို နဲ့ကာ နဲ့ကာ ကနေ၏။ ရှေးတစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ ယောက်ယက်ခတ် ကခုန်သောင်းကျန်းနေချိန်မှာ

စနိုးကလည်း ရှေးခြေထောက်တွေကြားသို့ ဝင်ဝင်တိုးကာ လာ ရှုပ်နေပုံမှာ သူ့သခင်မလို ဝင်ကနေသလားတောင် ထင်ရသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... မိစနိုးနော် ... ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း၊ တက်နင်း မိတော့မှာပဲနော်”

ရှေးမှာ ကောင်းကောင်းတောင် ထိုးထိုးထွန့်ထွန့် မလုပ်ရဘဲ သူ့ပဲကြည့်ရှောင်နေရသည်။

ရှေးက ရှေးရဲ့ ဆံပင်တွေကိုတော့ နဖူးပေါ်မှာ အုပ်အုပ်လေး ဖြီးချပြီး ဘေးစွယ်ရှည်ရှည်လေး နှစ်ဖက်ဆွဲချ ထားကာ နောက်ဆံပင်တွေကို စုပြီး ထိပ်နား မကျတကျမှာ ဆံထုံးပိစိလေးကို ဖြစ်သလို ကပိုကရိုလေး ရစ်ပတ်ထုံးလိုက် သည်။ ပြီးတော့ နားနှစ်ဖက်မှာ အဝါရောင် ကော်နားကွင်း ကြီးကြီးကို ပန်လိုက်သည်။ ဘောင်းဘီရှည်ကျပ်ကျပ်လေးက အစိမ်း၊ တီရှပ်လက်ရှည်လေးက အဝါ ...။ ထိပ်ပိတ် ရူးဖီနပ် အပါးလေးကလည်း အဝါ ...။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ Free style လေးနဲ့ လှလိုက်တာဟု ကိုယ့်ဘာသာ အမှတ်ပေးရင်း လည်သာအိတ်ပျော့ကြီးကို လွယ်ကာ အခန်းထဲက ထွက်လာ တော့ စနိုးက ရှေးနောက်ကို ပြေးလိုက်လာကာ ပတပ်ရပ်ပြီး ကုပ်ကပ်တက်လာသည်။

“ဝုတ် ... ဝု ... ဝု ... အိ ... အိ ... အိ ...”

“ကဲ ... ဖြစ်ပြီ ... ဖြစ်ပြီ၊ စနိုးတို့ကတော့ ငါ အပြင်သွား

မယ်ဆို အမြဲလိုက်ချင်နေတော့တာပဲ၊ ကဲ ... ကဲ ... လာ လိုက်ချင်လည်း လိုက်ခဲ့ ...”

ရှေးက စနိုးကို ကောက်ပွေ့ပြီး အပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာပါသည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာတော့ မေမေရော ကြီးကြီး ပါ ရှေးကို စောင့်ကြိုနေသည်။

ရှေးက မေမေရှေ့သို့ ခပ်မြန်မြန်လေး ပြေးသွား ကာ လက်ဖဝါးလေးတစ်ဖက်ကို ဖြန့်၍ မေမေဆီ ဆန့်တန်း လိုက်ရင်း ...

“မေ ... ကားသော့ပေးတော့ ...”

“အံ့မယ် ... ဒီလို လွယ်လွယ်နဲ့ ရမယ်မှတ်သလား၊ လာ မေ့နားမှာ ခဏထိုင်ဦး၊ ညည်းခွေးကို ခဏချထားလိုက် ပါဦးအေ ...”

လုပ်ပြီ ... မေတို့က လက်ချာရိုက်တော့မှာ။ သိ သားပဲ ...။

မေက ရှေးလက်လေးတစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲကိုင် ထားလိုက်ရင်း ...

“သမီးနဲ့ မေနဲ့ အပေးအယူတစ်ခုတော့ လုပ်ချင်တယ်”

“ဘာအပေးအယူလဲ မေ ...”

“မေက သမီး လိုချင်တဲ့ ကားလည်း ဝယ်ပေးတယ်၊ ကားမောင်းခွင့်လည်း ပေးတဲ့အတွက် သမီးဘက်ကလည်း မေ့ကို တစ်ခုခု ပြန်လုပ်မပေးချင်ဘူးလား”

“ရှေးဘာပြန်လုပ်ပေးရမလဲ မေ၊ မေ ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ မေ လိုချင်တာရှိရင် ရှေးစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ပြန်ဝယ်ပေးမယ်လေ ...”

မေက ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ပစ္စည်းမလိုပါဘူး သမီးရယ်၊ မေက စိတ်ချမ်းသာမှုပဲ လိုချင်တာ၊ သမီး မေ့ကို ဘယ်တော့မှ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိ မပေးနိုင်ဘူးလား”

“ဟာ ... သိပ်ပေးနိုင်တာပေါ့ မေရဲ့၊ ဒါများ ဘာအပမ်းကြီးလို့လဲ၊ အခုလည်း မေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ရှေးဘာလုပ်လို့လဲ၊ မေ ကားဝယ်မပေးလည်း ရှေးက မေ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး”

“မေ့ကို ကတိပေးတယ်ပေါ့ ...”

“ပေးတာပေါ့ မေရဲ့၊ ပေးတယ် ... ပေးတယ်၊ ကတိ ... ကတိ ...”

“ညည်း ကားသော မြန်မြန်လိုချင်လို့ အလွယ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဪ ... မဟုတ်ပါဘူး မေရယ်၊ ရှေးရဲ့ တကယ့်စိတ်ရင်းနဲ့ ကတိပေးတာပါ၊ ကြီးကြီးကို သက်သေထားပါတယ်၊ နော် ... ကြီးကြီး၊ ကြီးကြီး သက်သေလုပ်ပေးလိုက်နော် ...”

ရှေးက ကြီးကြီးကိုပါ လှည့်ပြောတော့မှ မေမေက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးလာကာ သူ့နောက်မှာ ဝှက်ထားသည့် ကားသောလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ကဲ ... ရော ... ဒီမှာ ...”

“မေက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ ...”

ရှေးက မေ့ပါးကို ရွတ်ခနဲ လှမ်းနမ်းလိုက်တော့ ကြီးကြီးက ရှေးကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ကာ ...

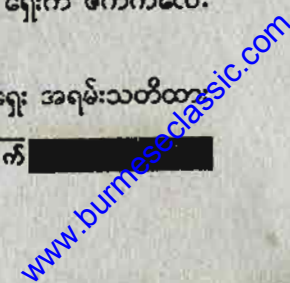
“ညည်းတို့ အရွယ်လေးတွေဟာ ဘာမဆို ငါလုပ်နိုင်တယ်၊ ငါစွမ်းဆောင်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သူရဲကောင်းလုပ်ချင်စိတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်ချက် လွန်ကဲနေတဲ့အရွယ်တွေပဲ ... ငါ ကားမောင်းကျွမ်းတယ်ဆိုပြီး စွတ်ရွတ်မောင်းမနေနဲ့ဦး ... ကြားလား၊ ညည်းထက် ကျွမ်းကျင်တဲ့ သူတွေတောင်မှ သတိမမူရင် ဂူတောင်မမြင်ဘူး၊ သေချာ သတိထားပြီး မောင်း ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီးရဲ့ ... အေးဆေးပါ”

“ကဲ ... ကြည့် ... ဒီလောက်ပြောနေတဲ့ကြားက အေးဆေးပါတောင် လုပ်လိုက်သေးတယ်၊ ညည်းတော့နော် ... ဟင်း ငါခေါက်မိတော့မယ်”

ကြီးကြီးက လက်ရွယ်တာမို့ ရှေးက ဧကဲကလေး ပုလိုက်ရင်း ...

“ကြီးကြီးရော မေမေပါ စိတ်ချပါ၊ ရှေး အရမ်းသတိထား”

ပြီး မောင်းမှာပါ။ ရှေးကို သွားခွင့်ပြုပါ။ စနိုးရေ... လာ
ဟေ့၊ သွားရအောင်”

“ဟင် ... ညည်းက စနိုးကိုပါ ခေါ်သွားမလို့လား”

“ဟုတ် ...”

“ဖြစ်ပါ့မလားအေ ...”

“ဖြစ်ပါတယ် ကြီးကြီးရဲ့၊ အရင်လည်း ခေါ်သွားနေကျ
ပဲဟာ”

“အရင်ကားက အလုံပိတ်လေ၊ အခုကားက ညည်း
အမိုးဖွင့်မောင်းမှာ မဟုတ်လား၊ တော်ကြာ ခုန်ချထွက်
ပြေးနေပါဦးမယ်ဟယ်”

“စနိုးက ရှေးနားမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်လိုက်နေကျပါ
ကြီးကြီးရဲ့၊ ကားက အမိုးဖွင့်ထားတော့ လေတဖြူးဖြူး
နဲ့ဆို သူ အရမ်းသဘောကျမှာ ...

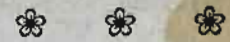
“ခွေးသဘောကျတာကို ညည်းကသိတယ်ပေါ့”

“သိတာပေါ့ ...၊ ရှေးက သူ့သခင်ပဲဟာ ...”

“ဪ ... ဪ ... အေးပါ ... အေးပါ၊ ညည်းဇာတ်
ညည်း နိုင်တယ်ဆို ပြီးတာပါပဲ၊ ကဲ ... ကြ ... ကြ ...”

“ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်၊ ရဲ့ရဲ့... ရဲ့ရဲ့...”

ရှေးက ရှေးရဲ့ စနိုးလေးကို ကောက်ပွေ့ကာ
ကားရှိရာသို့ အမြန်ပြေးထွက်လာခဲ့လေသည်။

ပျော်စရာကြီး။

“ကားမောင်းရတာ ပျော်စရာကြီးပါလားနော် ... ဟိဟိ”

ရှေးသည် ပျော်လွန်းလို့ လူက ပေါ့လွတ်ပြီး လှေ
ထဲ မျောသွားတော့မလိုတောင် ထင်ရ၏။

ခရမ်းဖျော့ရောင် နေကာမျက်မှန်အိုင်ကြီးအောက်
က ခပ်ပျပျ မြင်နေရတဲ့ ရှေးရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေသည် ပျော်
ရွှင်မှုကြောင့် ရွှန်းစိုတောက်ပလျက်ရှိ၏။

ရှေးက ခြောက်လမ်းသွား ပြည်လမ်းနှင့် ကမ္ဘာ
အေး ဘုရားလမ်းကို ပတ်မောင်းပြီး ကိုးမိုင်ဘက်ကို မောင်းထွက်
လာသည်။ ထိုနောက် မြို့ပြင်ဘက်သို့ ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။
မြို့ပြင်မှာ ကားခဏရပ်ကာ ကားပေါ်မှဆင်း၊ ကားကိုမှီရပ်ပြီး
ခေါင်းကိုမော့ကာ လေဝဝရှုလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကားနှင့်တွဲ၍
ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ သတိရကာ ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်က ရှေးရဲ့ ဟန်နီ

ဖုန်းကိုလှမ်းယူပြီး မျက်နှာရှေ့မှာ လက်ကိုဆန့်တန်းထုတ်ကာ မျက်နှာကို ဘယ်ဘက်ငဲ့လိုက်၊ ညာဘက်ငဲ့လိုက်၊ မျက်လုံးကို အပေါ်လှန်ကြည့်လိုက်၊ မျက်လွှာစင်းချလိုက်၊ ပြုံးလိုက်၊ ရယ်လိုက်၊ တည်လိုက်၊ လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြကာ ဖြောင်စပ်စပ် လုပ်လိုက်နှင့် အမျိုးမျိုး အိုက်တင်ပေး ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်သည်။ lover seat မှာ ပုံပုံလေးထိုင်နေသည့် စခန်းကိုလည်း ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ပေးလိုက်သည်။

သို့သော် ရှေးပုံက မျက်နှာချည်းပဲပါတာမို့ အားကမရ။ တစ်ကိုယ်လုံးရော ကားရော ပါချင်သေးတာမို့ ကားထဲက ရှေးလွယ်နေကျ လည်သာအိတ်ပျောကြီးကို လှမ်းယူကာ အထဲက Sony ကင်မရာလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ကင်မရာကို ဖွင့်လိုက်ပြီးတော့ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုရိုက်ရပါ့မလဲဟု ဦးနှောက်စားသွားသည်။ ရှေးက ကင်မရာကိုကားဘောနှက်ပေါ်တင်ကာ အော်တို ခလုတ်နှိပ်ပြီး ကင်မရာရှေ့သို့ အပြေးလေးသွားရပ် လျက် ခါးကိုနဲ့၍ ခေါင်းကို ဘေးတစ်စောင်းမောကာ အိုက်တင်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ... ကားနှင်လူ တွဲရက်ပုံကောင်းကောင်း မရသေးတာမို့ ရှေးက အတင့်ခုံတယ်ပဲဆိုဆို ပေါတောတောလို့ပဲ ဆိုဆို မလှမ်းမကမ်းက မောင်းနှင်လာနေသော ကားတစ်စီးကို အပြေးလေး သွားတားလိုက်ပါသည်။

ရှေးက လှလို့လားတော့မသိ ... ဖင်ကောက် ဘင်

ကားလေးက သဘောကောင်းစွာဖြင့် ရှေးနားမှာ ကျိခနဲ ရပ်သွားသည်။

“ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ ... ညီမလေး”

ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်က အစွမ်းကုန်ပြုံးဖြိုးကာ သူ့သမီးအရွယ်လေး ရှေးကို ညီမလေးဟု အားမနာ လျှာမကျိုး ခေါ်ရှာ၏။ ရှေးကလည်း အားမနာ လျှာမကျိုးစွာဖြင့် ...

“ဦးလေးကြီး ... သမီးကို ဒီကားနဲ့တွဲပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးစမ်းပါ”

“အိုကေ ... အိုကေ ...”

ဦးလေးကြီးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် စိတ်ပါလက်ပါ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးရှာသည်။

“စန်းနဲ့လည်း ရိုက်ဦးမယ်၊ စန်း ... လာ ... လာ၊ ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်၊ အိုက်တင်ပေးပါ”

ရှေးက စန်းကို ပွေ့ချီခေါ်လိုက်ပြီး ရိုက်ပြန်သည်။

“စန်းရေ ... ဓာတ်ပုံရိုက်တော့မယ်၊ ပြုံးလိုက်နော် ... ပြုံးလိုက် ...”

ဟု ရှေးက ပြောတော့ ဦးလေးကြီးက အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားကာ ...

“ညီမလေး ခွေးက ပြုံးတတ်တယ်လား”

“ပြုံးတတ်တာပေါ့ ... ဦးလေးကြီးရဲ့”

ရှေးက စနိုးရဲ့ ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ဆွဲဖြို၍
ပြုံးသလိုပုံစံဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်သည်။

ဦးလေးကြီးကလည်း ထိုင်ကာ ထကာ ကုန်းကာ
ကွကာဖြင့် စိတ်ပါလက်ပါ ရိုက်ပေး၏။

ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ပြီးသွားတော့ ဦးလေးကြီးက
ပြုံးဖြိုးဖြိုး ရုပ်ကြီးဖြင့် အနားကပ်လာကာ ...

“ညီမလေး ... အစ်ကိုကြီးကို ဖုန်းနံပါတ်ပေးပါလား၊ ရှေ့
ဆက် ခင်ကြရအောင်လေ ... နော် ... ညီမလေး။”

“ခင်ရမှာပေါ့ ဦးလေးကြီးရယ်၊ ကားထဲမှာ သမီးလိပ်စာ
ကဒ်ပါတယ်၊ ယူပေးမယ် ... ခဏစောင့်၊ စနိုးရေ... နင်
က နင့်နေရာ နင်ပြန်ထိုင်နော်၊ ဦးလေးကြီး... ခဏနော်”

ရှေးက စနိုးကို ရှေးဘေးကခုမှာ ပြန်တင်ပေးလိုက်
ပြီး ကားတံခါးဖွင့်ကာ ရှေးနေရာမှာ အလျင်အမြန် ဝင်ထိုင်
လိုက်သည်။ ဦးလေးကြီးက ပြုံးပြီး မျှော်လင့်နေချိန်မှာ ရှေးက
ကားကို မောင်းထွက်လိုက်ရင်း ...

“ဦးလေးကြီးရေ ... တာတာ ဘိုင့်ဘိုင့် ချရီးယို ... ”

ဟု အော်ဟစ်နှုတ်ဆက် တာတာပြရင်း လျှာထုတ်
ပြောင်ပြခဲ့လေသည်။

ထိုဦးလေးကြီး ဆွေ့ဆွေ့ခုန် ကျန်ခဲ့တာကို နောက်
ကြည့်မှန်ထဲကနေ လှမ်းကြည့်ရင်း ရှေးက ခေါင်းမော့ရယ်မော
လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ စနိုးကို လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“စနိုး ... တွေ့လား၊ အခွင့်အရေးရရင် လိုချင်တဲ့ လူကြီး
တော့ ဆွေ့ဆွေ့ခုန် ကျန်ခဲ့ပြီ”

“ဝုတ် ... ဝု ... ဝု ... ”

“အေး ... အေး ... စနိုးလည်း မြင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဝု ... အိ ... အိ ... ”

“စနိုးနား လာကပ်တဲ့ အထီးလေးတွေကိုလည်း အဲဒီလို
ပညာပေးလိုက်နော် ... စနိုး၊ မမရှေးကို အတုယူ သိလား
ဟား ... ဟား”

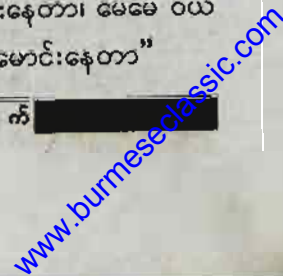
ရှေးက စနိုးကို လှမ်းလှမ်းပြောနေရင်း နောက်က
ပါလာသည့် ဦးလေးကြီး ကားကို မျက်ခြည်ပြတ်သွားအောင်
လမ်းသွယ်လေးတွေဘက်သို့ ကားကို ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

ရှေးသည် လမ်းသွယ်ကလေးမှထွက်ကာ လမ်းမ
ကြီးဘက်သို့ ပြန်မောင်းလာလိုက်၊ လမ်းသွယ်ကလေးဘက်သို့
ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ဖြင့် မောင်းလာနေဆဲမှာ ဖုန်းသံမြည်လာသည်။
ခက်ဆီက ဖုန်းပေါ့။ ရှေးသည် ခက်ကို ကြားလိုက်ဦးမှပဲဟု
တွေးကာ ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်သည်။

“ခက်ရေ ... ငါ အခု ဘာလုပ်နေလဲ သိလား ... ”

“ဘယ်သိမှာတုန်း၊ ပြောပါဦး ... ”

“ကားမောင်းနေတာဟဲ့၊ ကားမောင်းနေတာ၊ မေမေ ဝယ်
ပေးတဲ့ ပြိုင်ကားအသစ်လေးကို မောင်းနေတာ”

“ကြွားပါ့ဟယ်၊ ငါ သင်ပေးလို့ မောင်းတတ်တဲ့သူက များ”

“ဟား... ဟား... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျေးဇူးရှင်ရယ်”

“အသံကိုက အပျော်လုံးဆိုနေတဲ့အသံနဲ့... နင် တစ်ယောက်တည်း မောင်းနေတာလား”

“စနိုးလည်း ပါတယ်”

“လူကို မေးတာဟဲ့...”

“လူကတော့ အီစကို တစ်ယောက်တည်းပေါ့၊ ငါ အခု မြို့ပြင်ဘက် ကားထွက်မောင်းပြီး ပြန်လာတာ၊ ငါ လူတစ်ယောက်ကို ဘာလုပ်ပစ်ခဲ့လဲ သိလား”

“ဟဲ့ ... တိုက်ပစ်ခဲ့မိလို့လား”

“နင့်အဘ၊ လူတိုက်မိရင် ငါ့အသံက ဒီလောက်မြူးနေ ပါ့မလားဟဲ့၊ လမ်းမှာ ကားတစ်စီးကို တားပြီး ဦးလေးကြီး တစ်ယောက်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးခိုင်းပြီး သူနဲ့ဆက် မခင်ချင်လို့ အသာလေး လစ်ထွက်လာခဲ့တာ၊ အဲဒီလူကြီး တော့ ဆွေ့ဆွေ့ရုန် ကျန်ခဲ့တာပဲ”

“မိရှေးတို့ကတော့ ရူးသလို ပေါသလိုနဲ့ ထင်ရာလျှောက် လုပ်တော့တာတာပဲဟယ် ...”

“တင်ရာလုပ်တာ မဟုတ်ပေါင်ဟယ်၊ ပညာပြ... ပြ... ဟင် ...”

“ကျွဲ... ”

“ဟဲ့ ... ရှေး ... မိရှေး ... ”

ရှေးသည် ကိုယ့်ကားရှေ့သို့ ရိပ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာသော တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ကျွဲခနဲ ဘရိတ်အုပ်ရင်း ပုန်းကို လွှတ်ချပစ်လိုက်မိသည်။

ရှေးက တစ်ခုခုကို တိုက်မိသွားလား၊ မတိုက်မိဘူးလားဆိုတာ မသေချာတာမို့ ကားပေါ်ကဆင်းဖို့ ကားကို စက်သပ်ကာ ကားသော့ ဆွဲနှုတ်နေချိန်မှာပဲ ရှေးတို့အရွယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်က ရှေးနားသို့ အလွန်လျင်မြန်သော အရှိန်ဖြင့် ရောက်လာပြီး ရှေးလက်ကို ဆောင့်ဆွဲကာ ကားထဲမှ အကြမ်းပတမ်း ဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဟင် ... ရှင်က ဘာလဲ၊ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ လွှတ် ... လွှတ်စမ်း”

“လာစမ်းပါကွာ ... ”

“အဖေ ... ”

ထိုယောက်ျားရဲ့ မျက်နှာမှာ နီရဲသလား၊ ညိုမည်းသလားတောင် မသိ... အလုံးစုံ ကြေကွဲတင်းမာလျက် မျက်လုံးတွေဟာလည်း နီရဲကာ မျက်ရည်တို့ စိုစွတ်လျက်ရှိတာကို အလန့်တကြား မြင်ရလေသည်။

ထိုသူသည် ရုန်းကန်နေသော ရှေးရဲ့ လက်တွေ့မှာကျင်သည်သွားအထိ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကိုင်လျက် ရှေးကို ကားရှေ့ပိုင်းသို့ဆွဲခေါ်သွားကာ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ရင်း...

“ကြည့် ... မင်း ဒီမှာကြည့်လိုက်၊ မင်း ဘာကိုတိုက်မိ သွားလဲဆိုတာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါ”

“ဟင် ...”

ရှေးသည် ကားရှေ့မှာ သွေးသံရဲရဲဖြင့် လဲနေသော ခွေးကလေးကို အတွေ့မှာ ရင်ထဲ ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။ ဘုရားရေ ... သေသွားပြီလား ... ။

ရှေးက ကိုယ်ရင်ဘတ်လေး ကိုယ်ဖိကာ ခွေးလေး ကို တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ငုံ့ကြည့်နေဆဲမှာပဲ သူက ခွေးလေးနားမှာ ခူးထောက်ထိုင်ချလျက် ခွေးလေးကို ပွေ့ယူလိုက်လေသည်။ ခွေးလေးကတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ရှေးသည် ကိုယ်လည်း ခွေးချစ်ရသူမို့ ခွေးချင်း စာနာကာ ဆိုနှင့် မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ သူကတော့ ... ။ ဘုရားရေ ... သူငိုနေပါလား ... ။

ခွေးလေးကို ငုံ့ကြည့်လျက် အသံမထွက်ဘဲ မျက် ရည်တွေတွေ စီးကျနေသော သူ့ကိုကြည့်ရင်း ရှေး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့တာမို့ အမှတ်တမဲ့ပင် သူ့ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ်သို့ လက် ဖဝါးတစ်ဖက် လှမ်းတင်လိုက်ရင်း ...

“ရှေး တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှေး တမင် မရည်ရွယ် ...”

“တော်စမ်း ...”

ရုတ်တရက် သူက ရှေးရဲ့လက်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ် လိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်ကာ ရှေးကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်

သည်။ အို ... သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ အမုန်းရိပ်တွေ အလျှံတညီ တညီ တောက်လောင်လို့နေခဲ့သည်။

“မင်း ... မတောင်းပန်နဲ့၊ မင်း တောင်းပန်လို့လည်း ဘာမှ ဖြစ်မလာဘူး၊ မင်း ငါ့ကို ဘာပြန်လုပ်ပေးမလဲ၊ ငါ့ခွေး အတွက် မင်း ဘာပြန်လုပ်ပေးနိုင်မလဲသာ ပြော ...”

“ရှေးကို ဘာပြန်လုပ်ပေးစေချင်သလဲ၊ ရှေး ဘာလုပ်ပေး ရမလဲ”

ရှေးက အထိတ်တလန့်လေး ပြန်မေးတော့ သူက နာကျင်သော မှဲ့ပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ငါ့ခွေးကို ပြန်ရှင်လာအောင် လုပ်ပေးလေ ...”

“ရှင် ...”

ရှေးသည် သူ့ကို အံ့လည်း အံ့ဩ၊ စိတ်လည်း ဆင်းရဲသွားကာ ...

“သေသွားတာ ဟုတ်လို့လား၊ သေချာစစ်ဆေးရအောင် ဆေးခန်းပို့ပေးမယ်လေ ...”

“မရတော့ဘူးကွ၊ ငါ့ခွေးက သေနေပြီ၊ ဆေးခန်းပို့လည်း ပြန်ရှင်မလာတော့ဘူး”

“တိကုဆရာဝန်တောင် ရှင်အောင်လုပ်မပေးနိုင်ရင် ရှေးက ဘယ်လိုလုပ်ပေးနိုင်မလဲ၊ ရှေးက တန်ခိုးရှင်မှ မဟုတ်တာ ဘဲ ...”

“ဒါဆို မင်း သူ့အတွက် တစ်ခုခုတော့ အလျော်ပေးရ မှာပေါ့!”

သူက ခွေးကလေးကို ခဏချထားပြီး ရှေးထံသို့ နီးသထက်နီးအောင် လျှောက်လာလေသည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေ ထဲမှာ ဒေါသတွေ၊ အမုန်းတွေ ကြောက်စရာကောင်းအောင် တောက်လောင်လျက်ရှိတာမို့ ရှေးက ထိတ်လန့်လျက် နောက် သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။

သို့သော် သူက ရှေးလက်ကို အမိအရ လှမ်း ဆောင့်ဆွဲလိုက်ပြီး တစ်နေရာသို့ ဆွဲခေါ်သွားနေသည်။

“ရှင် ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဖယ် ... ဖယ်၊ လွှတ် ... လွှတ်”

ရှေးသည် ပလုံးဗထွေး အော်ဟစ်ရင်း သူ့လက်ထဲ မှာ ဖက်ရွက်လေး တစ်ရွက်လို့ ပါသွားသည်။ ခဏကြာသော် သူက ထမင်းဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ရဲ့ ဘေးဘက်ရှိ ပလတ်စတစ် ရေစည်ပိုင်းကြီးတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။ ရှေးက သူဘာလုပ်မှာပါလိမ့်ဟု မမှန်းဆနိုင်ခင်မှာပဲ သူက လျှပ်ပြက် သလိုပင် ရှေးရဲ့ နောက်စေ့တည့်တည့်က ဆံထုံးသေးသေးလေး ကို ဆုတ်ဆွဲလိုက်ပြီး ရှေးရဲ့ခေါင်းကို ရေစည်ထဲသို့ ဖိနှစ်ပစ် လိုက်တော့သည်။

ရှေးသည် အမှတ်တမဲ့ အငိုက်မိစွာဖြင့် ရေထဲသို့ မျက်နှာအပ်ကျသွားကာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ရေမွန်းသွားသည်။ အသက်ရှူကျပ်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေသွားတော့မလားဟုတောင်

ထင်လိုက်ရလျက် သွေးရူးသွေးတန်း ရုန်းကန်လိုက်သော်လည်း သူ့က ရှေးရဲ့ ခေါင်းကို မလှုပ်သာအောင် ဖိချုပ်ထားသည်။ ထိုအခိုက်မှာ ရှေးသည် သူ့ကို ခါးခါးသီးသီး မုန်းတီးသွားလေ သည်။

ရှေးသည် အသိကင်းလွတ်တော့မည့်ဆဲဆဲတွင် သေရင်လည်း သေသွားပါစေတော့ဟု စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ချိန်မှာ သူက ရှေးခေါင်းကို ရေထဲမှ ပြန်ဆွဲမလိုက်သည်။

“အား ... ဖူး ... ဖလူး ... အဟွတ် ... ဟွတ် ...”

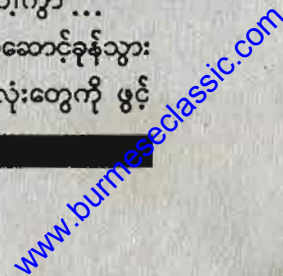
ရှေးသည် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သော်လည်း မျက် လုံးတွေထဲ ဘာမှမမြင်အောင် ပြာနန်းနေကာ အသက်ရှူလို့ ချက်ချင်းမရဘဲ မောဟိုက်နေပြီးမှ အဆက်မပြတ် ချောင်းဆိုး လျက် ပါးစပ်ထဲမှ ရေတွေထွက်ကျလာသည်။ ထိုအချိန်မှာ စနိုးရဲ့ ဟောင်သံကိုကြားရသည်။

“ဝုတ် ... ဝုတ် ... ဝု ... ဝု ...”

ရှေးက မျက်လုံးတွေကို လက်ဖြင့်ပွတ်လျက် နှာခေါင်းထဲ နားထဲ မွန်သီးနေချိန်မှာ စနိုးက ရှေးရဲ့ ခြေထောက် တွေကို ကုပ်ကပ်တက်လျက် အဆက်မပြတ် ဟောင်နေခဲ့သည်။

“ဪ ... သခင်ချစ် ခွေးလေးတစ်ကောင်လည်း ပါလာ တာကိုး၊ အတော်ပဲ ... ၊ အလျော်ရပြီပေါ့ကွာ ...”

ရှေးသည် သူ့စကားကြောင့် ရင်ထဲဆောင့်ခန့်သွား ကာ ခေါင်းကိုဘယ်ညာယမ်းခါလိုက်ပြီး မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်

လိုက်သောအခါ သူ့ရဲ့ မျက်နှာကို အနီးကပ်မြင်ရလေသည်။
ရှေးသည် သူ့ကို ရွံ့ကြောက်ကြီးကြောက်လျက် ရှေးရဲ့ စနိုးကို
ပွေ့ချိဖို့ ခေါင်းငုံ့ ခါးကိုင်းလိုက်ချိန်မှာ သူက အရင်ဦးအောင်
စနိုးကို ဖျတ်ခနဲ ကောက်ချီလိုက်သည်။

“ရှင် ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ စနိုးကို ပြန်ပေးပါ၊ စနိုး ...
လာ ... လာ”

“ဝုတ် ... ဝုတ် ... ဝုတ် ...”

စနိုးက တဝုတ်ဝုတ် ထိုးဟောင်လျက် ရုန်းကန်
နေသော်လည်း သူက စနိုးကို မလှုပ်သာအောင် ပိုက်ပွေ့ထား
လိုက်ရင်း ...

“သေသွားတဲ့ ငါ့ခွေးလေးအတွက် မင်းခွေးကို အလျော်
အဖြစ် ယူသွားလိုက်တော့မယ်လေ ... ဟုတ်ပြီလား ...
အိုကေနော် ...”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... မရဘူး၊ စနိုးကို မပေးနိုင်ဘူး၊
စနိုးကို လွှတ်ပေးပါ၊ စနိုး ... လာ ... လာ ... မမရှေးဆီ
လာ ...”

“ဝုတ် ... ဝုတ် ... ဝုတ် ...”

ရှေး ခေါ်နေသဖြင့် စနိုးကလည်း အဆက်မပြတ်
ဟောင်ကာ အတင်းရုန်းနေ၏။ သူကလည်း စနိုးကို လွှတ်မပေး
ဘဲ ...

“မင်း မကျေနပ်လည်း ငါကတော့ ယူသွားရမှာပဲ”

ဟုပြောပြီး ရှေးရှေ့မှ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။
ခေါင်းတစ်ပိုင်း ရေစိုနစ်လျက် ဆံပင်တွေ ထွေးရှုပ်စိုက်၍
ကြွက်စုတ်မျက်နှာလေးလို ဖြစ်နေသော ရှေးသည် သွေးရူးသွေး
တန်းပင် သူ့နောက်သို့ပြေးလိုက်ခဲ့ကာ သူ့လက်ထဲက စနိုးကို
ဇွတ်အတင်းဝင်လုလိုက်လေသည်။ သို့သော် ... သန်မာသော
သူ့လက်များဖြင့် ချုပ်ကိုင်ထားသော စနိုးကို ဘယ်လိုမှ လုမရ
ပေ။ ရှေးသည် မျက်ရည်တွေလည်း ကျလာကာ စနိုးကို လုမရ
သည့်အဆုံးမှာ သူ့လက်တွေကို ထုရိုက်ကုတ်ခြစ်လိုက်မိရင်း ...

“ရှင် မရက်စက်ပါနဲ့၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ စနိုးကို ပြန်
ပေးပါ ... ကျွန်မရဲ့ စနိုးကို ပြန်ပေးပါ”

ဟု တစာစာ တောင်းပန်ရင်း ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငို
ကြွေးလိုက်လေသည်။

သူကတော့ ရှေးကို နည်းနည်းလေးမှ သနားပုံမရ
ဘဲ ပခုံးတွန့်ကာ ထိမထင် ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“မင်းခွေးကို သူများယူသွားရုံလေးနဲ့တောင် ဒီလောက်
ခံစားနေရရင် ကိုယ့်ရှေ့မှာ ကိုယ့်ခွေးလေး ကားတိုက်ခံ
ရပြီး သေသွားတာကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရတဲ့
သူအဖို့ ဘယ်လောက်ခံစားရမယ်ဆိုတာ မင်း စဉ်းစား
ကြည့်ပါ”

“ရှင် ခံစားရမယ်ဆိုတာ ရှေး စာနာပါတယ်၊ ရှေးလည်း
တမင် ရည်ရွယ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာရှင် ... ၊ ဒါပေမယ့်

လည်း ရှေး မှားပါတယ် ... ရှေး မှားသွားပါတယ်၊ ရှေး အရမ်းပျော်ပြီး မိုးမမြင် လေမမြင်ဖြစ်နေလို့ ခုလိုဖြစ်ရ တာပါ”

“မင်းဘာသာ သေအောင်စာနာ၊ သေအောင် တောင်းပန်၊ သေအောင် နောင်တရနေလည်း ငါ့ခွေးလေးက ပြန်ရှင် မလာတော့ဘူး၊ မင်းရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကြောင့် အပြစ်မရှိတဲ့ ငါ့ ခွေးလေး အသက်ဆုံးရတဲ့အတွက် မင်းဘဝမှာ တစ်သက် လုံး ပျော်ရွှင်မှု မရပါစေနဲ့လို့ ငါဆုတောင်းခဲ့တယ်...”

သူက ရှေးမျက်လုံးတွေကို စူးစူးရှရှ စိုက်ကြည့်၍ ပြောလိုက်ပြီး စန်းကိုပိုက်ကာ ရှေးရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ရှေးသည် သူ့ဆုတောင်းလား၊ ကျိန်စာလားမသိ သော စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ရင်ဝမှာ စူးအောင့်သွားကာ နေရာ မှာပင် ကြောင်တောင် ရပ်ကျန်နေခဲ့မိသည်။

သူကတော့ စန်းကို တစ်ဖက်၊ သူ့ခွေးလေးကို တစ်ဖက် ပွေ့ပိုက်ရင်း ဟိုးရှေ့ လမ်းသွယ်ကလေးထဲသို့ ဝင် ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ရှေးသည် ယိုင်နဲ့သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ရှေးရဲ့ ကားလေးဆီသို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကားပေါ်မှာ ထိုင်မိသောအခါ ကားစတီရင်ရာပေါ်သို့ မျက်နှာ အပ်ချလိုက်ပြီး ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာ ငိုကြွေးလိုက်မိလေသည်။

ရှေး မျက်လုံးတွေထဲမှာ ရှေးရှေ့မှာတင် သေဆုံး

သွားသော ခွေးလေးကို မြင်ယောင်သည်။ သူ့သခင်ရဲ့ အမုန်း ဖြင့် တောက်လောင်သော မျက်ဝန်းများကို မြင်ယောင်သည်။ ရှေးဘဝမှာ တစ်သက်လုံး ပျော်ရွှင်မှု မရပါစေနဲ့ဟူသော သူ့ စကားက ရှေးနားထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

တကယ်ပဲ ရှေး လုပ်မိတဲ့အပြစ်ကြောင့် တစ်သက် လုံး မပျော်နိုင်တော့ဘူးဟုတောင် ထင်လာမိသည်။

ရှေးက ငိုရှိုက်နေဆဲမှာပဲ ဖုန်းသံမြည်လာသည်။ ဖုန်းက အကြာကြီးမြည်နေသော်လည်း ရှေးက ဖုန်းကိုင်ဖို့ သတိမရ။ နောက်မှ သတိဝင်လာကာ ဒါ ခက်ရဲ့ဖုန်းပဲ၊ သူ့နဲ့ ဖုန်းပြောရင်း ဖုန်းကျသွားတာမို့ စိတ်ပူနေမှာပဲဟုတွေးကာ ဖုန်း ဖွင့်ကိုင်လိုက်ရသည်။

“ခက် ...”

“ဟဲ့ ... ရှေး၊ အမယ်လေးဟယ် ... စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ ဖုန်းပြောရင်း အလန့်တကြားသံနဲ့ ပြုတ်ကျသွားတော့ တစ်ခုခုနဲ့ တိုက်ပြီလို့ပဲ အောက်မေ့လိုက်တာ၊ နင့်ဖုန်းကို ဆက်တိုက်ခေါ်တာလည်း ခေါ်မရတော့ စိတ်တွေပူပြီး နင့်အိမ်ကိုတောင် လှမ်းအကြောင်းကြားမိတော့မလို့...”

“ခက် ... ငါ့ကိုလာခေါ်ပါ၊ ငါ အခု ကားမမောင်းနိုင် တော့ဘူး”

“ဟင် ... နင် ... နင် ... အက်ဆီးဒင့် ဖြစ်လို့လား၊ နင် ငိုနေတာလား”

၄၀ ၃၁ ပုညခင်

“ဟင့်အင်း... ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ငါ့ကို လာခေါ်ပေးပါ။ ငါ အခု (... ..) နားက လမ်းသွယ်ထိပ်မှာ...”

“ရှေးရယ် ... နင့်မျက်နှာကလည်း သွေးဆုတ်နေလိုက်တာ၊ အဲဒီလောက်ကြီး ခံစားမနေစမ်းပါနဲ့ဟာ ...”

ခက်က ရှေးရဲ့ ရေစိုဆံပင်တွေကို သုတ်ပေးနေရင်းက မှန်ထဲက ရှေးမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။ ရှေးသည် ထူးဆန်းစွာပင် ထုံပေနေသောစိတ်ဖြင့် မှန်ထဲက ကိုယ့်ရုပ် ကိုယ်ငေးကြည့်နေရင်း ...

“ငါ ... ငါ ... တကယ်ပဲ သူ့ကျိန်စာမိသွားပြီထင်တယ်၊ ငါ့စိတ်တွေ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ အရမ်းလေးလံထိုင်းမှိုင်းပြီး ဘာခံစားချက်မှ ရှိမနေသလိုပဲ ...”

“နင် လန့်သွားလို့ပါ၊ ခဏနေ ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားမှာပါ၊ ဒီလူကလည်း မိုက်ရိုင်းလွန်းပါတယ်ဟာ၊ မတော်တဆဖြစ်တဲ့ကိစ္စအတွက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တုံ့ပြန်ပုံက ပြင်းထန်လွန်းတယ်၊ ရေမွန်းပြီး အသက်

ရှုရပ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ သေမယ့်ဘေးက သိသိ
လေး လွတ်လာသလိုပဲ”

“ငါ့မှာလည်း အပြစ်ရှိခဲ့တာကိုး၊ ငါ့ပျော်ရွှင်မှုကြောင့်
သူ့ခွေးလေးခမျာ ...”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်တဲ့အတွေးမျိုးတွေ မတွေးစမ်း
ပါနဲ့ဟယ် ...၊ နင် အပြစ်လုပ်မိတယ်ပဲထား၊ နင့်ကို
သူ ပြန်လုပ်သွားတာနဲ့၊ နင့်ခွေးလေးကို ပေးလိုက်ရတာနဲ့
ဆို သူ့အပြစ်ကတောင် ပိုများနေပါပြီ”

“ငါ ... သူ့ကို အရမ်းလည်း မုန်းတယ်၊ အရမ်းလည်း
ကြောက်တယ်”

“ထားလိုက်စမ်းပါဟာ၊ သူ့အကြောင်း စဉ်းစားမနေနဲ့
တော့ ...”

ခက်က မစဉ်းစားနဲ့ဟုပြောသော်လည်း ရှေး အာရုံ
ထဲမှာတော့ သူ့ပုံရိပ်တွေက ဖျောက်မရဘဲ တစ္ဆေလို ကပ်ရှား
ငြိတွယ်နေလေသည်။ မျက်ခုံးထူထူထင်းထင်းအောက်က ခက်
ထန်သော မျက်ဝန်းညိုများကို တစ်ခါမြင်ယောင်တိုင်း တစ်ခါ
ကြက်သီးထရသည်။ သူ့ဘေးခွဲဆံပင် ညိုတိုတိုက လည်ကုပ်
ထောက်သည်အထိ ရှည်ကာ မျက်နှာဘေးမှာ ခပ်အုပ်အုပ်စင်းကျ
နေသည်။ ဘောင်းဘီရှည်အဖြူရောင်နှင့် ရှုပ်အင်္ကျီအစိမ်းရောင်
ပေါ်မှာ အနီရောင် ဝေ့စက်ကုတ်အတိုလေးကို ကြယ်သီးဖွင့်ပြီး

ဝတ်ထားသဖြင့် ထင်းလင်းတောက်ပစူးရှနေကာ ပိုပြီး လန့်စရာ
ကောင်းနေသည်ဟု ထင်သည်။

“နောက်ဆိုရင်တော့ ကားမောင်းရင်း ဖုန်းမပြောနဲ့ပေါ့
ရှေးရယ်”

ခက်ကပြောတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရှေးရင်ဝ
မှာ တလုပ်လုပ်တုန်ကာ ...

“ငါ ကားမောင်းလို့ မရတော့ဘူး”
“ခုနက်စွဲကြောင့် ခဏတစ်ဖြုတ် လန့်သလိုဖြစ်သွားတာ
ပါ၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆို ပြန်မောင်းနိုင်မှာပါ”

ခက်က ရှေးကို ဖျောင်းဖျာအားပေးနေသော်လည်း
ရှေးစိတ်က လန်းဆန်းမလာပေ ...။

ရှေးဆံပင်တွေကို ခက်က ရေသုတ်ပေး၊ ဒရိုင်ယာ
နှင့် မှုတ်ပေးပြီး ကော်ဖီပူလေး ပျော်တိုက်ကာ ခဏနားစေပြီး
နောက် ရှေး ကားကိုမောင်းကာ အိမ်သို့ပြန်ပို့ပေးလေသည်။

ရှေး အိမ်က လူကြီးတွေကတော့ ရှေး ဘာဖြစ်လာ
တယ်ဆိုတာ မသိ၊ အရင်လိုပဲ ခက် အိမ်လည်လိုက်လာသည်
ဟုသာ ထင်ကြ၏။

မေမေက စနိုးကို မတွေ့တာမို့ ...
“ဟဲ့ ... သမီး ... စနိုးရော ဘယ်မလဲ ...”

ဟု မေးလျှင် ရှေး ချက်ချင်းမဖြေနိုင်ဘဲ အူကြောင်
ကြောင်ဖြစ်နေတာမို့ ခက်က ...

“စနိုးကို ခက်အိမ်မှာ ခဏခေါ်ထားတယ် အန်တီရဲ့၊
အဟဲ ... ခက်အိမ်က ခွေးလေးနဲ့ မျိုးစပ်ပေးမလို့လေ”
ဟု ယုတ္တိရှိအောင် ဝင်ပြောရသည်။

မေမေက စနိုးအကြောင်း ဆက်မမေးတော့ဘဲ
ရှေးကိုကြည့်ကာ ...

“ငါ့သမီးလေး တော်တော်မှ ပျော်ခဲ့ရဲ့လား?”

ဟု ဆီးမေးတော့ ရှေးက အပူရုပ်ကို ဟန်လုပ်
ကာ ...

“ပျော်တာပေါ့ မေရဲ့၊ အရမ်းပျော် ...”

ဟုခပ်မြူးမြူးလေး ပြန်ပြောရသည်။ ကြီးကြီးက
တော့ ရှေးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ ...

“အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်းရော ရှိရဲ့လား၊ လမ်းမှာ တစ်
ခုခုတော့ ဖြစ်မလာပါဘူးနော်၊ ညည်းပုံစံကြည့်ရတာ
နွမ်းဖတ်ဖတ်နဲ့ ...”

“ရှေး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကြီးကြီးရဲ့၊ ကားအမိုးဖွင့်ပြီး
အကြာကြီးမောင်းလို့ လေတိုက်ပြီး ကပိုကရို ဖြစ်လာ
တာပါ”

ရှေးက ပြုံးပြုံးလေး ဟန်ဆောင်ပြောပြီး မောပန်း
စွာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ရှေးကိုတွေ့တော့ ပိစိတို့ မလုံး
တို့က ရှေးဆီ ဝမ်းသာအားရ အပြေးကလေး လာကာ ...

“မမရှေး ... မမရှေး ... ဘယ်အထိမောင်းခဲ့လဲ၊ ဓာတ်ပုံ
တွေ ဘာတွေကော ရိုက်လာသေးလား ...”

ဟု ဝမ်းသာအားရ ဝိုင်းမေးလိုက်ကြပြန်သည်။
သူတို့ရှေ့မှာတော့ ရှေးက ဟန်ဆောင်ဖို့မလိုတော့တာမို့ သူတို့ကို
ပြူးတူးကြောင်တောင်လေးသာ ကြည့်ကာ ဘာမှပြန်မပြောတော့
ဘဲ အပေါ်ထပ်သို့ နွမ်းလျှော့ တက်လာခဲ့သည်။

“မမရှေး ဘာဖြစ်လာလည်း မသိဘူးတော့ ...”

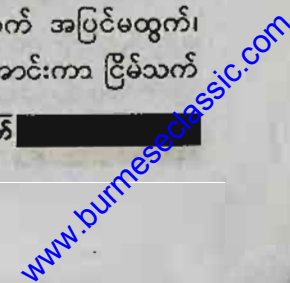
ပိစိတို့က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်တို့
ကာ ရှေးကို ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့ကြသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ရှေးက ခုတင်ပေါ် ပစ်လှဲ
ကာ မောလျပျော့ခွေနေခဲ့သည်။ ခက်ကတော့ ရှေးကို ချော့မော့
အားပေးပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်။

ထိုနေ့မှစကာ ရှေးရဲ့ပျော်ရွှင်မှုတွေအားလုံး ပျောက်
ဆုံးသွားပြီလားဟုတောင် ထင်ရလေသည်။

အမြဲတမ်း လန်းဆန်းတက်ကြွစွာ နေတတ်သော
ရှေးသည် မကြာခဏဆိုသလို ငူငူဦးဦးလေး ငေးတွေ့နေသည်။
တစ်ခါတလေ သီချင်းလေး ဘာလေး နားထောင်ပြီး ရွှင်လန်း
လာခဲ့ရင်တောင်မှ ဟိုလူ့အကြောင်း တွေးမိတာနှင့် ငြိမ်ကုပ်
သွားတတ်သည်။

ရှေးသည် သုံးလေးရက်လောက် အပြင်မထွက်၊
ခက်ဆီလည်း မသွားဘဲ အိမ်မှာပဲ အခန်းအောင်းကာ ငြိမ်သက်

နေသည်။ ပိစိတို့ကလည်း ရှေးကို ဘာမှမမေးရဲကြဘဲ ရှေးရဲ့ အရိပ်အကဲကိုကြည့်ကာ အချင်းချင်း တီးတိုးထင်မြင်ချက်တွေ ပေးကြသည်။ မေနဲ့ ကြီးကြီးက ...

“မိရှေး ခုတလော ငြိမ်လှချည်လား။ ကားထွက်မမောင်း တော့ဘူးလား။”

ဟု မေးလျှင် ရှေးက ...

“နေ့တိုင်း မောင်းနေရင် ရိုးသွားမှာစိုးလို့ပါ မေရယ်” ဟု အကြောင်းပြ ဆင်ခြေပေးရသည်။

တကယ်တော့ ရှေး ကားမောင်းရမှာကို အလွန် ကြောက်ရွံ့နေခဲ့မိတာ ဖြစ်သည်။ ကားနားသို့ ကပ်သွားရုံနှင့်ပင် ရှေးရဲ့ ခြေဖျား လက်ဖျားလေးတွေ အေးစက်စက် ဖြစ်လာတတ် တာမို့ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာရစမြဲ ဖြစ်သည်။

ရှေးသည် ထိုအဖြစ်ကို မကျေနပ်ပေ ... ။ ဘာလို့ ဒီလောက် ကြောက်နေမှာလဲ။ ရှေး ကားပြန်မောင်းချင်ပြီလေ။ အရင်လို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြန်နေချင်လှပြီ။ ရှေး ကားမမောင်း တာ ကြာရင် အိမ်ကလည်း ရှေး တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီဟု ရိပ်မိ လာကြလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ပြီး နှစ်ပတ်အကြာ မှာတော့ ရှေးသည် ကားပြန်မောင်းတော့မည်ဟု သတ္တိမွှေးကာ ဂိုထောင်ရှေ့မှာ ရပ်ထားသော ကားဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်း လာခဲ့လေသည်။

အချိန်က ညအချိန်ဖြစ်သည်။ အိမ်သားအားလုံး လည်း အိပ်မောကျနေချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုညက ကောင်းကင်မှာ လကလေး တစ်ခြမ်းသာလျက် ရှိသည်။

ရှေးသည် ရှေး ကားပြန်မောင်းဖို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပန်းတကြီး ကြီးစားနေရတာကို အိမ်ကလူတွေမြင်မှာစိုးတာ မို့ ညဘက်မှသာ ကားနားသို့ ကပ်လာရဲခြင်းဖြစ်သည်။ အရင် နေ့တွေကတော့ ကားဆီသွားမည်ကြိုလိုက်တိုင်း ချွေးစေးတွေ ပြန်၊ ခြေဖျား လက်ဖျားတွေ အေးလာတတ်တာမို့ လက်လျှော့ ထားခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

ရှေးသည် ညရိပ်အောက်တွင် အားတင်းလျက် ကားဆီသို့ လှမ်းသွားနေခဲ့သည်။ ကားနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ် လာတော့ ရှေးရဲ့ ခြေလှမ်းလေးတွေက နှေးကွေးလာသည်။ ပိုပိုပြီးနီးလာတော့ မသိမသာ ဒူးတုန်လာသည်။ ရှေးက ဇွတ်ပင် အားတင်းလျက် ရှေ့ဆက်လှမ်းသောအခါ ဒူးတဆတ်ဆတ်တုန် လျက် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေနစ်နေအောင် ထွက်လာလေသည်။

ရှေးသည် ဒီတစ်ခါတော့ အားမလျှော့၊ နောက်ပြန် မလှည့်တော့ဘဲ ကားဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးလာနေသည်။ နှစ် မိနစ်နှင့် ရောက်နိုင်သည့် အကွာအဝေးကို မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် အချိန်ကြာအောင် လျှောက်သွားပြီးမှ ကားနားမှာ ရပ်မိသည်။

ရှေးက ကားတံခါးကို အေးစက်သော လက်များ ဖြင့် ဆွဲဖွင့်ပြီး မောင်းသူခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ရှေးသည် ကားစတီယာရင်ကို ကိုင်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ရှေးရဲ့ လက်တွေ့သည် တဆတ်ဆတ် တုန်လာကာ ကားစတီယာရင်ကို ငြိမ်အောင် ကိုင်လိုမရတော့တာကို အံ့သြတုန်လှုပ်စွာ သိလိုက်ရလေသည်။

ရှေး ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစား ကြိုးစား မရတော့ဘူး။

ခွေးကို တိုက်ပစ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် ရှေးစိတ်မှာ

trauma ရခဲ့ပြီ။

အဲဒီစိတ်ကြောင့် ရှေး ဒီတစ်သက် ကားမောင်းနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုသည့် အသိနှင့်အတူ ရှေးက ကားစတီယာရင်ကို နဖူးနှင့် တိုက်ကာ တိုက်ကာ ငိုကြွေးလေသည်။

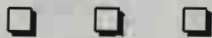
ဒီအဖြစ်ကြီးကို ရှေး မုန်းသည်။

ဟိုလူ့ကို ရှေး အရမ်းမုန်းသည်။

စနိုးကိုတော့ ရှေး လွမ်းလှသည်။

ရှေးလင်္ကာဟာ အခု တကယ်ပဲ သူ့ကျိန်စာသင့်

ကာ ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပျောက်ဆုံးသွားရတော့မှာလား ...။

နောက် နှစ်ရက်ခန့်ကြာတော့ ခက်က ရှေးဆီ ပုန်းဆက်လာကာ ...

“ဟဲ့ ... ရှေး နင် ဒီလိုချည်း ငြိမ်ကုပ်နေတာ ကြာရင် နင့်အိမ်က ရိပ်မိလာလိမ့်မယ်၊ စနိုးကိစ္စကိုလည်း အမှန်အတိုင်း ပြောမပြချင်သေးဘူး မဟုတ်လား၊ စနိုးကိုဆို အရမ်း သဲသဲလှုပ်နေတဲ့ နင်က စနိုးကို ငါ့ဆီပေးထား ပြီး ငါ့ဆီလည်း မလာဘူးဆိုရင် ယုတ္တိကမရှိတော့ဘူး၊ ခဏနေ ငါ နင့်ကိုလာခေါ်မယ်၊ အဆင်သင့်ပြင်ထား၊ အပြင်လေးဘာလေးသွား၊ ရှော်ပင်လေး ဘာလေးထွက်ရအောင် ...၊ ဒါမှ အာရုံလန်းသွားမှာ”

“ငါ ... ငါ ... ကားမမောင်းနိုင်တော့ဘူးလေ ခက်ရယ်”

“နင် မမောင်းနဲ့လေ၊ ငါမောင်းပေးမှာပေါ့”

“ငါ တစ်သက်လုံး ကားမောင်းလို့ ရမယ်ထင်တော့ ဘူး”

“အဲဒီကိစ္စကို ခဏ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေလိုက်ပါ၊ အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ပြီးရင် ပြန် မောင်းလို့ ရမှာပါ”

“ဟင့်အင်း ... ဘယ်တော့မှ ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး...”

ရှေးက ပြောပြောဆိုဆို ချုံးပွဲချင်ပြန်ရာ ...

“ဟဲ့ ... ငိုမနေနဲ့၊ ဘာမှမထူးဘူး၊ ငါ အခုလာခဲ့မယ်”

ခက်က ဖုန်းချသွားသည်။

ခက်က တက္ကဆိဌားလာပြီး ရှေးကို လာခေါ်

သည်။ မေမေတို့ ရှေ့မှာတော့ ...

“ရှေးရေ ... နင့်ကားလေး ငါလည်းမောင်းကြည့်မယ် နော်”

ဟု ပြောပြီး နှစ်ယောက်အတူ အိမ်မှထွက်လာခဲ့ ကြသည်။

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး ရှေးတို့ ဈေးလျှောက်ဝယ်ဖြစ် ကြသည်။ Capital Hyper Mart မှာ ဈေးဝယ်ပြီး အပြင်ပြန်ထွက် လာတော့ ကားပါကင်သို့ လျှောက်လာဆဲမှာ မလှမ်းမကမ်းဆီ က လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

ရှေးသည် အနားက ခက်ရဲ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်မိရင်း ...

“ခက် ... ခက် ... ဟိုလူ ... ဟိုလူ ...”

ဟု ပြောရင်း စကားမဆက်နိုင်အောင် ထစ်ငေါ့ တုန်လှုပ်နေသည်။

ထိုသူက စခန်းကို ကြိုးဖြင့်ဆွဲကာ ရပ်ထားသော ကားဟစ်စီးဆီသို့ လျှောက်သွားနေသည်။ စခန်းက သူ့နောက်သို့ ကောင်းကောင်းမလိုက်ဘဲ ပေကပ်ကပ်လုပ်လေရာ သူက စခန်းကို လှည့်ကြည့်ပြီး ခြေထောက်နှင့် တစ်ချက် လှမ်းကန်လိုက်လေ သည်။

ရှေးသည် ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ရုတ်တရက် ရင်ပွင့် ကွဲသလို ဖြစ်သွားကာ ...

“စခန်းရေ ... စခန်း၊ စခန်းရေ ...”

ဟု အော်ခေါ်လိုက်မိရင်း ခက်နံ့ဘေးမှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်လာကာ စခန်းရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလျက် စခန်းကို ကြိုးပွေ့ချီလိုက်သည်။

“စခန်း ... စခန်းရယ်၊ မမရှေး လွမ်းလိုက်ရတာ ...”

“ဝုတ် ... ဝုတ် ... ဝု ... ဝု ... ဝုတ် ... အိ ... အိ ...”

ရှေးကလည်း အတင်းဖက်၊ စခန်းကလည်း ရှေးကို ကုပ်ဖက်တက်ကာ ရှေးမျက်နှာကို လျှာနဲ့ အဆက်မပြတ် လျှက် နေလေသည်။ သို့သော် ... ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် စခန်းကို ဆွဲလှ ခံလိုက်ရပြီး ...

“သူများတကာ ခွေးကို ဘာတွေ လာပလီနေတာလဲ”

ဟု သူက မထိတရီ မေးလိုက်သည်။ ရှေးသည် ဒေါသဖြင့် ဆတ်ဆတ်တုန်လာကာ ...

“ရှင်ခွေးလို့မှတ်ရင်လည်း ကြင်ကြင်နာနာ စောင့်ရှောက်ပါလား၊ ဘာလို့ ခြေထောက်နဲ့ ပိတ်ကန်သေးလဲ၊ ရှင်လို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူမျိုးရဲ့ လက်ထဲမှာ စခိုးကို ကြာကြာထားရင် သက်ဆိုးရှည်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ကို တိရစ္ဆာန် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုနဲ့ တရားစွဲလို့ရရင် စွဲပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“ဒါဆို ... ငါကလည်း မင်းကို တိရစ္ဆာန် သတ်ဖြတ်မှုနဲ့ ပြန်စွဲမှာပေါ့ အမိရဲ့၊ သွားစမ်းပါ ... ငါ့ခွေးနဲ့ ခပ်ဆေးဆေးမှာ နေစမ်းပါ”

“ကျွန်မ စခိုးကို အခု ပြန်ပေးပါ”

ရှေးက ဒေါသဖြင့် အော်ပြောလိုက်တော့ သူက ခဏငြိမ်သွားပြီးမှ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်ရင်း ...

“စဉ်းစားပေးမယ်လေ၊ မင်းရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို လိုက်လျောဖို့ သင့်သင့် စဉ်းစားပေးမယ်၊ မင်း ဖုန်းနံပါတ်ကိုယ်ကိုပေးလိုက်၊ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် မင်းဆီ လှမ်းဆက်လိုက်မယ်”

ရှေးက သူ့စကားကြောင့် ကောက်ရိုးတစ်မျှင် ဆွဲမိတဲ့ ရေနစ်သူလို အားတက်သွားကာ ဘာဘာညာညာ မစဉ်းစား

တော့ဘဲ ရှေးဖုန်းနံပါတ်ကို ရွတ်ပြလိုက်သည်။ သူကလည်း နှစ်ခေါက် သုံးခေါက် ပြန်ရွတ်ကြည့်ကာ မှတ်သားလိုက်ရင်း ...

“အိုကေ ... ကိုယ် မှတ်မိပြီ၊ စဉ်းစားပြီးရင် ဆက်လိုက်မယ်လေ၊ ဪ ... ဒါနဲ့ မင်းနာမည်က ဘယ်သူများပါလိမ့် ...”

“ရှေးလင်္ကာ ...”

“ကိုယ့်နာမည်က ယုဂန်တဲ့၊ မှတ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိရင် မှတ်ထားလိုက်ပါ၊ ကဲ ... ဂျီလီရေ ... သွားကြရအောင်”

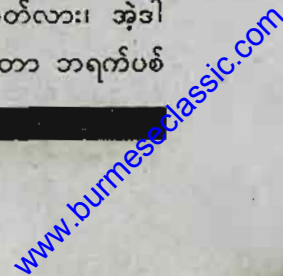
“ဘာ ... ဘာ ... ရှင် စခိုးကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“ဂျီလီလို့ ခေါ်တာလေ ...”

“ရှင် ကျွန်မခွေးကို နာမည်မဖျက်နဲ့၊ သူ့နာမည်က စခိုးရှင် ...”

“မင်းလက်ထက်တုန်းက စခိုး ဖြစ်နေပေမယ့် ကိုယ့်လက်ထက်မှာတော့ ဂျီလီပဲလေ၊ ကိုယ့်ခွေး ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ နာမည် ပေးပိုင်ခွင့် ရှိတာပဲ ...”

“ကျွန်မက ကျွန်မခွေးကို နှင်းကလေးလို ဖြူစင်အေးချမ်းတဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ စခိုးလို့ ပေးထားတာရှင်၊ ကျွန်မပေးတဲ့ နာမည်မှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်၊ ရှင်နာမည်က ဘာကြီးလဲ၊ အင်ဂျလီနာဂျီလီရဲ့ နာမည်ကြီး မဟုတ်လား၊ အဲ့ဒါ သူများ မိန်းမ နာမည်ကြီးပဲ၊ ဂျီလီဆိုတာ ဘရက်ပစ်

မိန်းမပဲ၊ ကျွန်မ စနိုးက ဘယ်သူ့မိန်းမမှ မဟုတ်ဘူး၊
အပျိုရှင် အပျို...”

“ဟုတ်လား... ဒါဆိုလည်း ယောက်ျားပေးစားရတာပေါ့၊
မနက်ဖြန်ကျရင် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့ ခွေးနဲ့ အိမ်ထောင်
ချပေးဖို့တောင် စိစဉ်ပြီးသွားပြီ...”

“ရှင် စနိုးကို အပျိုရည်မဖျက်နဲ့...”

“ဟဲ့... ရှေး...”

ရှေးသည် စိတ်လိုက်မာန်ပါ အော်ပြောလိုက်မိပြီးမှ
ခက်က ဆွဲဆိတ် သတိပေးလိုက်တာမို့ ကိုယ့်စကားကို ရှက်
သွားကာ ပါးနှစ်ဖက်ပင် ရဲရဲတွတ်လာသည်။

ယုဂန်ကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးစိစိဖြင့် လှည့်
ထွက်သွားတော့သည်။

ရှေးသည် သူ့ဖုန်းဆက်မညှိအချိန်ကို အချိန်တိုင်း
သာ စောင့်မျှော်နေခဲ့ရသည်။ သူ့ဖုန်းကို မျှော်မိသဖြင့် သူ့
အကြောင်း မစဉ်းစားဘဲလည်း နေလို့မရ၊ သူ့ရုပ်ကို မမြင်ယောင်
ဘဲလည်း နေလို့မရချေ...။ ရှေးသည် အကြောက်တရားနှင့်
အတူ သူ့ဖုန်းသံကို မျှော်လင့်နေခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

သူနဲ့တွေ့ပြီး သုံးရက်အကြာမှာတော့ သူက ရှေး
ထံသို့ ဖုန်းဆက်လာခဲ့သည်။ ဖုန်းဆက်သည့်အချိန်ကိုလည်း
ကြည့်ဦး... လူတကာ အိပ်မောကျနေသည့် ည နှစ်နာရီခွဲအချိန်
ကြီး ဖြစ်သည်။

ရှေးသည် ဖုန်းသံကြောင့် အိပ်မောကျနေရာမှ
နိုးထလာရကာ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်သော
အခါ...

“ဟဲ့လို... ရှေးလင်္ကာလား”

“ဟင် ...”

ရှေးသည် သူ့အသံကြောင့် မျက်လုံးတွေ ချက်ချင်း ပြူးကျယ်လာကာ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်မိရင်း ...

“ရှင် ... ရှင် ... ယုဂန် မဟုတ်လား”

“မင်းက ကိုယ့်အသံကို တရေးနိုး ကြားရင်တောင် မှတ်မိ တယ်ဆိုပါတော့ ...”

“သူများတကာ အိပ်မောကျနေတဲ့ အချိန်မျိုးမှာမှ ယဉ် ကျေးမှုမရှိ ဖုန်းဆက်တယ်ဆိုမှတော့ ရှင်လိုရိုင်းစိုင်းတဲ့ လူကလွဲလို့ ဘယ်သူရှိဦးမလဲ ...”

“မင်းပဲ ကိုယ့်ဖုန်းကို မျှော်နေခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ရှင်အသံကို မကြားချင်ပေမယ့် စနိုးကို ပြန်ရမလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကလေးနဲ့ စောင့်နေခဲ့တယ်လေ ...”

“မင်း စောင့်နေမှန်းသိလို့ ကိုယ် ဆက်လိုက်တာပဲလေ”

“ဆက်ရင်လည်း လူတကာ နိုးကြားနေတဲ့အချိန်မှာ ဆက် ပါလား”

“ကိုယ်တရေးနိုးတဲ့အချိန်မှာ မင်းကို အဖြေအရမ်းပေးချင် လာလို့ ဆက်လိုက်တာ ...”

“ဘာ ...”

“ဘာဖြစ်လို့ စွတ်ရွတ်အော်နေတာလဲ၊ မင်းပဲ မင်းခွေး လေးကို ပြန်ပေးဖို့ တောင်းဆိုထားတယ်မဟုတ်လား၊ မင်း တောင်းဆိုလို့ ကိုယ် စဉ်းစားပေးပြီး အခု အဖြေ

ပေးမလို့ ဆက်လိုက်တာလေ၊ ဘာတွေတလွဲတွေ့နေတာ လဲ ...”

“ကဲ ... ပြော ... ပြော ...”

“ကိုယ် မပြောချင်တော့ဘူး၊ ဂျီလီပဲ ပြောလိမ့်မယ်၊ ဂျီလီ ... လာ ... လာ၊ နင့်သခင်ကို ပြောစရာရှိတာ ပြော လိုက်တော့ ...”

“ဝုတ် ... ဝု ... ဝု ... ဝုတ်”

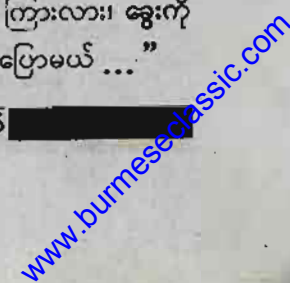
သူက ဖုန်းကို စနိုးမျက်နှာနား ကပ်ပေးလိုက်ပုံ ရသည်။ စနိုးရဲ့ ဟောင်သံကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြား ရလေသည်။

ရှေးသည် ဝမ်းနည်းမျက်ရည်စို့လာကာ ...

“စနိုး ... စနိုးရေ ... ၊ မမရှေးအသံ ကြားရလား၊ စနိုး အခု မအိပ်သေးဘူးလား၊ အရင်တုန်းကဆို မမရှေး အိပ်ရာပေါ်မှာ စနိုး အိပ်နေတဲ့အချိန်လေ၊ ဟိုလူယုတ်မာ က စနိုးကို ဘာတွေ ဘယ်လို နှိပ်စက်ထားလို့ စနိုး ခုထိ အိပ်မပျော်သေးတာလဲ ...”

“ဝုတ် ... ဝု ... ဝု ...”

“ဒီလူယုတ်မာတော့ စနိုးကို ပိတ်ကန်ပြီး နှိုးလိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဟဲ့ ... ယုဂန် ... ငါပြောတာ ကြားလား၊ ခွေးကို သွားလွှဲချမနေနဲ့၊ လူလူချင်း စကားပြောမယ် ...”

စန်းက ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်သည်။ ချက်ချင်း လိုပင် စန်းအသံက တိုးသွားကာ သူ့ငှက်ဆိုးထိုးသံက ပေါ်လာ သည်။

“ရှေးလင်္ကာ ... ဂျီလီ ပြောတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ ဂျီလီကပြောတယ်၊ သူ့သခင်သစ်က သေသွားတဲ့ ခွေး လေးကို တစ်သက်လုံး ပြန်မရနိုင်တော့တဲ့အတွက် သူ့ကို တစ်သက်လုံး ခေါ်ထားလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီတဲ့၊ ဒါကြောင့် သူ့ကိုမျှော်လင့်မနေဘဲ မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့တဲ့၊ သူ့သခင်အသစ်က ဆိုးပေမယ့် သူ့သခင်ဟောင်းရဲ့ မိုက် ကြွေးမိုက်ပစ်ကို ပြန်လည်ပေးဆပ်ရင်း သူ မပျော်နိုင်တဲ့ ဘဝမှာပဲ ပျော်အောင် ကြိုးစားနေထိုင်သွားပါတော့မယ် တဲ့၊ သူ့သခင်သစ် စီစဉ်ပေးတဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်ကိုလည်း မချစ်မနှစ်သက်ပေမယ့် လက်ခံလိုက်ပါတော့မယ်တဲ့...”

“တောက် ... လူယုတ်မာကြီး၊ ရှင်က စန်းနဲ့ ဘဝအတူ မို့လို့ စန်းစကားကို နားလည်နေတာလား။”

“ဒေါသတွေ သိပ်ထွက် မနေစမ်းပါနဲ့၊ မင်း လုပ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်အတွက် ဒီလောက်လေး ပေးဆပ်လိုက်ရတာ တန် တောင်မတန်သေးပါဘူး၊ မင်းခွေးကို ခုနေ ငါသေသွား တောင် မင်း ပြန်မရဘူးလို့ မှတ်ထားလိုက်ပါ၊ အဲ့ဒါ ငါ မင်းကိုပေးမယ့် အဖြေပဲ၊ မင်း စိတ်ဆင်းရဲသွားအောင်

တမင် ရိချင်လို့ မင်းခွေးအသံကို မင်းကြားအောင် လုပ် ပေးလိုက်တာ ... သိပြီလား၊ ဒါပဲ ...”

“တောက် ...”

သူ ဖုန်းချသွားတော့ ရှေး ရင်တွေတုန်ကာ ပြန် အိပ်မရတော့ဘဲ ငုတ်တုတ် မိုးလင်းသွားခဲ့ရသည်။

ခါးခါးသီးသီး မုန်းတီးရလွန်းလို့ ရူးသွားမလား တောင် ထင်ရလေသည်။

“မုန်းလိုက်တာ တူးခါးနေတာပဲဟယ်”

“မုန်းနေသရွေ့တော့ မမေနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလိမ့်မယ် ရှေး၊ နင် သူ့အပေါ် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားတဲ့စိတ်နဲ့ မနေနိုင်ဘူးလား”

“ဒီလောက် မုန်းစရာကိစ္စတွေ လုပ်ထားတဲ့သူကို ဘယ်လိုသဘောမှ မထားဘဲတော့ ဘယ်နေနိုင်ပါ့မလဲ ခက်ရယ်”

“ခက်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို နှင့်လွှဲပေးလိုက်ဖို့တောင် ကောင်းနေပြီ၊ နင် တော်တော် ခက်ပါလား ရှေးရယ်၊ အဲဒီကိစ္စကို မေ့ထားလိုက်စမ်းပါ”

“မေ့ချင်ပေမယ့် မေ့လို့မှမရတာ...”

“မုန်းလို့ မေ့မရ၊ မေ့မရလို့ စွဲလမ်းသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“သူလို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူမျိုးကို စွဲလမ်းမိရင် ငါ ရူးလို့ပဲ ခက် ... ၊ ငါ အဲဒီလောက်တော့ မရှားဘူး သိလား ... ”

ရှေးက ခက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ပြန်ပြောလိုက်မိလေသည်။ ရှေးသည် စနိုးကို ပြန်မရနိုင်တော့ဘူးဟု နားလည်လက်ခံလိုက်ပြီဖြစ်သော်လည်း ထိုအဖြစ်အပျက်ကိုတော့ မမေနိုင်ဘဲ မကြာခဏ သတိရနေခဲ့မိသည်။ တစ်နေ့မှာ သူ စိတ်ကောင်းဝင်ပြီး စနိုးကို ပြန်ပေးလာနိုး မျှော်ကိုးနေခဲ့မိသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များ မဖြစ်ပျက်ခင်ကတော့ ရှေးလင်္ကာဆိုသော မိန်းကလေးသည် စိတ်ထဲမှာ ဘာကိုမှ သယ်ဆောင်မထားဘဲ စိတ်နှလုံး ကြည်လင်သန့်စင်စွာ နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ခုချိန်မှာတော့ ရှေးစိတ်သည် တစ်ခုခုကို လေးလံစွာ သယ်ဆောင်ထားရသလို ပင်ပန်းနေခဲ့ရသည်။

အရင်လို မပျော်ရွှင်နိုင်တော့တာဟာ သူ့ကျိန်စာကြောင့်များလား။ ရှေးကို ကျိန်စာသင့်ခဲ့ပြီလား ... ။

“ကဲ ... ရှေး ... ငြိမ်ထိုင်ပြီး လျှောက်တွေးမနေစမ်းနဲ့၊ ထ ... ငါ့အလုပ်တွေ ကူညီ၊ အော်ဒါမှာထားတဲ့ ပန်းစည်းတွေ ရှိတယ်၊ နှင်းဆီနဲ့ ကြယ်တာရာပန်း တစ်စည်းကို နင် သေချာပြင်ပေးလိုက် ... ၊ လှလှလေးပြင်နော်၊ စိတ်တွေ တောင်ရောက်မြောက်ရောက်နဲ့ ပေါက်ကရ လျှောက်မလုပ်နဲ့၊ ဆိုင်နာမည် ပျက်မယ် ... ”

၆၂ ၃၈ ပုညခင်

ရှေးက ခက်ခိုင်းသည့် အလုပ်တွေကို ဝင်လုပ်ပေးရင်း အတွေးဆိုးတွေကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ခက်ပြောသလိုပဲ တစ်ချိန်မှာတော့ ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ ရှေး မှတ်ဉာဏ်ထဲက ပျောက်သွားရမှာပါဟု တွေးလျက် ရှေးက သက်ပြင်းကလေး ချလိုက်လေသည်။

နောက် ရက်အနည်းငယ်အကြာ မနက်ခင်းတစ်ခုမှာတော့ ရှေးသည် ရှေးတို့အိမ်အပေါ်ထပ် ဝရန်တာမှာ ရပ်၍ လေညင်းခဲနေရင်း တစ်ဖက်ခြံကို လူသစ်တွေ ပြောင်းလာတာကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။ ထိုအိမ်ကြီးရဲ့ မူလပိုင်ရှင်တွေဟာ လွန်ခဲ့သော ခြောက်လလောက်က ထိုအိမ်ကိုရောင်းကာ ပြောင်းသွားခဲ့ကြပြီ။ ခုမှ ပိုင်ရှင်အသစ်တွေ ရောက်လာတာဖြစ်မည်။

ပစ္စည်းတွေ တင်သည့် ကားကြီးတွေသာ တစ်စီးပြီး တစ်စီး ခြံထဲဝင်လာကာ ပစ္စည်းတွေ သယ်ချနေတာ တွေ့ရပေမယ့် ပိုင်ရှင်နဲ့တူသည့် သူတွေကိုတော့ မတွေ့ရသေးချေ။

ရှေးသည် ထိုမြင်ကွင်းကို အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ပင် လှမ်းကြည့်နေလိုက်ပြီးမှ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့လေသည်။

အဲဒီ အချိန်ကတော့ ဟိုဘက်ခြံကို လူသစ်တွေ ပြောင်းလာတဲ့ကိစ္စဟာ ရှေး ဘဝအတွက် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ သဘောထားစရာ အရေးမကြီးသည့်ကိစ္စဟုသာ ရှေးက ထင်ခဲ့မိပါသည်။

သို့သော် ...

ထိုနေ့ ညနေက ရှေးသည် ရှေးတို့လမ်းသွယ်ရဲ့ တစ်ဖက်ထိပ်မှာ အမြဲရောင်းနေကျ ဝက်သားတုတ်ထိုးကို စားချင်စိတ် ပေါ်လာတာမို့ လမ်းထိပ်သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။

ဝက်သားတုတ်ထိုး စားပြီး အပြန်မှာ ရှေးက လူသစ်တွေ ပြောင်းလာသည့် ခြံရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာဆဲ ခြံထဲမှ ခွေးဟောင်သံကို ကြားရလေသည်။

“ဝုတ် ... ဝုတ် ... ဝု၊ အိ ... အိ ... ဝုတ် ...”

ရှေးသည် ပထမတော့ ထိုခွေးဟောင်သံကို အမှတ်တမဲ့ပင်။ အသံလာရာဆီသို့လည်း လှည့်မကြည့်မိဘဲ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ခြံရှေ့ကနေ ကျော်လွန်လျှောက်လာပြီးမှ စိတ်ထဲ ထင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သွားကာ စနိုးများလားဟု တွေးမိသွားသည်။ ခွေးဟောင်သံကလည်း အဆက်မပြတ်ဆိုသလို ထွက်ပေါ်နေသည်။

ရှေးသည် ခပ်မြန်မြန် နောက်ပြန်လှည့်လာကာ
ခြံတံခါးနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်ပါသည်။

“ဝုတ် ... ဝုတ် ... ဝု ... ဝု ... ”

“ဟင် ... စနိုး၊ စနိုးပါလား”

စနိုးက ရှေးကို မှတ်မိဟန်ဖြင့် အဆက်မပြတ်
ဟောင့်ရင်း ခြံတံခါးသံတိုင်တွေကြားကနေ တိုးထွက်ဖို့ ကြိုးစား
နေသည်။

“စနိုး ... စနိုး ... လာ ... လာ”

“ဝုတ် ... ဝုတ်”

ရှေးကခေါ်လေ စနိုးကလည်း ခြံထဲကနေ ထွက်
လာဖို့ အတင်းတိုးကာ ကြိုးစားလေ။ သို့သော် ... ဘယ်လိုမှ
ထွက်လာလို့မရဘဲ သံတိုင်တွေကြားမှာ ကြပ်ညပ်နေသည်။
ထိုအခိုက်မှာ ...

“ဂျီလီရေ ... ဂျီလီ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

ခြံထဲကနေ ထွက်ပေါ်လာသော အသံဟာ ယုဂန်
ရဲ့ အသံတော့ မဟုတ်ပေ ... ။

“ကြည့်စမ်း ... ဂျီလီ၊ နင်က ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားနေ
တာလား၊ နင့်သခင်သိရင် ငါ့ကိုသတ်လိမ့်မယ်ဟဲ့ ... ”

အိမ်ဖော်ဟုထင်ရသော အမျိုးသမီး ၀၀ကြီးတစ်
ယောက်က ခြံတံခါးဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာနေသည်။

“လာစမ်း ... လာစမ်း၊ ပြေးမယ်မကြန့် ... ”

ထိုအမျိုးသမီးက စနိုးကို ပွေ့ချိုလိုက်ပြီး ခြံပြင်က
ရှေးကို မသင်္ကာသလို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။
ရှေးက လက်ခနဲ အကြံတစ်ခုပေါ်လာကာ ထိုအမျိုးသမီးကို
ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

“ခွေးလေးက ချစ်ဖို့ကောင်းလို့ ရပ်ကြည့်နေမိတာ ... ၊
အစ်မ ခွေးလားဟင် ... ”

“အစ်မက ခွေးမဟုတ်ဘူး၊ လူ ... လူ ... ”

“အဟင်း ... အစ်မကလည်း၊ ဒါ ... အစ်မရဲ့ ခွေးလေး
လားလို့ မေးတာပါ အစ်မရဲ့ ... ”

“အစ်မ ခွေးမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအိမ်ပိုင်ရှင် သူဌေးသားရဲ့
ခွေး”

“ခွေးလေးက လှလိုက်တာ၊ ဘာအမျိုးအစားလဲ မသိဘူး
နော်”

“အဲ့ဒါတော့ အစ်မလည်း မသိဘူး၊ အစ်မက ဒီအိမ်က
အိမ်ဖော်၊ မောင်ယုဂန်က သူ့ အပြင်သွားတုန်း သူ့ခွေး
ကို ထိန်းသိမ်းပေးပါဆိုလို့ ထိန်းပေးနေရတာ၊ အလုပ်
ရှုပ်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့ ... ”

ဒါဆို ဒီအိမ်ကို ပြောင်းလာတဲ့ မိသားစုဟာ ယုဂန်
တို့ မိသားစုဆိုတာ သေချာပြီပေါ့ ... ။ ကံကြမ္မာက အဲ့ဒီလောက်
တောင် ကျီစယ်ရသလား ... ။ ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုး
ပေါ့။

www.burmeseclassic.com

ရှေးသည် အလွန်အမင်း စိတ်ဆင်းရဲသွားသော်လည်း အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးရှေ့မှာ မျက်နှာချိုလေး သွေးထားရင်း ...

“သူ့ အမွေးလေးတွေက အရမ်းလှတာပဲနော် အစ်မ၊ ကျွန်မ သူ့ကို ခဏလေး ကိုင်ကြည့်လို့ရမလားဟင်...”

အမျိုးသမီးက ရှေးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ကဲ ... ကိုင် ... ကိုင်”

ဟု ပြောရင်း စနိုးကို ခြံစည်းရိုးနားသို့ ကပ်ပေးလိုက်သည်။

ရှေးက သံတိုင်တွေကြားထဲသို့ လက်လှိုက်ကာ စနိုးရဲ့ အမွေးလေးတွေကို ပွတ်သပ်ပေးလိုက်ရင်း ...

“အပြင်ကနေ လှမ်းကိုင်တာ အားမရလိုက်တာ အစ်မရယ်၊ သူ့ကို တစ်ခါလောက် ချီခွင့်ပေးပါလားဟင်၊ အရမ်းချစ်စရာကောင်းလို့ ခဏလေး ချီထားချင်လို့ပါ”

“ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ မောင်ယုဂန်က ဂျီလို့ကို ဘယ်လူစိမ်း လက်ထဲမှ မထည့်ဖို့မှာထားတယ်”

“ပိုင်ရှင် သဘောမတူဘဲနဲ့ ခွေးကို ခိုးပြေးတတ်တဲ့ ခွေးသူခိုးတွေ ရှိတတ်လို့ စိုးရိမ်ပြီး ပြောတာနေမှာပါ၊ ကျွန်မကို ကြည့်ပါဦး... ကျွန်မက ခွေးသူခိုးပုံ ပေါက်နေလို့လား ...”

အမျိုးသမီးက ရှေးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ခွေးသူခိုးပုံတော့ မပေါက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူခိုးပုံမပေါက်ဘဲ ခိုးတတ်တဲ့သူတွေလည်း လောကမှာ အများကြီး ရှိတာကွယ် ...”

ရှေးက ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ စိတ်ညစ်သွားမိသည်။ သို့သော် ရုတ်တရက် ဆိုသလိုပင် အကြံရကာ ...

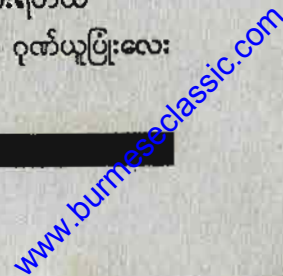
“ဟင် ... အစ်မ၊ အစ်မ ဆံပင်တွေက ...”

ရှေးက ထိုအမျိုးသမီးရဲ့ ခေါင်းကို လက်ညှိုးထိုးရင်း မျက်လုံးပြူးကလေးဖြင့် အံ့ဩသလို ပြောလိုက်တာမို့ သူမက သူ့ဆံပင် သူပြန်ကိုင်ကာ ...

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လှလိုက်တာ အစ်မရယ် ... အစ်မ ဆံပင်တွေက အရမ်းလှတယ်နော်၊ ဆံပင်ကြီးကို မည်းနက်ပြီး ရွဲအိနေတာပဲ၊ ဆံပင်သားလည်း အရမ်းထူတယ်၊ အစ်မကို အားကျလိုက်တာ၊ ဒီမှာ ကျွန်မဆံပင်တွေကိုကြည့်ပါဦး ... ဆံပင်ရောင်က အစ်မလို နက်ရွဲမနေလို့ အရောင်ဆိုထားရတယ်၊ ဆံပင်က အစ်မလို ထူပြီးမလှတော့ အရှည်ထားချင်ပေမယ့် မထားနိုင်ဘဲ စတက်ပဲ ခုတ်ထားရတယ်”

ရှေးစကားကြောင့် အမျိုးသမီးက ဂုဏ်ယူပြီးလေးပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဒါတောင် ဒီဆံပင်က ဘယ် အလှပြင်ဆိုင်မှာမှ သွား သထားတာ မဟုတ်သေးဘူး၊ အုန်းဆီပဲ လိမ်းပြီး တရော် ကင်ပွန်းနဲ့ပဲ လျှော်ထားတာ၊ ခုခေတ် ကောင်မလေးတွေ များ ကြည့်လိုက်ရင် ကြွက်ကိုက်ခံထားရသလို မညီမညာ အမွှာ အမွှာ ဆံပင်တွေနဲ့၊ ဆံပင်ရဲ့ ကောင်းခြင်းဆိုတာ ဘယ်မှာသွားရှာရမှန်းကို မသိတော့ဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့ အစ်မရယ်၊ ကောင်းခြင်းငါးဖြာထဲမှာ ဆံပင်၏ ကောင်းခြင်းဆိုတာလည်း ပါတယ်မဟုတ်လား၊ အစ်မကတော့ တကယ့်ကို ဆံပင်၏ ကောင်းခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံ တဲ့ မိန်းမပါပဲ”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

အမျိုးသမီးက သူ့ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲခါကာ ကျော ဘက်က သူ့ဆံပင်တွေကို ရင်ဘတ်ပေါ်ရောက်အောင် လုပ်လိုက် ပြီး သဘောအကျကြီး ကျနေဆဲ ...

“အစ်မ ... ခြံတံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်ခဏထွက်ခဲ့ပါလားဟင်၊ အစ်မဆံပင်တွေကို အနီးကပ်ကြည့်ချင်လို့ ...”

အမျိုးသမီးက မဆိုင်းမတွပင် ခြံတံခါးဖွင့်ထွက် လာကာ ...

“ကဲ ... ကြည့် ... ကြည့်”

ဟုပြောပြီး သူ့ရဲ့ ချွေးစော်နံနေတဲ့ ခေါင်းကြီးကို ရှေးဘက်သို့ ယိမ်းပေးလိုက်သည်။ ရှေးမှာ အသက်ရှူအောင်

လျက် မျက်နှာကို နောက်သို့ယိမ်းကာ နှာခေါင်းလေးရှဲ့လိုက် ရင်း ...

“အနီးကပ်ကြည့်တော့ ပိုလှတယ်နော်၊ ဒါပေမယ့် အစ်မ က ဆံပင်ရင်းကနေ ကလစ်နဲ့ ညှပ်ထားတော့ ဆံပင် အလှက သိပ်မပေါ်ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ကလစ်ဖြုတ်ပြီး ဖြန့်ပြပါလား၊ အစ်မ လက်မအားရင် ခွေးကို ကျွန်မ ခဏပေးထားပြီး ကလစ်ဖြုတ်လိုက်လေ၊ ပေး ... ပေး ... အစ်မ ခွေး ...”

အမျိုးသမီးက ရှော့ရှော့ရှုပင် စနိုးကို ရှေး လက် ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ဆံပင်ညှပ်ကလစ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နောက်ပြန်ကိုင်ကာ ဖြုတ်နေဆဲ ရှေးက စနိုးကိုပွေ့ကာ အမြန် ပြေးထွက်လာလေသည်။

“ဟင် ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ သူခိုး ... သူခိုး ... ခွေး သူခိုး”

အမျိုးသမီးက ဆံပင်ဖားလျားဖြင့် အော်ဟစ်ခုန် ပေါက်နေသော်လည်း အလွန်ဝသော သူ့ခန္ဓာကြောင့် ရှေးကို မိအောင် ပြေးမလိုက်နိုင်ရှာပေ ...။

ရှေးက ရှေးကို ခြိန်းချင်းမှန်း သိမှာစိုးတာမို့ ခြံထဲ သို့လည်း မဝင်ဘဲ လမ်းကျဉ်းတစ်ခုထဲသို့ အရှိန်ဖြင့် ပြေးဝင်သွား ချိန်တွင် ...

“ဘုတ် ...”

“အင့် ...”

ရှေးသည် လူတစ်ယောက်ကို တိုက်မိကာ လဲပြိုသွား၏။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် စခန်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ပွေ့ကာ ပြန်ထလိုက်ပြီး ဆက်ပြေးဖို့ ခြေလှမ်းပြင်ချိန်မှာ ရှေးရင်ခွင်ထဲက စခန်းကို လှယူခြင်းခံလိုက်ရလေသည်။

“ဒါ ... ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒါ ကျွန်မခွေး၊ ပြန်ပေး ... ဟင်ရှင် ... ယုဂန် ...”

ရှေး တိုက်မိသွားသူဟာ ယုဂန်။ ရှေး ခွေးကို လှသူဟာ ယုဂန် ...။ အလွန် အင်မတန် မုန်းတီးရပါသော ယုဂန် ...။

“မင်း ငါ့ခွေးကို ခိုးပြေးလာတာ မဟုတ်လား ခွေးသူခိုးမလေးရဲ့”

“ရှင်သာ ခွေးသူခိုး ...”

“ငါက ခွေးသူခိုးဆိုရင် မင်းက ခွေးသတ်သမား ...”

“ရှင်ပါးစပ် ပိတ်ထား ...”

“အော်ဟစ်မနေနဲ့ ... ကျက်သရေတုံးတယ်၊ နေစမ်းပါဦး မင်းက ဘယ်ကဘယ်လို သတင်းအနံ့ရပြီး ငါ့အိမ်သစ်အထိ ရောက်လာရတာလဲ၊ တော်တော် အနံ့ခံကောင်းတာပဲ၊ သတင်းကို ပြောပါတယ်”

“တောက် ...”

ရှေးသည် သူ့ကို ဘာမှဆက်ပြောမနေတော့ဘဲ

သူ့လက်ထဲက စခန်းကို ပြန်ဆွဲလှလိုက်၏။ သူကလည်း ပြန်ဆွဲလှလေရာ စခန်းက နှစ်ယောက်ကြားမှာ တက်ကိန်ကိန် အော်ဟစ်နေရှာသည်။

ရှေးက စခန်းကို သနားတာမို့ ဆက်မလှတော့ဘဲ သူ့ရှေ့ကနေ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ရှေးအဖြစ်က ဘယ်လောက်တောင် ဇာတ်နာသလဲဆို နောက်နေ့တွေမှာလည်း တစ်ဖက်ခြံက ခွေးဟောင်သံကြားတိုင်း ခေါင်းထောင်ထောင်ကြည့်မိရ၏။ ဘယ်သူတွေ ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်ပဲ မကောင်းပြောပြော ဂရုစိုက်မနေနဲ့ ဆိုသော စကားကို “ခွေးဟောင်တိုင်း ခေါင်းထောင်မကြည့်နဲ့” ဟု တင်စားပြီး ပြောလေ့ရှိတာကိုတော့ ရှေး ကြားဖူးပါ၏။ သို့သော် ... ခုတော့ ရှေးသည် ခွေးဟောင်တိုင်း ခေါင်းထောင်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ချေ။

ရှေးသည် လူလုံးတော့ ထွက်မပြုရဲ ...။ ရှေးကို ဒီဘက်ခြံကမှန်း သိသွားမှာကြောက်သဖြင့် ခြံထဲတောင် မဆင်းရဲဘဲ သိုသိုသိပ်သိပ်လေး နေနေခဲ့ရသည်။

သူနဲ့ ဝေးချင်ပါရက်နဲ့ ခုလောက်နီးနီးကပ်ကပ် ပြန်ဆုံရတာဟာ ဆိုးဝါးတဲ့ အမုန်းရေစက်ပဲ ဖြစ်လေသည်။

နောက် နှစ်ရက်အကြာ မနက်ခင်းမှာ ရှေး အိပ်ရာ က နီးထလာတော့ တစ်အိမ်လုံးအလုပ်တွေရှုပ်နေတာကို တွေ့ ရသည်။

တစ်အိမ်လုံးက ရှိရှိသမျှ ခန်းဆီးလိုက်ကာတွေကို လဲလှယ်တပ်ဆင်ခြင်း၊ ဧည့်ခန်းထဲက ပန်းအိုးတွေထဲကို ပန်း အသစ်ထိုးခြင်း၊ ထမင်းစားခန်းထဲကို ကြွေပန်းကန်ဆက်အသစ် တွေ ရောက်လာခြင်း ... စသည့် အလုပ်တွေကို မလုံးတို့ ပီစီ တို့နှင့်အတူ ကြီးကြီးပါ ဝင်၍ လုပ်ဆောင်နေပြီး မေမေကလည်း တက်ကြွရွှင်လန်းစွာ ညွှန်ကြားလျက် ရှိသည်။

အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းကနေ ညဝတ်ဘောင်းဘီတို၊ အင်္ကျီပွတွန့်တွန့်ကလေး ဝတ်လျက်သား ကပိုကရီ ပုံစံလေး ဖြင့် ဆင်းလာနေသော ရှေးသည် အိမ်အောက်ထပ်မှာ ယောက် ယက်ခတ်နေသည့် ပီစီတို့ကို လိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ဝါး ... တစ်အိမ်လုံးကို တောက်ပြောင်နေတာပါလား၊ အလှူများ လုပ်မလို့လား”

“ဧည့်သည်လာမှာမို့လို့တဲ့ မမရှေးရဲ့ ...”

“ဧည့်သည်က တော်တော် အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်သည်မျိုး ဖြစ်မယ်ထင်တယ် မမရှေး ...၊ တစ်ခါမှ အိမ်အလုပ် ဝင်မလုပ်ဖူးတဲ့ မမရှေး မေမေတောင်မှ ကိုယ်တိုင်ဝင်လုပ် နေတယ်၊ ကြီးကြီးဆိုလည်း မနက်ကတည်းက ပျာယာ ခတ်နေတာပဲ ...”

“မမရှေး မေမေက ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ ပျော်လည်းပျော် နေပုံရတယ်”

တစ်အိမ်လုံးက မေမေ ပျော်ရွှင်တက်ကြွနေတာကို သတိထားမိနေသည်။ တကယ်လည်း မေမေမျက်နှာက ပျော် တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေတာမို့ ရှေးတောင်မှ အံ့သြယူရသည်။

ကွဲကွာနေတာ ကြာတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ လာလည်မှာ မို့လို့ ထင်ပါရဲ့လေဟု တွေးကာ ရှေးကတော့ ညနေကျရင် ဘယ်ကို စတေးရှောင်ရင် ကောင်းမလဲဟုသာ စဉ်းစားမိသည်။

“ညနေအတွက် ဟင်းကောင်းကောင်းတွေလည်း အများ ကြီး ချက်မှာ မမရှေးရဲ့၊ မမရှေးတော့ ဝါးကြောတွေ ပြိပဲ ...”

“ဝါးကြောရှိလည်း မပျော်နိုင်ပေါင်ဟယ်၊ ငါက ခဏနေ စတေးရှောင်တော့မှာ ...”

“မမရှေးက ဘယ်သွားမှာမို့လို့လဲ”
 “ခက်နဲ့အတူတူ ဆိုင်သွားထိုင်မှာပေါ့၊ အိမ်ကို လူကြီး
 ဧည့်သည်တွေလာရင် အာရုံနောက်လွန်းလို့...၊ ဧည့်သည်
 တွေ ရောက်လာတာနဲ့ မေမေနဲ့ ကြီးကြီးက ငါ့ကိုအိမ်
 ရှေ့ခေါ်ထုတ်ပြီး ဧည့်သည်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရော၊
 ငါ့အကြောင်းတွေကို ငါ့မျက်နှာရှေ့ထားပြီး ပြောကြရော၊
 လူကြီးတွေကလည်း ငါ့ကို ဘယ်နှစ်တန်းရောက်ပြီလဲ၊
 အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ၊ ဘာအလုပ်တွေ လုပ်နေလဲ၊
 ရည်းစားရော ရှိပြီလား၊ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ဦး
 နော်၊ အမေကို ကျေးဇူးဆပ်ပြီးမှ အိမ်ထောင်ပြုဆိုတာမျိုး
 တွေ ဟိုမေး ဒီစမ်း ဟိုပြော ဒီပြော၊ ပြီးတော့ ရှိသေး
 တယ်... ဟဲ့ သူလေးက ငယ်ငယ်တုန်းက ဟိုလိုလေး
 လေ၊ ဒီလိုလေးလေ ဆိုတာမျိုး ငယ်ကျီးငယ်နာ ဖော်
 တတ်ကြသေးတယ်၊ သူတို့ချင်းလည်း ချေးခြောက်ရေနှူး
 ကြ၊ ဆွေမျိုးစပ်ကြနဲ့ ငါ့မှာ လူကြီးတွေကြားမှာ အနေက
 လည်း ခက်၊ ထလည်းမသွားရဲ၊ အမြဲ အခက်တွေ့တွေ့
 နေရတာ၊ အဲဒါကြောင့် အိမ်ကိုက စောစောစီးစီး စတေး
 ရှောင်တော့မှာ...”

ရှေးက မလုံးတို့ကို ပြောပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်
 လှည့်အတက်...
 “သမီးရေ... ရှေး...”

“ရှန်... မေမေ”
 “လာခဲ့... မေ့ဆီ ခဏလာခဲ့ဦး”
 “ဟုတ်...”

ရှေးက ကိုယ့်ဆံပင်လေးတွေကိုကုတ်ပေးရင်း အောက်
 ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ရသည်။ မေမေက ရှေး လက်ကလေး
 တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

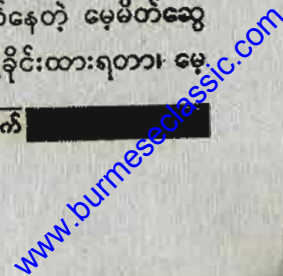
“လာ... မေ့လိုက်ခဲ့၊ သမီးကို ပြစရာရှိတယ်”
 ဟု ပြောရင်း သူ့အခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွား
 တာမို့ ရှေးက မေခေါ်ရာ လိုက်ပါလာရပါသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ရှေးက မေ့ ခုတင်ပေါ်သို့
 အိမ်နဲ့ ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ မေက ဗီရိုထဲက အထုပ်ကြီးအထုပ်
 ငယ်တွေကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး...

“ဒါက သမီးဖို့၊ ဒါလည်း သမီးဖို့...”
 “ဟယ်... လှလိုက်တာ...”

ရှေးသည် မေ့ ထုတ်ပြလိုက်သည့် ပစ္စည်းတွေကို
 ကြည့်ရင်း ဝမ်းသာလုံးဆို့သွားသည်။

မေက ရယ်ဒီမိတ် စကားရှည်ရှည်လေးနှင့် ကုတ်
 အင်္ကျီဆန်ဆန် အင်္ကျီလေးကို ဖြန့်ပြရင်း...
 “ဒီဝတ်စုံလေးက စင်ကာပူ ရောက်နေတဲ့ မေ့မိတ်ဆွေ
 တစ်ယောက်ဆီ လှမ်းမှာပြီး ဝယ်ပို့ခိုင်းထားရတာ၊ မေ့

သမီးအတွက် အထူးစပါယ်ရှယ်ပေါ့၊ သမီးဆိုဒီအတိုင်း မှာပေးလိုက်တာ”

“ရှေး ကြိုက်လိုက်တာ မေရယ်၊ ဒါမျိုး ဒီခိုင်း ဒီမှာ မတွေ့မိသေးဘူး၊ မေက သိပ်ခေတ်မီတယ်”

“ဒီမှာ ... ဒါလေးကလည်း သမီးအတွက်ပဲလေ ... မေ စုထားတဲ့ စိန်ဖြူသန့်လေးတွေကို ကတ်တလောက်ထဲက ပုံပြပြီး ပန်းတိမ်မှာ အပ်ပေးထားတာ”

မေက ကတ္တီပါဘူးနီလေးကို ထောက်ခနဲ ဖွင့်ပြ လိုက်သည်။ ဖြူလှဲနေသည့် လော့ကတ်သေးသေးလေး၊ နားဆွဲ လှလှလေး ... ။ လက်စွပ်နှင့် ဟန်းချိန်းကလေးတွေက ရှေး အကြိုက် ဒီခိုင်းလေးတွေပင်။ ရှေးက သေးကွေးမှုန်မွှားသည့် ပစ္စည်းတွေကိုသာ သဘောကျတာမို့ မေက သေးသေးလေးတွေ လုပ်ထားသော်လည်း တစ်လုံးစိန်လေးတွေကိုသာ ပလက်တီနမ် အပါးလေးခတ်၍ လုပ်ထားတာမို့ တန်ဖိုးက သေးမည်မထင်ပါ။ လော့ကတ်အတွက် စိန်တစ်လုံး၊ နားဆွဲနှစ်ဖက်အတွက်က နှစ်လုံး၊ လက်စွပ်အတွက် တစ်လုံး၊ ဟန်းချိန်းမှာက ကြီးမျှင် ကလေးကနေ တွဲလွဲကျနေသည့် စိန်တစ်လုံး၊ စုစုပေါင်း ငါးလုံး တောင်မှပင် ... ။

ရှေးက ဘူးထဲက ပစ္စည်းတွေကို တစ်ရပြီးတစ်ခု ယူဝတ်ရင်း ...

“လှလိုက်တာ ... လှလိုက်တာ၊ ဒီပစ္စည်းလေးတွေနဲ့ ဟို

ဝတ်စုံကို ဝတ်ဖို့ လမ်းရှာဦးမှပဲ၊ ခုနေ မွေးနေ့ပွဲဖြစ်ဖြစ် ပွဲတစ်ခုခုသွားစရာရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ ရှေး ဝတ်ချင် လှပြီ ... ”

“စိတ်ချ ... ဒီညနေပဲ ဝတ်ခွင့်ရတော့မှာ ... ”

“ဟင် ... ညနေ ဘာပွဲရှိလို့လဲ မေ ... ”

“သမီးအတွက် အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ ပွဲတစ်ခုရှိတယ်လေ၊ ဒီပွဲမှာ သမီးကို ပွဲထုတ်ရမှာ၊ ဒီပွဲက သမီးရဲ့ပွဲ ... ”

ရှေးက မေမေကို ဈေးကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အံ့မယ် ... ဟုတ်လို့လား၊ မေ့ပွဲမဟုတ်ဘူးလား၊ မေ့ ရည်းစားဟောင်း လာလည်မှာမို့လို့ ဒီလောက် ပျော်တပြုံး ပြုံး ဖြစ်နေတာမဟုတ်လား”

“ကောင်မလေး ... အမေကို မဟုတ်တရုတ်တွေ ပြော မနေနဲ့ ... ”

“မဟုတ်တရုတ် မပြောရရင် မဟုတ်ကုလားပဲ ပြောရ မလား”

“လူကြီးကို လာနောက်မနေနဲ့ ... မေပြောတာ သေသေ ချာချာ နားထောင်”

“ဟုတ် ... ”

ရှေးက ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ ပေါင် ပေါ် တံတောင်ဖြင့်ထောက်၊ လက်ပေါ် မေးပြန်ထောက်ထား လိုက်ရင်း ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြလိုက်သည်။ မေက

ရှေး နဖူးပေါ်က ဆံပင်လေးတွေကို သပ်တင်ပေးနေရင်း ...

“မေ အခုပြောမယ့် စကားက သမီးအတွက် အံ့ဩစရာ လန့်စရာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် စိတ်ကို အေးအေးထားပြီး မေ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီးတဲ့အထိ နားထောင်ပေးစေချင်တယ်”

ရှေးက မေ့စကားကို ငြိမ်နားထောင်နေလိုက်သည်။

“တကယ်တော့ ညနေကျရင် မေတို့အိမ်ကို လာမယ့် ဧည့်သည်တွေက မေနဲ့ ခမည်းခမက်တော်ရမယ့် မိသားစု ပဲ သမီး”

“ခမည်းခမက် !”

ရှေးသည် ရုတ်တရက်တော့ နားမလည်။ မေ ဘာကိုဆိုလိုမှန်း မသိ ...။

“မေ ဆိုလိုတာက ညနေကျရင် သမီးနဲ့ သဘောတူထား တဲ့ သူနဲ့ သူ့မိသားစုဝင်တွေ လာကြလိမ့်မယ်လို့ ပြော တာ ...”

“သမီးနဲ့ သဘောတူတာ ! ဘာကို သဘောတူတာလဲ”

“သမီး အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် သမီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ့် သူ့ကို ပြောတာလေ ...။ မေ့သမီးက တော်တော် နားထေး ပါလား”

ရှေးသည် မေ့စကားကြောင့် ရုတ်တရက် ရှေ့ခံ ရချင်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ဘာလှိုင်းကြီး ဆိုင်းမဆင့် ဝံ့မပါ။

ဒါမျိုးကိစ္စ တစ်ခါမှ စကားမစဖူးဘဲ ခုမှ ရုတ်တရက်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ပြဿနာ ...။ ရှေး ကြိုတွေးမထားမိတဲ့အရာ။

ရှေးသည် ချက်ချင်းပင် ခေါင်းကိုမူးလောက်အောင် အဆက်မပြတ် ဘယ်ညာယမ်းခါလိုက်မိရင်း ...

“မဟုတ်တာတွေ မကြံစည်ရဘူးလေ မေ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုး က ရှေးနဲ့ အဝေးကြီးမှာလေ၊ ရှေးက ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတာလေ”

မေက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...

“မေပြောတာ နားထောင်ဦးလေ မိရှေးရယ်၊ မေ့ဆန္ဒက ခုချက်ချင်းကြီး လက်ထပ်ပေးဖို့လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သမီးတို့ လူငယ်ချင်းတွေပေးပြီး တစ်နှစ်တန်သည် နှစ်နှစ်တန်သည် အချိန်ယူပြီးမှ လက်ထပ်ကြဖို့ပါ ...။

“သူတို့မိသားစုနဲ့ မေတို့မိသားစုက ရေစက်ပါ တယ်၊ သမီး ငယ်ငယ်တုန်းက မန္တလေးမှာ အိမ်နီးချင်း တွေအဖြစ် ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေလာခဲ့ကြတာ ...။ အဲဒီ နောက်ပိုင်းမှာ နှစ်တွေအကြာကြီး ကွဲကွာသွားခဲ့ကြတယ်၊ သူတို့ ရန်ကုန်ပြောင်းလာတာ ကြာပြီဆိုပေမယ့် မေတို့နဲ့ ပြန်မဆက်သွယ်မိကြဘူး၊ ခု ... ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ပြန်ဆုံ ရတယ်ဆိုတာ သမီး သိရင် အရမ်းအံ့ဩသွားလိမ့်မယ်၊ မေ့မှာ သူတို့နဲ့ပြန်တွေ့တော့ အပျော်လွန်ပြီး သတိလစ် မတတ်တောင် ဖြစ်ရတယ် ...။

“သမီးတို့ ငယ်ငယ်က ကြီးလာရင် ပေးစားမယ် လို့ အပြောင်အပြက်လိုလို ပြောထားတဲ့ စကားကို ကောင် လေးရဲ့ အဘွားက လုံးဝ မမေ့ဘူး။ သမီး အူဝဲလေး အရွယ်တုန်းက ကောင်လေးအဘွားက သမီးကို သိပ်ချစ် ခဲ့တာလေ ...။ ကောင်လေး အမေကလည်း မေ့သူငယ် ချင်း၊ သူတို့က အခု သမီး အရွယ်ရောက်လို့ ဘယ်လို ပုံစံလေး ရှိနေမလဲဆိုတာ တွေ့ချင် မြင်ချင်နေကြတယ်။

“မေက ဟိုးအရင်ကတည်းက သူတို့မိသားစုရဲ့ မျိုးရိုးဂုဏ်ကို သိပ်သဘောကျခဲ့ရတာ ...။ သူတို့က မြန်မာ စစ်စစ်၊ ဆွေကြီးမျိုးကြီး အသိုင်းအဝိုင်းကြီးတယ်။ တစ်မျိုး လုံး တစ်ဆွေလုံး ပညာတတ် သူဌေး သူကြွယ်ချည်းပဲ။ ရုပ်ရည်တွေကလည်း သန့်ပြန့်ပြီး အဆင့်အတန်းမြင့်တဲ့ ပုံတွေ ထွက်နေကြတာ ...။ ထက်လည်း ထက်မြက်ပြီး ဉာဏ်တွေလည်း ကောင်းကြတယ်။ အကျင့်စာရိတ္တ ပျက် ယွင်းတာတွေလည်း တစ်ယောက်မှ မပါဘူး ...။

“မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် ကိုယ့်အိမ် ထောင်ဖက်ရဲ့ မျိုးရိုးဟာ အရေးကြီးတယ် သမီး။ တခြား ဟာတွေကို ကိုယ်လိုက်ပြီး ပြုပြင်ပြောင်းလဲလို့ ရချင်ရ မယ်။ ဖြစ်တည်ခဲ့ပြီးသား မျိုးရိုးကိုတော့ လိုက်ပြီးပြင်လို့ မရနိုင်ဘူးလေ ...။

“အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ နှစ်ယောက်တည်းနဲ့

ပြီးတဲ့ကိစ္စမှမဟုတ်တာ။ သမီးသဘောနဲ့ သမီး ယောက်ျား တစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ကြိုက်လာပြီပဲ ဆိုပါစို့ ...။ အဲဒီ ယောက်ျားရဲ့ မျိုးရိုးဟာ ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ သမီး ဂဃနဏ မသိနိုင်ဘူး။ ခုခေတ်မှာ မိန်းကလေးတွေ အိမ် ထောင်ပြုကြရင် ဒီအချက်ကို ထည့်စဉ်းစားဖို့ မေ့လျော့ နေကြတာ များတယ် ...။

“မျိုးရိုးညံ့တဲ့သူနဲ့ သမီး အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင် သမီးမွေးလာတဲ့ သားသမီးလေးတွေဟာ အဲဒီ မျိုးရိုးညံ့ညံ့ လူတွေနဲ့ အဘိုး အဘွား ... ဦးလေး ဒေါ်လေးတွေ တော်စပ်ပတ်သက်ရတော့မယ်။ ၎င်းပီခေဆိုတာလည်း ရှိ တော့ တစ်ဆက်ဆက်က ၎င်းနေတဲ့ ဉာဏ်ရည်နိမ့်တဲ့ ပီခေဆိုတာမျိုးတွေက ကိုယ်မွေးတဲ့ သားသမီးဆီမှာ ပြန် ပေါ်လာရင်လည်း အခက်ပဲ ...။

“အဲဒါတွေကြောင့် မေက သမီး အရွယ်ရောက် ကတည်းက မေ့သမီးလေး မျိုးရိုးညံ့တဲ့သူနဲ့ အိမ်ထောင် ကျမှာ အရမ်းကြောက်ခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် သမီးကို မျိုးကောင်းရိုးကောင်း ယောက်ျားမျိုးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျစေ ချင်ခဲ့တယ်။ မေက ကျန်းမာရေးလည်း မကောင်းတော့ မေ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် သမီးအတွက် စိတ်ချခဲ့ချင်တယ်”

ရှေးက အားတက်သရော ပြောနေသည့် မေ့ကို ငေးကြည့်နေမိရင်း ...

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ မေရယ်၊ ဒါပေမယ့် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကိစ္စကို သမီး စိတ်မဝင်စားသေးလို့ပါ”

“ကောင်လေးနဲ့ တွေ့လိုက်ပြီးရင် စိတ်ဝင်စားရင် စိတ်ဝင်စားလာမှာပေါ့ သမီးရယ်၊ တွေ့တာတော့ တွေ့ကြည့် လိုက်ပါနော်၊ နော် ... သမီး”

ရှေးက ကလေးတစ်ယောက်လို ပူဆာနေသော မှုကို သနားကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

မေ့ အခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာတော့ ရှေးမျက်နှာ ကလေးဟာ စုပုပ်ပုပ်လေး ဖြစ်လာသည်။ ရှေးသည် အပေါ်ထပ် သို့ အပြေးကလေး တက်လာပြီး ခက်ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“ခက် ... ငါတော့ အကြီးအကျယ် ပြဿနာတက်နေပြီ”

“ဘာတုန်း၊ ဘာဖြစ်တာတုန်း၊ ပြောဦး ...”

“ငါ့ကို မေမေက ယောက်ျား ပေးစားမလို့တဲ့ ...”

“မြတ်စွာဘုရား၊ အသစ်ပါလား၊ ရုတ်တရက်ကြီး နှင့် အမေ ဘာစိတ်ကူးတွေ ပေါက်လာတာလဲ”

“သိပါဘူးဟယ်၊ စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ ဒီနေ့ညနေ အဲဒီ မိသားစုတွေ လာကြမှာတဲ့၊ စိတ်ညစ်ပါတယ်”

“အခု စိတ်ညစ်နေပေမယ့် နှင့် သတို့သားလေးက ချော ချောလေးဆိုရင် နှင့် ပျော်ချင်ပျော်သွားမှာပေါ့ ...”

“ဘယ်လောက်ချောချော ဒီအချိန်မှာတော့ အိမ်ထောင်ရေး ကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး ခက်ရယ် ...”

“တွေ့တော့ တွေ့ကြည့်လိုက်ဦးပေါ့ဟယ် ...၊ နှင့် ချစ် ချင်လည်း ချစ်သွားမှာပေါ့၊ နှင့်နှလုံးသားလေးက အသစ် စက်စက်လေးပဲဟာ ...”

“ငါ့နှလုံးသားက မသစ်တော့ပါဘူး၊ ချစ်ရမယ့်သူ ရှိပြီး သား ...”

“ဟယ် ... ငါလည်း မသိရပါလား”

“SS 501 အဖွဲ့က ကိုရီးယား စတားလေး ကင်ဟန်ဂျွန် က ငါချစ်ရတဲ့သူပေါ့ ...”

“ရူးလည်း ရူးပါ့ဟယ်”

“ခု တကယ်ရူးချင်နေတာကတော့ အမှန်ပဲဟယ်၊ ညနေ ရောက်မှာတောင် ကြောက်နေမိတယ်”

ရှေးက တိုးတိုးလေး ညည်းညူလိုက်ရင်း ဖုန်းချ လိုက်မိသည်။ ခက်ကို ရင်ဖွင့်ပြောပြလိုက်ရပေမယ့် ရှေးစိတ်ထဲ မှာတော့ ပေါ့မသွားချေ။

ရှေးသည် ခုချိန်မှာ အနှောင်အဖွဲ့ကင်းစွာ လွတ် လွတ်လပ်လပ်သာ နေလိုသည်။ ရှေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ အကောင် အထည်ရှိနေတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေထက် F 4 အဖွဲ့ထဲက ကိုရီးယား မင်းသားလေးတွေကို သံသလှုပ် ချစ်ချင်ချစ်နေမည်။ မွေးပွရပ်လေးတွေကို တပ်တပ်မက်မက် ဝယ်စုပြီး ဖက်အိပ်ချင် အိပ်နေမည်။ ကိုယ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ တွေ့ဆုံစရာမရှိတဲ့ ရုပ်ရှင် မင်းသားလေး တစ်ယောက်ကို အဝေးက လှမ်းစိတ်ကူးယဉ်ကာ

www.burmeseclassic.com

သူ့ဓာတ်ပုံတွေ၊ သူ့အခွေတွေ စုပြီး အရူးထချင်ထမည်။ ဘာကို မှန်းမသိ မှန်းဆရမ်းရော်ကာ လွမ်းချင်လွမ်းမည်။ ယောက်ျားတစ် ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်မှာ တစ်သက်လုံး နားခိုလိုက်ဖို့တော့ စိတ်ကူး မရှိသေးချေ။

ရှေးသည် တွေးရင်း တွေးရင်း စိတ်ညစ်လာကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ ခိုင်ဗင်ထိုးချလိုက်ပြီး ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို မိုးပေါ်ထောင်၍ ယက်ကန်ယက်ကန်လုပ်ရင်း လက်တွေကလည်း မွေ့ရာကို ထုရိုက်နေလိုက်မိသည်။ ဒီတော့မှပဲ စိတ်က နည်းနည်း ပြေလာသည်။

မေမေက 'ကောင်လေး' လို့ ထည့်ထည့်ပြောတဲ့ အဲဒီလူကရော ရှေးလို စိတ်မညစ်ဘူးလား။ မငြင်းဘူးလား...။ ဒီအိမ်ကို ဆွေပြ မျိုးပြလိုမျိုး လိုက်လာရမှာကို ဒင်းက မရှက် ဘူးလား။

ရှေးသည် ညနေကျရင်တော့ ဒင်းမျက်နှာကို လုံးဝ မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့နေလိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။ ညနေ မြန်မြန်မရောက်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းရင်း ညနေရောက် မှာကို ကြောက်နေမိ၏။

ရှေး ဘယ်လောက်ကြောက်ကြောက် နေမင်းကြီး ကို ဆွဲထားလို့မရတာမို့ နေမင်းက အနောက်သို့ ယွန်းကာ ညနေသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ရှေးသည် မေမေ ဆင်သည့် အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်လျက် ဧည့်ခန်းထဲမှာထိုင်ရင်း ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာ မည့်အချိန်ကို စောင့်နေရ၏။ ရှေးအတွက်တော့ ဒါဟာ ဝင့် ဆင်းရဲတစ်ခုပဲဖြစ်သည်။

ရှေးသည် မပျော်သောစိတ်ဖြင့် ထိုင်နေရင်းကပင် ယုဂန်ကို သတိရလာမိ၏။ ရှင့်ဆုတောင်းကတော့ ပြည့်ပါရဲ့ ယုဂန်ရယ်...။ ရှေး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မပျော်ရွှင်ရတော့ ဘူးထင်ပါရဲ့...။ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့ သူကိုသာ ယုလိုက်ရရင် ရှေးရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေအားလုံး ပျက်စီးဆုံးရှုံးရတော့မှာ...။ မယု ပြန်ရင်လည်း မေမေက စိတ်ဆင်းရဲရမှာ...။ ရှေးက ရှေး တစ်သက် မေမေ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါဘူးလို့ ကတိ ပေးပြီးသားလေ...။ ကတိတည်ဖို့အတွက် ရှေးရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို ချနင်းရတော့မှာ။

ရှေးသည် ယုဂန်ကိုလည်း မုန်းမိ၏။

တစ်ဖက် မိန်းကလေးက ကြည့်ဖြူမယ်၊ မကြည့် ဖြူမယ်မသိဘဲ မျက်နှာပြောင်ပြောင်နှင့်ပါလာမည့် 'ကောင်လေး' ဆိုသူကိုလည်း မုန်းနေမိ၏။

ထိုအချိန်မှာ အိမ်ရှေ့ဆီက ကားဟွန်းသံကြား ရပြီး ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကားတစ်စီး ရပ်လာတာကို သိလိုက် ၏။

ရှေးက သူတို့ကို ကြည့်လည်း မကြည့်ချင်း သူတို့ ကြည့်လာမှာကိုလည်း မကြိုက်တာမို့ ဆံပင်တွေကို မျက်နှာသား တစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ ဆွဲချလိုက်ပြီး ခေါင်းကို တအားငုံချထား လိုက်သည်။

“ဟော ... သော်တာတို့ လာကြပြီ၊ မမရေ ... သော်တာ တို့ လာကြပြီ ... ”

မေမေက ကြီးကြီးကို လှိုက်လှဲဝမ်းမြောက်စွာ လှမ်း ပြောသံ ကြားရ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ကြီးကြီးအသံကလည်း စည်စည်ဝေဝေ ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

“သော်တာတို့ကတော့ အရင်အတိုင်း လှမြဲလှဆဲပဲဟေ့”

“မမရေ ... အန်တီသိုက်လည်း ပါတယ်၊ အန်တီသိုက် ကို တွဲပါဦး ... ”

“တွဲရလောက်အောင် အန်တီ မအိုသေးပါဘူး မြတ်ရယ်၊ ညည်းကလည်း ပိန်လိုက်တာအေ ... ”

“ပိန်ဆို ကျန်းမာရေးကမှ သိပ်မကောင်းဘဲ အန်တီရယ်၊ သော်တာကို အားကျတယ်၊ သော်တာက အရမ်းကျန်းမာ ရေး ကောင်းတယ်၊ ငယ်ငယ်ကထက် မဆိုစလောက် ကလေး ဝနေတာကလွဲရင် တင်းတင်းရင်းရင်းနဲ့ ကြည့် ကောင်းနေတုန်းပဲ”

“မမြောက်ပါနဲ့ မြတ်ရယ်၊ မြတ်ကမှ တကယ့် စလင်း

လေး၊ ခုခေတ်က မော်ဒယ် ပိန်ပိန်လေးတွေခေတ် မဟုတ် လား”

“သော်တာတို့ကတော့ တစ်ဖက်သား စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောကို ပြောတတ်တာပါ”

“ဟဲ့ ... ဟိုကားပေါ်က ကားမောင်းလာတာ ကောင်လေး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... မမငွေရဲ့”

“အံ့မယ်လေးဟယ် ... ထွားလာလိုက်တာ၊ ချောလာလိုက် တာ၊ တို့တွေ ပါးစပ်ဖျားက ကောင်လေး ကောင်လေးနဲ့ တဖွဖွခေါ်ပြီး ချိခဲ ထိန်းခဲ့ရတာ ဒီကောင်လေးလား ... ”

“ဒါနဲ့ မြတ်ရေ ... မြတ် သမီးကလေးကော ... ”

“ဟိုမှာလေ ... ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေတာ မြတ် သမီး”

“ကြည့်စမ်းပါဦး ... ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အရွယ်ရောက်လာ လိုက်တာနော်၊ ငယ်ငယ်တုန်းက သော်တာလက်ထဲမှာ ခဏခဏ သေးပေါက်ချပြီး အချစ်စမ်းခဲ့တဲ့ ကောင်မလေး လေ ... မေမေ ... မေမေ မြေးတော်ချင်တဲ့ ကောင် မလေးကို ကြည့်ပါဦး ... ”

မေမေ ဒေါ်မြတ်မြတ်မြင့်၊ ကြီးကြီး ဒေါ်ငွေမှုန်နှင့် သားအမိဖြစ်ဟန်တူသော ဧည့်သည်တွေရဲ့ စကားသံတွေက လှိုက်လှဲ ပျော်ရွှင်နေသလောက် ရှေးမှာတော့ နားတွေအူကာ

စိတ်ကျဉ်းကြပ်လာသည်။ ဘာတဲ့ ... ရှေးကိုများ ငယ်ငယ်တုန်းက ခဏခဏ သေးပေါက်ချပြီး အချစ်စမ်းတဲ့ ကောင်မလေးတဲ့။ ငယ်ကျိုးငယ်နာ ဖော်ကြပြန်ပြီ။ ရှေး စိတ်ပိန်လှပါသည်။
ထိုသို့ ရှေး စိတ်ပိန်နေချိန်တွင် ...

ယုဂန်သည် ခေါင်းငုံ့ငုံ့၊ မှန်တေတေ မျက်နှာထားဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ လိုက်ဝင်လာခဲ့ရင်း မေမေတို့ သဘောတူတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ကြည့်ချင်စိတ်တောင် မရှိတာမို့ မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲနှင့်ပင် ဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းနံရံက ပန်းချီကားချပ်တွေကို စိတ်ဝင်စားသလိုလိုနှင့် တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့် လုပ်နေလိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းအလယ်စားပွဲပေါ်က မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို လှမ်းယူကာ ငုံ့ဖတ်နေလိုက်သည်။

မေမေတို့ ဇွတ်ခေါ်လိုသော၊ ဘွားဘွားကလည်း သူ့စကား နားမထောင်လျှင် သွေးတိုးတော့မလိုလို ဖြစ်နေလို့ သာ လိုက်လာရပေမယ့် အဲ့ဒီ ကောင်မလေးနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကိစ္စကိုတော့ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားပါ။

ကိုယ့်ခွေးကလေး သေလို့ စိတ်ဆင်းရဲရတဲ့အထဲမှာ ဒီကိစ္စကြီးက တစ်မှောင့်ဟုသာ သဘောထားပါသည်။

မေမေတို့မှာတော့ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းတွေနဲ့ ခြိန်းချင်းအဖြစ် ပြန်ဆုံရလို့ဟုဆိုကာ ပျော်မဆုံး မော်မဆုံး ...။

ဘွားဘွား ဒေါ်ခင်ခင်သိုက်ကလည်း ...

“မြတ်ရဲ့ သမီးလေးကို ငါ့မြေး ယုဂန်နဲ့ ပေးစားပြီးမှ ငါ့သေမှာ”

ဟု တဖွဖွဆိုခဲ့၏။

မေမေ ဒေါ်သော်တာသိုက်ကတော့ ...

“လိုက်ခဲ့ပါ သားရယ် ... မင်းမလိုက်ရင် မင်းအဘွားက သွေးတိုးတော့မှာ၊ ခုတလော မေမေက သွေးပေါင်တွေလည်း တက်တက်နေတာ၊ သူ သွေးတိုးပြီး တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မင်း တရားခံဖြစ်နေမယ်၊ မင်းအဘွားက မြတ်ရဲ့ သမီးလေးကို တုန်နေအောင်ချစ်ခဲ့လို့ ခုလို ဆန္ဒပြင်းပြနေတာပါ။ မေမေက သမီး မမွေးတော့ မြတ်ရဲ့ သမီးလေးကိုပဲ သူက မြေးလိုသဘောထားပြီး လက်ပေါ်က မချစတမ်း ချိပိုးထိန်းကျောင်းနေခဲ့တာ ...”

မေမေ နားချလွန်းလိုသောပေါ့။ သူ့သဘောအတိုင်းဆို ကိုယ်မသိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အိမ်ကို လာလည်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။

“သားရေ ... သရက်သီးဖျော်ရည်လေး သောက်လိုက်ပါဦး၊ သားငယ်ငယ်က သရက်သီး ကြိုက်တတ်တာ သတိ

ရလို့ စိန်တစ်လုံး သရက်တွေဝယ်ပြီး ဗလန်နာနဲ့ ဖျော်ထားပေးတာ ...”

ဖျော်ရည် ဖန်ခွက်ကို သူ့ရှေ့မှာ လာချပေးသော အန်တိုကိုတော့ အားနာပါးနာ ပြုံးပြရပါသည်။ သူတို့က ကိုယ့်ကို ချစ်ခင်ထိန်းကျောင်းခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် ပီစီကွေးလေးတုန်းက ကိစ္စတွေကို သူ ဘယ်လိုလုပ် မှတ်မိနိုင်ပါတော့မလဲ ...။

ဤသို့ဖြင့် ...

ယုဂန်က မျက်နှာခပ်လွဲလွဲဖြင့် ထိုင်နေချိန်တွင် ရှေးသည်လည်း ယုဂန်ကို မကြည့်စတမ်း ခေါင်း

ငုံနေခဲ့ပါ၏။

အဘွား ဒေါ်ခင်ခင်သိုက်ကတော့ ရှေးရှေ့မှာ လာရပ်လျက် ရှေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ ရှေးမျက်နှာနားမှာ ကွယ်ကာနေသည့် ဆံပင်တွေကို လက်နှင့် ဖယ်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မြေးမလေးက လှလိုက် ချောလိုက်တာဟယ်၊ သော်တာရေ ... ညည်း ချွေးမလောင်းကလေးကို ကြည့်ပါဦး၊ ချောလိုက်တာမှ မှန်ညက်နေတာပဲဟဲ့ ...”

ဒေါ်သော်တာသိုက်ကလည်း ရှေး နားကပ်လာကာ ရှေးရဲ့ ဆံပင်တွေကို သိမ်းဖယ်၍ ကြည့်ပြန်သဖြင့် ရှေးမှာ မျက်လွှာလေးပင့်၍ မအီမလည်လေး ပြုံးပြရ၏။

အဘွားက ရှေးလက်ကလေးတွေကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်ကြည့်နေရင်း ...

“လက်ကလေးတွေကလည်း ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပဲ ဖောင်းဖောင်း ချွန်ချွန်လေးတွေဟဲ့ ...။ မြေး ... ပြောစမ်း ... ဘွားကို မှတ်မိရဲ့လား ...”

ရှေးက အူကြောင်ကြောင်လေး ခေါင်းခါပြမိ၏။

“အေးပေါ့လေ ... အဲဒီတုန်းက မြေးက အရမ်းငယ်သေးတော့ ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲ ...”

အဲဒီနောက်တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူကြီး လေးယောက်ရဲ့ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ် ပြောသံတွေ အလှအယက် ထွက်ပေါ်လာကြပြီးနောက် အဘွား ဒေါ်ခင်ခင်သိုက်ရဲ့ အသံက အောင်မြင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... လူကြီးတွေကိစ္စ ပြောနေရတာနဲ့ လူငယ်တွေအကြောင်းက တော်တော်နဲ့ မရောက်ဘဲနေပါဦးမယ်၊ ကလေးနှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဘွင်းဘွင်းပဲ ပြောတော့မယ်အေ ...။ အန်တိုက အန်တိုမြေးလေးကို မြတ်ရဲ့ သမီးလေးနဲ့ နေရာချထားပေးချင်တယ်၊ မြတ်ရဲ့ သဘောက ရော ...”

“သမီးရှင်ပေမယ့် အိုက်တင်မခံဘဲပြောရရင်တော့ အတိုင်းထက် အလွန်ပေါ့ အန်တိုသိုက်ရယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြတ်ရယ် ...”

“မေမေ ... မေမေဆန္ဒချည်း ပြောမနေနဲ့ဦး၊ ကလေးတွေအချင်းချင်းလည်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ဦးလေ ...”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ မေ့နေလိုက်တာ၊ မြေးရေ ယုဂန် ဒီမြေးလေးနာမည်က ရှေးလင်္ကာတဲ့ ...”

“ဟင် ...”

“ဟင် ...”

ယုဂန်နှင့် ရှေးလင်္ကာသည် သံပြိုင် အာမေဇိုတ်သံ ပြုလျက် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော့လာကာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပြီး သရဲ သဘက် တွေ့သလို လန့်ဖျပ်ကာ မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်ကုန်ကြလျက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လက်ညှိုးထိုးလိုက်ရင်း ...

“ရှင် ... ရှင် ...”

“မင်း ... မင်း ...”

“ဪ... မြေးတို့ချင်းက သိကြသလား ...”

ယုဂန်နှင့် ရှေးလင်္ကာသည် လူကြီးမေးတာကို လည်း မဖြေနိုင်တော့ဘဲ ဗြုန်းခနဲ ပြိုင်တူထရပ်လျက် လက်တစ်ဖက်စီ ဆတ်ခနဲ မြှောက်ကာ ...

“သူ့ကို လုံးဝ မယူနိုင်ပါဘူး အဘွား ...”

“သူ့ကို လုံးဝ ... လုံးဝ မယူနိုင်ပါဘူး မေမေ”

ဟု သံပြိုင်အော်လိုက်ကြချိန်တွင် အဘွား ဒေါ်ခင်ခင်သိုက်သည် သူ့ခေါင်းသူ့ လက်ဖြင့်အုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ခေါက်ခနဲ လဲကျသွား၏။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် ဒေါ်မြတ်မြတ်မြင့်

သည်လည်း သူ့ရင်ဘတ်လေး သူဖိကာ ခွေခနဲ လဲကျသွားတော့သည်။

ဪ... ရုပ်ရှင်တွေထဲကထက်တောင် ပိုဆိုးနေပါရောလား ...။

ဘွားဘွား သွေးဆောင်တိုးပြီး နှုတ်ခမ်းလေး တစ်ဖက် နည်းနည်းရွဲ့သွားသောအခါ တရားခံအစစ်သည် ယုဂန် ဖြစ်၍လာလေသည်။

လေဖြတ်ပြီး ဘုန်းဘုန်းလဲတာမဟုတ်သော်ငြားလည်း အလွန် အလှကြိုက်သော အဘွားအတွက်တော့ နှုတ်ခမ်းလေး ရွဲ့နေခြင်းက ကြီးစွာသော စိတ်ဆင်းရဲစရာတစ်ခု ဖြစ်ရသည်။

မေမေက ယုဂန်ရဲ့ ဗိုက်ခေါက်ကို လိမ်ဆွဲရင်း...

“မင်း မယူချင်လည်း နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ အလန့်တကြား ထအော်ရသလဲ”

“သားတစ်ယောက်တည်း အော်တာမှ မဟုတ်တာ...၊ ရှေးလင်္ကာလည်း အော်တာပဲ၊ သူတစ်ယောက်တည်း

အဲ့ဒီလို ထကန်ကွက်ပြီး သားကငြိမ်နေမိရင် သားအောက်တာပေါ့”

“မင်းတို့ အဲ့ဒီလိုလုပ်ကြလို့ မင်းအဘွားလည်း ခုလိုဖြစ်ရပြီ...”

“အဘွားစိတ်ကလည်း စန်းစန်းတင့် ဖြစ်တာကိုး...”

“ဘာလဲ... စန်းစန်းတင့်၊ ဘယ်က စန်းစန်းတင့်လဲ”

“Sensitive (ဆန်ဆစ်တစ်စ်) ကို အလွယ်ပြောလိုက်တာပါ၊ ဘွားက ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ခံစားလွယ်တာကို ပြောတာ၊ ဘွားစိတ်က ကြောက်စရာကြီး... သူဖြစ်ချင်တာဆို ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမှ၊ သူများမှာ ဘာအခက်အခဲရှိမလဲ မတွေးဘူး၊ သူဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရရင် သွေးကတိုးရော... ဒါဆို အဘွား သွေးမတိုးအောင် သားက ဘွား ထိုင်ဆိုထိုင်၊ ထဆိုထ၊ ကိုယ့်သဘော ဘာမှမပါဘဲ နေရမှာလား”

“မင်း လူကြီးကို ဝေဖန်မနေနဲ့၊ ပြောစမ်းပါဦး... မင်းရှေးလင်္ကာကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းရတဲ့အကြောင်းပြချက်က ဘာလဲ...”

“အဲ့ဒီ ခွေးသတ်သမအကြောင်း စကားထဲတောင် ထည့်မပြောချင်ဘူး”

“ငါနားလည်အောင် ပြောစမ်းဟယ်...”

“ရှေးလင်္ကာကို သားက တူးခါးနေအောင် မုန်းနေတာ၊

သား ခွေး သေရတာ ဒင်းကြောင့်၊ ဒင်းကားနဲ့ တိုက်မိ
တာ၊ အဲဒါကြောင့် ဒင်းကို အရမ်းမုန်းတာ”

“ဪ... တော်တော်ကြီးတဲ့ ပြဿနာပဲကိုး”

“မေမေက ငေါ့တာလား...”

“ဟုတ်တယ်၊ ငေါ့ပြောတာပဲ”

“သား ခွေးလေးကို သား ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ
မေမေ သိရက်နဲ့...”

“သိတယ်လေ၊ သိသားပဲ၊ မေမေလည်း သားရဲ့ခွေးလေး
ကို ချစ်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ မတော်တဆဖြစ်တာပဲ၊
ဘယ်သူက တမင်ရည်ရွယ်ပြီး တိုက်ပါ့မလဲ၊ ကလေး
လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ မင်း ဒီလောက်တောင် နားလည်
မပေးနိုင်ဘူးလား”

“သားက ဆုံးရှုံးရတဲ့သူဆိုတော့ နားလည်မပေးနိုင်ဘူး
မေမေ၊ ရှေးလင်္ကာကို သား တူးခါးနေအောင် မုန်းတယ်”

“တူးပြီးရင် ခြစ်သွားတတ်တယ်ဟဲ့... ၊ ဟင်းအိုးတစ်အိုး
ကို မီးဖိုပေါ်က အချိန်မီမချဘဲထားလိုက်ရင် တူးခြစ်သွား
တာပဲ မဟုတ်လား၊ မင်း တူးခါးနေအောင် မုန်းရင်းနဲ့
ချစ်သွားတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“သားကတော့ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ ချစ်မှာမဟုတ်ဘူး
မေမေ၊ မေမေ့ကို အခါတစ်ထောင် ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်ဆို

လည်း တောင်းပန်ပါ့မယ်၊ သူ့ကိုတော့ မယူပါရစေနဲ့
မေမေရယ်၊ နော်... မေမေနော်၊ ရှိခိုးပါတယ်နော်”

ယုဂန်က မေမေရှေ့မှာ ဆောင့်ကြောင့်လေး ထိုင်
ချလိုက်ပြီး အကြိမ်ကြိမ် ဦးချနေဆဲ...

“အမလေး... ငါ့ရုပ်က တော်တော်ဆိုးနေပါလား၊ ဒီတစ်
သက် ပြန်မှ ကောင်းပါဦးတော့မလား၊ သော်တာရေ...
သမီးရေ... လာစမ်း... ညည်းသားကိုပါ ခေါ်လာစမ်း”

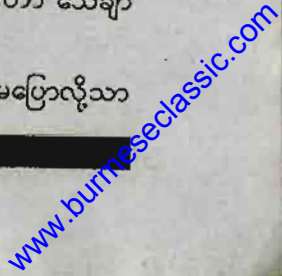
ဟူသော ဘွားဘွားရဲ့ အော်ဟစ်ခေါ်ဝင်သံကြောင့်
မေမေက ယုဂန်လက်ကို ဆွဲခေါ်လျက် ဘွားဘွားအခန်းထဲသို့
အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်လာရသည်။

ဘွားဘွားသည် မှန်ဝိုင်းလေးတစ်ချပ်ကို ကိုင်ထား
ကာ သူ့မျက်နှာသူ စေ့စေ့ကြည့်နေရင်း...

“ကြည့်စမ်း... သေချာကြည့်ကြစမ်း၊ ငါ့နှုတ်ခမ်းက
တော်တော်ရွဲ့နေပြီ မဟုတ်လား”

“သိပ်မသိသာပါဘူး အမေရယ်၊ စကားပြောလိုက်မှသာ
မသိမသာလေး တွန့်သွားတာပါ၊ အမှတ်တမဲ့ဆို ရွဲ့မှန်း
တောင် မသိပါဘူး၊ ဆရာဝန်ကလည်း မကြာခင် ပြန်
ကောင်းသွားမယ်လို့ ပြောထားသားပဲ၊ စိတ်ချပါ...
အမေ အလှမပျက်ပါဘူး၊ လုံးဝ အရပ်မဆိုးတာ သေချာ
ပါတယ် အမေ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘွားဘွားရဲ့၊ သားဆို မေမေပြောလို့သာ

ဘွား နှုတ်ခမ်းရွဲ့တယ်ဆိုတာကို ယုံလိုက်ရတယ်။ မေမေ မပြောရင် လုံးဝကို မသိတာ ...”

“တော်စမ်း၊ ငါ့ကို အပိုတွေ လာနှစ်သိမ့်မနေနဲ့၊ ကိုယ့် အဘွားနှုတ်ခမ်း နည်းနည်းရွဲ့တာကနေ များများရွဲ့သွား တာ မမြင်ချင်ရင် မနက်ဖြန်ကစပြီး ရှေးလင်္ကာနဲ့ နှစ် ယောက်တည်း ချိန်းတွေ့ခွင့် ရဖို့ပဲ ကြိုးစား ...”

“ဘွားရယ်၊ အဲဒါကတော့ ...”

ယုဂန်က ဆင်ခြေပေးဖို့ စကားစလိုက်ရာ မေမေ က ယုဂန်ကို ဘွားမမြင်အောင် မသိမသာလေး လိမ်ဆွဲလိုက် လေသည်။ ဘွားဘွားကတော့ နာခံချင်ပုံမရသည့် ယုဂန်ကို ကြည့်ကာ သူ့ခေါင်းသူဖီရင်း ...

“အမလေး ... အမလေး ... မူးလိုက်တာ ... မူးလိုက်တာ၊ သော်တာရေ ညည်းသားကြည့်ရတာ ငါ့ကို ဒါထက်ပိုရွဲ့ အောင် လုပ်မယ့်ပုံပဲဟဲ့၊ ငါ့ကို သွေးပေါင်ချိန်ပေးကြပါ ဦးဟဲ့ ...”

“ယုဂန်ရယ် ... အဘွားပြောသလို လုပ်ပါ့မယ်လို့ ပြော လိုက်စမ်းပါဟယ်”

မေမေက ယုဂန်ကို လက်ကုပ်ကာ တီးတိုးပြော တာဖို့ ယုဂန်က ငေါ့ချင်လာကာ ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အခုပဲ သွားချိန်းကြည့်လိုက်ပါတော့မယ် ခင်ဗျာ”

ဟု ပြောပြီး ဘွားအခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဂျူလီကို ကောက်ချိကာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာ ခဲ့သည်။

ယုဂန်က ရှေးလင်္ကာတို့ အိမ်ဘက်က ဝရန်တာ ထောင့်စွန်းမှာ သွားထိုင်လိုက်ပြီး ဂျူလီခေါင်းကို ပုတ်လိုက်၊ အမြီးကို ဆွဲလိုက်ဖြင့် ဟောင်အောင် စလိုက်သောအခါ ဂျူလီက တပုတ်ပုတ် ထိုးဟောင်လေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ...

မေမေ ခုတင်ဘေးမှာ အပြစ်ရှိသူကလေးလို ကုပ် ချောင်းချောင်းလေး ထိုင်နေသော ရှေးသည် စနိုးရဲ့ ဟောင်သံ ကြောင့် လည်ပင်းလေး ဆတ်ခနဲ မတ်သွားကာ အိပ်နေသော မေမေအနားမှ အသာအယာ ခြေဖွနင်း၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

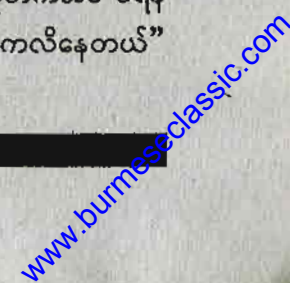
မေမေ အခန်းပြင်ရောက်တာနှင့် ပီစီနှင့် မလုံးက ရှေးဆီ ပြေးလာကြကာ အပေါ်ထပ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြကြရင်း

“မမရှေး ... မမရှေး ... ဂန် ... ဂန် ... ဂန် ...”

“ဟဲ့ ... ဘာလဲ၊ ဘာဂန်လဲ”

“ဟိုဟာလေ၊ ဟိုဟာ ဂန်၊ ဘာဂန်ဆိုလား ...၊ နာမည်ထဲ မှာ ဂန်တစ်လုံးပါတဲ့ လူရယ်လေ ... ဟိုဘက်အိမ် ဝရန် တာမှာ ရပ်ပြီး စနိုးကို ဟောင်အောင် ကလိနေတယ်”

“ဘာ ...”

ရှေးသည် လျှင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာသည်။ ရှေး ဝရန်တာသို့ထွက်လိုက်တော့ တစ်ဖက် ဝရန်တာမှာ စခန်းကို ပိုက်၍ မထိတရီ အပြုံးနှင့် ရပ်နေသော ယုဂန်ကိုတွေ့ရသောအခါ ရှေးက မျက်လုံးစုံမှိတ်လျက် အသံပြော အက်သွားအောင် အော်ပစ်လိုက်လေသည်။

“ဟဲ့ ... ယုဂန်၊ နင် ... ငါ့စခန်းကို ခုလွတ်လိုက် ...”

“ဟား ... ဟား ... လူခေါ်ဘဲလဲက အသုံးဝင်သားပဲ”

“ဘာ ...”

“လူခေါ်ဘဲလဲလေ၊ ဂျီလိုကို ဟောင်အောင်လုပ်လိုက်ရင် လူခေါ်ဘဲလဲဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ဂျီလိုက ငါ့ လူခေါ်ဘဲလဲ၊ လူခေါ်ဘဲလဲနိပ်လိုက်လို့ မင်း ရောက်လာတာမဟုတ်လား၊ နောက်လည်း မင်းကိုခေါ်ချင်ရင် ဒီလူခေါ်ဘဲလဲလေး နိပ်လိုက်မယ်နော်”

“လူယုတ်မာကြီး၊ လူညစ်ပတ်ကြီး ...”

“ဟား ... ဟား ... ဒေါသတွေ သိပ်မထွက်ပါနဲ့၊ ကိုယ်က မင်းနဲ့ ချိန်းတွေ့ချင်လို့ ခေါ်လိုက်တာပါ”

“ဟင်၊ နင် ... ဘာစကား ပြောတာလဲ”

“သိပ်ဝမ်းသာသွားတယ်ထင်တယ်၊ ကိုယ် မင်းနဲ့ ညှိစရာ လေးရှိလို့ အပြင်မှာတွေ့ကြရအောင်၊ ညနေ ငါးနာရီ လောက် Coffee Cycle ကို လာခဲ့”

“လုံး ... ဝ ... မ ... လာ ... ဘူး ...”

ရှေးက တစ်လုံးချင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ပြော လိုက်ပြီး ချာခနဲ ကျောခိုင်းပစ်လိုက်ချိန်တွင် ...

“မင်း မလာရင်တော့ ငါ့လူခေါ်ဘဲလဲလေးကိုပဲ ကြိမ်နဲ့ တို့တို့ပြီး အသံမြည်အောင် လုပ်ရတော့မှာပေါ့လေ ...”

“ဟဲ့ ... နင် မယုတ်မာနဲ့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

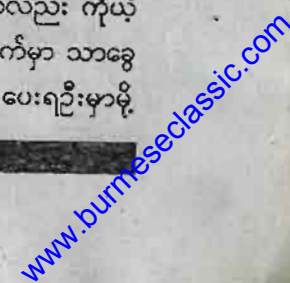
“တောက် ...”

ရှေးသည် ခေါင်းမော၍ ရယ်မောနေသော သူ့ကို နာနာကြည်းကြည်း စိုက်ကြည့်လိုက်မိပြီး တောက်တစ်ချက် ခေါက်ကာ လှည့်ထွက်လိုက်တော့ သူ့ထဲက ‘ရွတ် ... ရွတ်’ ဟူသော အသံထွက်လာသည်။ ရှေးက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် ရာ သူက လက်ညှိုးနှင့် လက်မကို သေနတ်ပစ်သလို ပုံစံမျိုး သုံးလေးချက် လုပ်ပြလိုက်ပြီး ...

“ဆက် ... ဆက် ... လာ ... ခဲ့၊ စောင့် ... နေ ... မယ်”

ဟု တစ်လုံးချင်းပြောပြီး အိမ်ထဲသို့ လှည့်ဝင်သွား လေသည်။

ရှေးသည် ဒေါသဖြစ်ရလွန်းတာမို့ ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်ကာ အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်ချင်သော်လည်း ကိုယ့် ကြောင့် ခေါက်ခနဲ လဲကျပြီးကတည်းက အိပ်ရာထက်မှာ သာခွေ ယိုင်လေး ဖြစ်နေရရှာသော မေမေနားမှာ နေပေးရဦးမှာမို့

မေမေအခန်းဝမှရပ်၍ အသက်ဝဝရှုပြီးမှ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင် လာခဲ့ပါသည်။

မေမေက အိပ်ပျော်နေဆဲမို့ ရှေးက မေမေများမှာ ထိုင်နေရင်းက ဒေါသစိတ်ကို မထွေးနိုင် မအန်နိုင်ဖြစ်လာကာ “ယုဂန် ကောင်စုတ် ... ဒင်းကများ ငါ့ကို ချိန်းတွေ့ဖို့ ခေါ်ရတယ်လို့ ...”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်ချိန်မှာ မှိတ်ထားသော မေမေမျက်လုံးအစုံက ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာကာ လူကပါ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဟင် ... ယုဂန်က တွေ့ဖို့ချိန်းတယ် ဟုတ်လား၊ သွားလေ ... သွား ... သွား ...”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မေမေရယ်၊ နေမကောင်းဘူးဆို၊ ဘာလို့ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ရတာလဲ၊ ခေါင်းတွေ ဘာတွေ မူးနေမှဖြင့် ...”

“ဟဲ့ ... နှလုံးရောဂါသည်ဆိုတာ စိတ်နဲ့အများကြီး ပတ်သက်တယ်၊ ညည်းတို့ငြင်းလို့ ရောဂါသည်ပေးမယ့် ဟိုက စချိန်းတော့လည်း ရောဂါက သက်သာလာတာပေါ့”

“ဟင် ... မေမေရောဂါကလည်း အတက်အကျ မြန်လိုက်တာ”

“ငါ့ရောဂါကို ဝေဖန်မနေနဲ့၊ ချိန်းတာက ဘယ်တော့တဲ့လဲ၊ သွား ... သွား ... ခုကတည်းက ရေဖိုးချိုး ခေါင်း

လျှော်ထားမှ ဆံပင်လေး ဘာလေး သေချာပုံသွင်း ပြုပြင်ချိန် ရမှာ ...”

“မေရယ် ... ရှေး သူ့ကို ဘယ်လောက်မုန်းတယ်၊ သူ့ရှေးကို ဘယ်လောက်နှိပ်စက်ထားတယ်ဆိုတာလည်း ပြောပြပြီးပြီပဲ၊ အဲဒီလို လူမျိုးကို ရှေး ဘယ်လိုစိတ်ကူးရဲပါ့မလဲ ...”

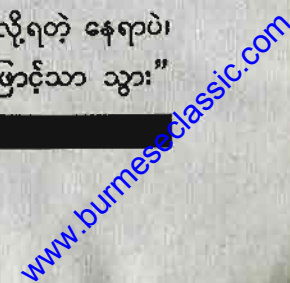
“သူ့ခွေးကို တိုက်မိတာက ညည်းအလွန်ပဲလေ၊ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ခွေးထိရင်တော့ မချီအောင်နာကြတာပဲ၊ ညည်းလည်း ခွေးသခင်ပဲ၊ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပေါ့၊ အဲဒီနေ့က ညည်း အိမ်ကထွက်ကတည်းက အောက်ခြေလွတ်ပြီး ရှုပ်ပလာ ရှုပ်ပလာ ဖြစ်နေတာ ...၊ ညည်းကိုက နမော်နမဲ့နိုင်လို့ ဖြစ်ရတာ၊ ဒီကောင်လေး ယုဂန်က ရိုင်းပျတဲ့ လူမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုချိန်းတာကလည်း သူလွန်တာရှိရင် ပြန်တောင်းပန်မလို့ပဲ နေမှာပေါ့ ...”

“သိပ် စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့ မေရယ်”

“နေစမ်းပါဦး ... ယုဂန်က ညည်းကို ဘယ်လိုလာခဲ့ဖို့ ချိန်းတာလဲ”

“ကော်ဖီဆိုင်ကို ...”

“ဪ ... ဣန္ဒြေရရ ဟိုင်စကားပြောလို့ရတဲ့ နေရာပဲ၊ မေ စိတ်ချတယ်၊ သမီး စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်သာ သွား”

ခက်ပါပေါ့ မေမေရယ် ... ။ မသွားချင်ပါဘူးဆို ကာမှ ဇွတ်ကြီးပါလား။

ရှေးက စိတ်ပျက်နေဆဲမှာ မေမေက ချက်ချင်းကြီး ဖုန်းတွေ ဘာတွေ ကောက်ကက်နှိပ်ကာ ...

“အန်တီသိုက်ရေ ... အခြေအနေကတော့ ကောင်းမယ့် ပုံပဲ၊ အန်တီသိုက် မြေးက ရှေးနဲ့တွေ့ချင်လို့ စချိန်းလိုက် ပြီ သိလား ... ”

ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောလိုက်လေရာ ရှေးက ကိုယ့်ခေါင်းလေး ကိုယ်ကုပ်ရင်း မေ့အခန်းထဲမှ ခပ်မြန်မြန်လေး ထွက်လာခဲ့ရသည်။

ဒင်းကို လုံးဝ မတွေ့ချင်ပေမယ့် စနိုးခမျာ လူခေါ် ဘဲလ် ဖြစ်နေရှာမှာကိုတော့ စိုးရိမ်မိသား။

“ဟယ် ... တကယ်လား ... အဟုတ်လား၊ အောင် မလေး ... ဝမ်းသာလိုက်တာအေ၊ သော်တာရေ ... လာစမ်း ... လာစမ်း ... ငါ့ပါးစပ်ကို သေချာကြည့်စမ်း၊ သိပ်မသိသာတော့ဘူး တွေ့လား၊ သက်သာသွားပြီ တွေ့ လား၊ သွေးပေါင်ချိန်ပေးစမ်း၊ သွေးပေါင်ချိန် ပြန်ကျ သွားပြီထင်တယ်”

ယုဂန်က အဘွားအခန်းရှေ့က ဖြတ်လျှောက်ရင်း ပခုံးတွန့်လိုက်မိပါသည်။ အဘွားတို့များ သည်းကိုသည်းတာ။

ယုဂန်သည် အဘွားကိုချစ်ပြီး အဘွားရဲ့ စိတ်ချမ်း သာမှုကို ရှေးရှုချင်ပါသော်လည်း ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ ဦးသူ တစ်ယောက် ရှိခဲ့ပြီမို့ ရှေးလင်္ကာကို မမုန်းရင်တောင်မှ ဒီကိစ္စ ကို လက်ခံဖို့ စိတ်ကူးမရှိချေ ... ။

ကိုယ့်နှလုံးသားထဲမှာ ‘မြူ’ တစ်ယောက်တည်းပဲ။

မြို့က သူ့ကို ရှုတတ ခံစားချက်လေးတွေ ပေး တတ်သည်။ သူ့စိတ်ကို လှုပ်ရှားဆွပွက်စေသည်။ မြို့ကြောင့် သူ့ရင်ခုန်ရသည်။ မြို့ရဲ့စကားလုံးတိုင်းကို သူ့မှာ ကြွေရသည်။ မြို့ရဲ့ လှုပ်ရှားပြုမူပုံတိုင်းကို သူ ငေးမောစွဲလမ်းခဲ့ရသည်။

မြို့က ရှေးလင်္ကာလို ကလေးအထာစတိုင်လ်မျိုး မဟုတ်။ မြို့ကို ကြည့်လိုက်တာနှင့် ထက်မြက်စူးရှသည့် ပုံလေး ပေါ်နေသည်။ ဝတ်ပုံစားပုံ နေပုံထိုင်ပုံကအစ စမတ်ကျပြီး အဆင့်အတန်းမြင့်သည်။ မြင့်ဆို မြို့က ဒီဇိုင်းနာကိုး...။ အောင် မြင်စပြုနေတဲ့ ဒီဇိုင်းနာ မြို့ရဲ့ ပွဲတက်ဖက်ရှင်တွေကို တချို့ မော်ဒယ်လ်တွေ၊ မင်းသမီးပေါက်စတွေပင် ဝတ်စပြုနေပြီ။ မြို့က သူ့ဟိုထွင်သော ဝတ်စုံဒီဇိုင်းများဖြင့် ဖက်ရှင်ရှိုးတစ်ခု လုပ်နိုင် ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့သည်။

မြို့စတိုင်လ်ကလည်း အမြင့်စား။ မြို့စိတ်ဓာတ် ကလည်း အမာစား...။ မြို့အနားမှာလည်း လိုချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေခဲ့တာမို့ သူ့မှာလည်း ပြိုင်ဘက်တွေကြားမှာ ကြိုးစားနေရတဲ့ အနေအထား။

မြို့က ယုဂန်နဲ့ တွဲသွားတွဲလာ လုပ်တတ်ပေမယ့် ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေကို ခုထိမပေးသေးတာမို့ မေမေနဲ့ ဘွားဘွားရှေ့မှာ ဒါ သားချစ်သူရယ်လို့ ခေါ်ထုတ်ပြလို့လည်း မရသေးချေ။

မြို့ ခေါင်းညိတ်တဲ့ နေ့မှာပဲ ယုဂန်က မေမေတို့ကို

အသိပေးပြီး ရှေးလင်္ကာကို မယူနိုင်ကြောင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် မြို့က သူ့ကို ခုထိ ခေါင်းမညိတ်သေး။

မြို့ ခေါင်းမညိတ်ခင်စပ်ကြားမှာ သူ့ဘက်က တစ် ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်တော့မှာမို့ ရှေးလင်္ကာနဲ့သော့ ညှိနှိုင်းမှုကို ဖြစ်တော့ မှာပင် ...။

ယုဂန်က မြို့အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း ရင်တွေ ခုန်လာသလိုလိုရှိဆဲမှာ ဖုန်းသံမြည်လာသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း ဇွဲမာန်ရဲ့ ဖုန်းမို့ သူက ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဇွဲမာန် ... ပြော”

“မင်း အခုဘယ်မှာလဲ ဟေ့ကောင် ...”

“အိမ်မှာကွ ... အိမ်မှာ”

“အိမ်မှာချည်း ကပ်မနေနဲ့၊ အပြင်လောကကိုထွက်ပြီး မင်း ကောင်မလေး ဘယ်သူတွေနဲ့ တွဲခတ်နေသလဲဆိုတာ ပတ်ကြည့်လိုက်ဦး”

“မင်းတို့ကောင်တွေကတော့ အတို့အထောင်လုပ်တဲ့နေရာ မှာတော့ ပထမတန်းစားပဲ၊ ဘာလဲ ... မြို့ကို ဘယ် ရှေ့ပင်းစင်တာမှာ ဘယ်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လိုက်ပြန်ပြီ လဲ ...။ ကြားရပါ့များလို့ ရိုးနေပြီ ဟေ့ကောင်၊ မြို့က အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး လုပ်နေတဲ့သူ၊ သူ့မှာ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိကျွမ်းရတဲ့ မိတ်ဆွေတွေမှ အများကြီး။

တွဲတိုင်းသာ သမုတ်ရရင် မြို့မှာ ရည်းစားပေါင်းထောင်
သောင်းမကတော့ဘူး၊ ငါတောင်မှ မြို့နဲ့တွဲနေတာကြာပြီ၊
ခုထိ ချစ်သူဖြစ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းက တော်တော် မွန်နေပြီပဲ၊ ငါတို့က သူငယ်ချင်း
ကောင်းပီသစွာ စေတနာနဲ့အကြောင်းကြားတာပါ၊ မင်းရဲ့
မြို့ ခေါင်းခေါက်ရွေးနေတဲ့ ယောက်ျားတွေထဲမှာ မင်း
လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် မဖြစ်စေချင်တဲ့ စေတနာ
နဲ့ပါ၊ မင်းက သဘောထားကြီးတော့လည်း မတတ်
နိုင်ဘူးပေါ့၊ ဒါပဲ ဟောကောင်...”

ဖွဲ့မာန် ဖုန်းချသွားတော့ ယုဂန်က အပြုံးမပျက်
ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်မိပါသည်။

မြို့အကြောင်း ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော သူ
ကတော့ မယုံရေးချ မယုံပါ။

ညနေရောက်သောအခါ ရှေးသည့် Coffee ဆိုင်ထဲ
သို့ ခပ်သွက်သွက်ဝင်လာပြီး ယုဂန်ရှိနေမည့် စားပွဲကို မျက်လုံး
ဝေကြည့် ရှာဖွေလိုက်လေသည်။

လူရှင်းသည့် ဆိုင်ထောင့်က စားပွဲမှာ ထိုင်လျက်
ဂျာနယ်တစ်စောင် ဖတ်နေသော ယုဂန်ကို တွေ့တာနှင့် ရှေးက
သူ့ဆီလျှောက်သွားကာ ထိုင်ခုံမှာ ဆောင့်ခနဲပစ်ထိုင်ချ၊ လက်
ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ဘတ်ခနဲ ဆောင့်ချလိုက်
ပြီး ...

“ကဲ ... ပြော၊ ဘာညှီရမှာလဲ”
“ဪ ... ရောက်လာပြီလား၊ မလာဘဲ မနေနိုင်ရှာဘူး
ကိုး”
“ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်အထင်ကြီးမနေနဲ့၊ ရင် စနိုးကို

လူခေါ်ဘဲလဲလုပ်နေမှာစိုးလို့ လာတာ၊ လိုရင်းကိုသာ မြန်မြန်ပြောပါ ...”

“မင်း ကိုယ့်ကို ယူချင်သလား”

“ဘာ ...”

“စွတ်အော်မနေနဲ့၊ နားငြီးတယ်၊ မေးတာကိုပဲ ဖြေ ...”

“လုံးဝပဲ ...၊ ရှင်ကိုမယူလို့ ကမ္ဘာကြီး ပျက်သုန်းသွား မယ်ဆိုရင်တောင် မယူဘူး”

“အေး ... ငါကလည်း မင်းသဘောနဲ့ ထပ်ယူထပ်မျှပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်မှာတော့ ဘွားဘွားက နှုတ် ခမ်းရွံ့နေတော့ ဒီကိစ္စကို ပြတ်ပြတ်သားသား မငြင်းရဲဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ကျွန်မလည်း ဒီလိုပဲ၊ မေမေက သူ့နှလုံးရောဂါကို အကြောင်းပြနေတော့ ထပ်ပြီး မငြင်းရဲဘူး”

“တကယ်တော့ ဒီဇာတ်ကွက်တွေက နိုင်တီးဝွမ်တီးတုန်း က ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ ပါတဲ့ ဇာတ်ကွက်တွေ၊ သိပ်ရိုးနေ ပြီး၊ ဒါပေမယ့် လူကြီးနှစ်ယောက်လုံးက ကိုယ့်ရှေ့မှာ ခေါက်ခဲနဲ့ဖြစ်သွားတော့ ဥပေက္ခာပြုထားလို့လည်း မရ တော့ဘူး”

“မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် နိုင်တီးဝွမ်တီး ခေတ်တုန်းကလို မျိုး မိဘတွေရဲ့ ရောဂါကြောင့် မချစ်မနှစ်သက်တဲ့သူကို ကျိတ်မှိတ်ယူလိမ့်မယ်လို့တော့ မမျှော်လင့်နဲ့ ...”

“မင်းကို မျှော်လင့်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး၊ ကိုယ့်မှာ မျှော်လင့်စရာ ရှိပြီးသား ...၊ ပြီးတော့ ... ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဒါမျိုး တစ်ဖက်သတ်ကိစ္စတွေ မရှိတော့ဘူး၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေအောင် ညှိယူဖို့ပဲရှိတယ်”

“ရှင်က ဘယ်လိုညှိမှာလဲ ...”

“ကိုယ့်မှာ သိပ်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခုရှိတယ်”

“ပြောစမ်းပါဦး ...”

“မင်းနဲ့ တွဲတွဲပြီး အပြင်ကိုထွက်မယ်”

“ဘာ ...၊ အမလေး ... တော်တော်ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ် ကြီးပါလား၊ ရှင် သိပ်နှစ်နာနေပါဦးမယ်”

“ပြောတာကို ဆုံးအောင် နားထောင်ဦးလေ၊ ငါပြောတာ က လူကြီးတွေရှေ့မှာ မင်းနဲ့ငါ အပြင်ကို အတူတူတွဲတွဲ ထွက်ပြီး အပြင်ရောက်မှ ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်ဖို့ ပြော တာ၊ ဒါနဲ့ မင်းမှာ ချစ်သူရှိလား ...”

“မရှိဘူး ...”

“တော်တော် ညှိတာပဲ၊ ငါ့မှာတော့ သိပ်ချစ်ရတဲ့ မိန်းမလှ လေး တစ်ယောက် ရှိတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ရှင်မှာ ချစ်သူရှိတယ်လို့ပြောပြီး ငြင်းလိုက် ပေါ့”

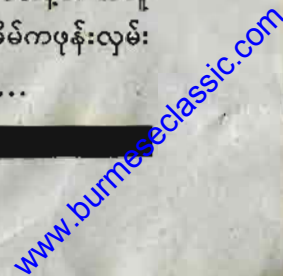
“အဲဒီလိုလုပ်လို့ မရသေးလို့ ခက်တာပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ မရတာလဲ”

“သူက ငါ့ကို အဖြေမပေးသေးဘူး”
 “တော်တော် ညံ့တာပဲ၊ ဟုတ်မလိုလိုနဲ့ အဖျားရှူးသွား
 တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့”
 “ငါက သူ့အတွက် အချိန်သိပ်မပေးနိုင်သေးလို့ သူက
 ငါ့ကို သိပ်ဘဝင်မကျသလို ဖြစ်နေတာပါ။ အိမ်မှာ မေမေ
 က တစ်နေ့တစ်နေ့ ငါ ဘယ်သွားသလဲဆိုတာပဲ ထောက်
 လှမ်းနေတာ၊ အပြင်တစ်ခါထွက်ပြီဆို မေမေနဲ့ ဘွားဘွား
 က ငါ့ဆီ တစ်နာရီ တစ်ခါလောက် ဖုန်းဆက်ပြီး ခုဘယ်
 ရောက်နေလဲ၊ ဘာလုပ်နေလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့နေလဲ၊
 ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ၊ ထမင်းစားပြီးပြီလား၊ ပေါက်
 ကရ အပြင်စာတွေ လျှောက်မစားနဲ့၊ ဝမ်းပျက်တတ်တယ်
 ဆိုတာမျိုးတွေ လှမ်းလှမ်းပြောနေကြတော့ ငါ့ဘေးနားက
 မိန်းကလေးက ငါ့ကို နို့နဲ့မစင်သေးတဲ့သူဆိုပြီး အထင်
 သေးတယ်၊ မေမေနဲ့ အဘွားကြောင့် ငါ့ခွင့်တွေပျက်ပြီး
 ကြီးစားသလောက် အရာမထင်ဖြစ်ရတယ်၊ ဖုန်းပိတ်ထား
 မိပြန်ရင်လည်း အိမ်ရောက်ရင် ပြဿနာအရှာခံရတယ်၊
 ဖုန်းမကိုင်ပြန်ရင်လည်း ဘာလုပ်နေလို့ မကိုင်တာလဲဆို
 တာမျိုး စစ်ဆေးမေးမြန်းခံရတယ်...”

“အဲ့ဒီတော့ ငါ့ကောင်မလေးဆီက အချစ်ကိုရဖို့
 အတွက် ငါ့ကောင်မလေးနားမှာ အေးအေးဆေးဆေး
 နေခွင့်ရဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ခုလိုအပ်နေတယ်၊ သူ့ဆီက

အဖြေရမှလည်း မေမေတို့ကို အကြောင်းပြပြီး ငါ့ကောင်
 မလေးကို သူတို့လက်ခံလာအောင် ကြိုးစားလို့ရမယ်၊
 ဒါမှ မင်းရော ငါရော မချစ်မနှစ်သက်တဲ့သူနဲ့ ပေါင်း
 ရမယ့် အဖြစ်ဆိုကနေ လွတ်မြောက်ခွင့်ရမယ်”
 “ဟုတ်ပါပြီ... အဲ့ဒီတော့ ရှင်က ဘာလုပ်ချင်တာလဲ၊
 လိုရင်းကိုပြောပါ”
 “မင်းနဲ့ ငါ အပြင်ကို အတူတူထွက်ကြရင်တော့ ငါ့အိမ်
 က လူကြီးတွေက ငါ့ဆီဖုန်းဆက်ကြမှာမဟုတ်ဘူးလေ၊
 လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာပြောဆိုကြပါစေဆိုပြီး
 တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နေပေးကြမှာ၊ ခုတောင်ကြည့်လေ
 ငါ မင်းနဲ့ချိန်းတွေ့မယ်ဆိုပြီး ထွက်လာတာကြာပြီ၊ ခုထိ
 တစ်ခါမှကို ဖုန်းမဆက်သေးဘူး”
 “ဒါဆို ကျွန်မက ရှင်ကောင်းစားဖို့ နာမည်ပျက်ခံပေးရ
 မယ့် သဘောပေါ့”
 “မင်း ကောင်းကျိုးအတွက်လည်း ပါတာပဲလေ၊ ငါ့အကြံ
 အောင်မြင်သွားရင် မင်းလည်း အလိုလိုအဆင်ပြေမှာပဲ”
 “ထားပါတော့... ဒါဆို အတူထွက်လာပေမယ့် အပြင်
 ရောက်ရင် တစ်ယောက်တစ်လမ်း သွားလိုက်ကြတာပေါ့”
 “ဒီလို အလွယ်လုပ်လို့တော့ မရဘူးလေ၊ မင်းနဲ့ငါ အတူ
 ရှိနေဖို့တော့ လိုတယ်၊ မတော်တဆ အိမ်ကဖုန်းလှမ်း
 ဆက်ပြီး check ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

“ရှင် ရှေးလေးလား၊ ရှင်ဘာသာ ရှင်ကောင်မလေးနဲ့ ချိန်း
တွေ့နေတာကို ကျွန်မကပါ တာတဲ့တဲ့ လျှောက်လိုက်နေရ
မှာလား။”

“မလှမ်းမကမ်းကနေ လျှောက်လိုက်နေပေါ့၊ အဲဒီလို
လုပ်လို့ မင်းမနစ်နာစေရပါဘူး၊ ငါနဲ့ ငါ့မိန်းကလေးနဲ့
တွေ့နေတုန်းမှာ မင်းကို စနိုးနဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးမယ်လေ၊
ဘယ်နှယ်လဲ”

ရှေးသည် စနိုးနှင့်တွေ့ရမှာမို့ ဝမ်းသာသွားသော်
လည်း သူတို့နောက်က လိုက်နေရမှာကိုတော့ အောက်တယ်ဟု
ထင်ကာ ...

“ရှင်တို့လည်း ရှင်တို့ဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေ့၊
ရှေးလည်း ရှေးဘာသာ စနိုးနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
တွေ့လို့မရဘူးလား။”

“မင်း စနိုးကို လစ်ပြေးသွားတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...”

“မလစ်ပါဘူး၊ စိတ်ချစမ်းပါ”

“ငါ မင်းကို မယုံဘူး”

“ဒီမှာ ... ယုဂန်၊ နင် သိပ်လွန်လွန်းနေပြီလို့ မထင်ဘူး
လား၊ ညှိတယ်ဆိုလည်း နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေအောင်
ညှိပေါ့၊ ခုတော့ နင့်ဟာက တစ်ဖက်သတ်ကြီး ဖြစ်မနေ
ဘူးလား၊ နင်တို့နှစ်ယောက်နောက်ကနေ ငါက ခွေး

တစ်ကောင်ပိုက်ပြီး တကောက်ကောက် လိုက်နေရမယ်
ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်ရှိရဲ့လား၊ ဘာလဲ ... နင်က ငါ့ရှေ့မှာ
ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြ၊ ယုယပြပြီး ငါ့ကို
ကြွားချင်သေးတာလား၊ လာလုပ်မနေနဲ့ ... မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ဆီက အချစ်ကိုရဖို့ ခေယယ လုပ်ပြနေရတဲ့
ယောက်ျားမျိုးကို အထင်ကိုမကြီးဘူး”

“မင်း အထင်ကြီးဖို့လည်း မလိုပါဘူး၊ ငါ့ မိန်းကလေး
အထင်ကြီးဖို့ပဲလိုအပ်တယ်၊ မင်း ငါ့ပြောတဲ့အတိုင်း
မလုပ်ရင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါလည်း အိမ်ကို
အကြောင်းပြစရာမရှိတဲ့ အဆုံးကျရင် မင်းနဲ့ယူလိုက်ရုံပဲ
ပေါ့၊ အေးဆေးပါ ...”

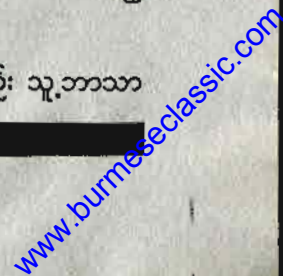
“နင် ငါ့ကို တော်တော် ဒုက္ခပေးပါလား ယုဂန်”

ရှေးက ဘေးကျပ်ကျပ်ဖြစ်သွားရကာ စိတ်လည်း
ဆင်းရဲသွားရပါသည်။ ယုဂန် ... နင်ဟာ ငါ့ကို မသေမချင်
ဒုက္ခပေးမယ့် ကောင်ကြီးပါလား။

“ဘယ်နှယ်လဲ ... ငါ့ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မှာလား၊ မလုပ်
ဘူးလား”

ယုဂန်က မချို့မချဉ်ပြီးလျက် မျက်စိတစ်ဖက်ပစ်၍
မေးလိုက်သည်။ ဒါ ... အကြပ်ကိုင်တာပဲပေါ့။

ရှေးသည် ဒင်းကို မုန်းလှသော်လည်း သူ့ဘာသာ

၁၁၆ ၃၉ ပုညခင်

သူ့ကောင်မလေးနဲ့ မြန်မြန် အဆင်ပြေသွားလည်း အေးတာပဲ
လေဟု သဘောပိုက်ကာ စိတ်ကိုလျော့လိုက်ရင်း ...

“ကောင်းပြီလေ ... နင်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်လိုက်ကြတာ
ပေါ့ ...”

ဒါလည်း ဝင့်ကြွေးတစ်ခုပဲလားတော့ မသိချေ။
ရှေးသည် ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်ထဲက ပစ်ကနစ်
ဧရိယာလေးမှာ ရပ်ကာ စနိုးကို ထိန်းကျောင်းရင်း မလှမ်းမကမ်း
ကော်ဖီဆိုင်လေးမှာထိုင်လျက် အစားကောင်း အသောက်ကောင်း
တွေ စားနေကြသော ယုဂန်တို့စုံတွဲကို ဒေါသထွက်နေခဲ့ရလေ
သည်။

ရှေးမှာတော့ ဗိုက်ဆာလှပြီဖြစ်သော်လည်း မစား
နိုင်သေးချေ။ စနိုးက ဟိုနားလေးမှာပဲ အီးပါချတော့မလို၊ ဒီနား
လေးမှာပဲ ရှူးပေါက်ချတော့မလိုနှင့် ဒီနားပတ်ပတ်လည်မှာ လမ်း
သလားနေတာမို့ ဇက်ကြိုးကို တင်းတင်းဆွဲကာ လိုက်နေရသည်။
ဒင်းတို့နှစ်ယောက်ကတော့ အအေးလေး တစ်ငုံသောက်လိုက်၊
စကားတွေ ပြောလိုက်၊ စားသောက်စရာတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု
ယူစားလိုက် ... ။ စားပွဲထိုးလေးက သူတို့စားပွဲဆီ အစား

အသောက်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု သွားပို့ပေးနေတာကို မြင်နေရတော့ ပိုပြီး မနာလိုဖြစ်လာသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး... စားပွဲတောင် မဆန်တော့ဘူး၊ စားပွဲပေါ်မှာလည်း မောက်လျှံနေတာပဲ။

ရှေးသည် သူတို့စားသလိုစားချင်လွန်းလို့ တံတွေးတောင် မျိုချရ၏။

ယုဂန် အဲဒီအမျိုးသမီးနှင့် အတူတွဲကာ သွားလာသမျှကို ရှေးက နောက်ကနေ ခွေးတစ်ကောင်ပိုက်၍ တကောက်ကောက် လိုက်နေခဲ့ရသည်။

ရှော့ပဲန်စင်တာသွားတော့ ယုဂန်က အဲဒီ မိန်းကလေး ဝယ်သမျှ ပစ္စည်းတွေကို ကိုင်ပေးရာ ပိုက်ဆံလှရှင်းရနှင့် ဖားနေသည်။ သူ အောက်ကျိုနေရတာ အသိသာကြီး...။ ဟိုကဖြင့် ရှေ့ကနေ ခပ်မော့မော့...။

ထိုမိန်းကလေး စတိုင်လ်ဟာ ယုဂန်ကို လွမ်းမိုးချုပ်ကိုင် ဆရာကြီးလုပ်လိုသည့် စတိုင်လ်မျိုး။ ယုဂန်ကလည်း သွားလေးအဖြဲသားနှင့် ခေါင်းငုံ့ခံမယ့်ပုံမျိုး...။

ယုဂန် စွဲမယ်ဆိုလည်း စွဲလောက်စရာပါပဲ။ ထိုအမျိုးသမီးပုံစံက စမတ်ကျလွန်းသည်။ ခြေလှမ်းလှမ်းပုံကအစ ဆွဲဆောင်မှုရှိလွန်းသည်။ ရှေးသည် ထိုအမျိုးသမီးကို မြင်ဖူးပါတယ်လို့ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းကပင် တက်သစ်စ ဒီဇိုင်းနာပေါက်စလေး 'မြူ' ဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိလာသည်။ ရှေး သူ့အကြောင်း အင်တာဗျူးတစ်ခုကို မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်ခဲ့

ဖူးသည်။ သူ့လေသံတွေကတော့ ခပ်မြင့်မြင့်ထဲကဖြစ်သည်။ ရှေး သေချာမှတ်မိနေခဲ့သည်မှာ အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်သော သူ့ရဲ့ အယူအဆဖြစ်သည်။

“မြူ... အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်ခဲ့ရင် သေချာတာတစ်ခုကတော့ မြူလောက်မှ မတော်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို မရွေးချယ်ဘူးဆိုတာပါပဲ။ မြူ ကိုးကွယ်ရမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီမှာ မြူ ကိုးကွယ်ထိုက်တဲ့ အရည်အချင်းမျိုးတော့ ရှိရမယ်၊ တော်ရုံ ယောက်ျားမျိုးကိုတော့ မြူ အိမ်ဦးနတ်နေရာကို မပေးနိုင်ပါဘူး။”

မြူက အဲဒီလိုမိန်းမမျိုးဖြစ်သည်။ အဲဒီလို မိန်းမမျိုးဟာ ယုဂန်လောက်ကိုတော့ ရွေးချယ်ပါ့မလား...။ ယုဂန်ဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ မိဘချမ်းသာတာကလွဲရင် ဘာများ အရည်အချင်း ရှိလို့လဲ။ သာမန် ဘွဲ့လေးတစ်ဘွဲ့နဲ့ မိဘက အရင်းအနှီး ထုတ်ပေးထားလို့ ဖွင့်ထားတဲ့ ဖိနပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ပဲ ရှိတာ...။ မေမေပြောတာတော့ ယုဂန်က ယောက်ျားလေးဝတ် နိုင်ငံခြားဖြစ်ဖိနပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ရှော့ပင်မော်လ် တစ်ခုမှာ ဖွင့်ထားသည်တဲ့။ ကြည့်ရတာတော့ အရောင်းစာရေးတွေ ခန့်ထားပြီး သူက ဆိုင်သိပ်ကပ်ပုံမရ...။ ပုံစံကိုက ကိုရီးယားမင်းသားတွေ ညှပ်လှေရှိတဲ့ ဆံပင်ပုံမျိုးနဲ့...။ ဝတ်လိုက်တဲ့ အဝတ်အစားအရောင်တွေလည်း အရောင်စူးစူးတောက်တောက်တွေချည်း။ မျက်လုံးအကြည့်တွေကလည်း မှန်ကုပ်ကုပ် ဂျစ်ကန်ကန်။ သူ့ကိုကြည့်

www.burmeseclassic.com

လိုက်တာနဲ့ လုံးဝ လူကြီးလူကောင်းပုံမပေါက်။ အရိုင်းဆန်ဆန် လူငယ်လေးပုံသာ ပေါ်နေသည်။

မြို့ပုံစံကတော့ ဒင်းနဲ့ တခြားစီပင် ...။ ကြည့် လိုက်တာနဲ့ တစ်နေရာရာမှာ တစ်ခုခု ထူးချွန်ထက်မြက်နေသည့် ပုံစံမျိုးမှန်း သိသာနေသည်။ အဝတ်အစားကလည်း ရှေးဝတ် သလို လူငယ်ဆန်ဆန် ရယ်ဒီမိတ်အဝတ်အစားမျိုးမဟုတ်။ သူ့ ဘာသာ ဒီဇိုင်းထွင်ချုပ်ထားသည်ဟု ယူဆရသော သေသပ် ချပ်ရပ်၍ အဆင့် အတန်းမြင့်သည့် အဝတ်အစားမျိုး။ မြို့အရွယ် က girl အရွယ်ပေမယ့် lady ဆန်ဆန် ရင့်ကျက်နေပုံမှာ ယုဂန်နဲ့ ဘယ်လိုမှ လိုက်ဖက်မညီချေ။

ကြည့်ရတာတော့ သူကသာ ပျာနေတာ၊ ဟိုက ဖြင့် ဘေးမှာ သူပါတယ်ဆိုတာတောင် သိပ်အသိအမှတ်ပြုပုံ မရ။ နင့်အဖြစ်က တော်တော် သနားစရာပါလား ယုဂန်ရယ်။ ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ်။

ရှေးသည် မလှမ်းမကမ်းကနေ ယုဂန်တို့ကို လှမ်း ကြည့်နေဆဲမှာ ယုဂန်က ရှေးရှိရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့ရှေ့က စားစရာတွေကို အားရပါးရ စားပြလိုက်လေ သည်။

ရှေးကလည်း ဒါမျိုးအကွက်တွေကို ငြိမ်ခံနေမည့် အစားမျိုးတော့ မဟုတ်ချေ ...။ ရှေးက ချက်ချင်းပင် စနိုးကို ကောက်ပွေ့ကာ ယုဂန်တို့ ထိုင်နေသော ကော်ဖီဆိုင်ဘက်သို့

လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူတို့စားပွဲနှင့် ဘေးချင်းကပ်ရပ် စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး စားသောက်စရာတွေ မှာလိုက်သည်။

ရှေးက ယုဂန်တို့ဘက်ကို မသိမသာလေး စွဲ ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့စားပွဲပေါ်မှာ စားစရာတွေ ရှိနေဆဲပင်။ စားစရာတွေထဲမှာ စနိုးသိပ်ကြိုက်တဲ့ ငါးကင်တစ်ကောင် လည်း ပါနေတာမို့ စနိုးက လည်ပင်းလေးရှည်ကာ ထိုငါးကင် ကို မျှော်ငေးရင်း ယုဂန်ကို ကြည့်ကာ တဝုတ်ဝုတ် ဟောင်လိုက် သည်။ ယုဂန်ဟာလည်း လောလောဆယ်မှာတော့ စနိုးရဲ့ သခင်ပဲ မဟုတ်လား ...။

ရှေးက ကျိတ်ပြုံးကလေး ပြုံးလိုက်ပြီး ပွေ့ထား သော စနိုးကို အသာလေး လွှတ်ပေးလိုက်သောအခါ စနိုးက ရှေးပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၊ ယုဂန်ပေါင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီးနောက် စားပွဲပေါ်သို့ ထပ်ဆင့်ခုန်တက်သွားသဖြင့် သူတို့စားပွဲပေါ်က စားစရာတွေအားလုံး မှောက်ပြန်ကုန်လေသည်။

“ဝုတ် ... ဝုတ် ... ဝုတ် ... ဝုတ် ... ဝုတ်”

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဒါ ဘယ်သူ့ခွေးလဲ”

ယုဂန်က ခပ်တည်တည် အော်လိုက်သေး၏။

“ယုဂန် ... အမြန်ဖမ်းလိုက်လေ၊ စားစရာတွေ ပွဲကျဲကုန် ပြီ၊ သတိထားဦးနော်၊ မင်းကို ကိုက်သွားဦးမယ်”

“ဝုတ် ... ဝုတ် ... ဝုတ် ...”

“လာစမ်း ... လာစမ်း ... ဂျိုလီ ...”

“ဟင် ... ယုဂန်၊ မင်း ခွေးကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”
“ဪ ... အဟဲ ... အိမ်နားက ခွေးလေးနာမည်ကို
ယောင်ခေါ်မိတာပါ မြူရဲ့...”

ရှေးသည် ပျာယာတွေခတ်နေသော ယုဂန်ပုံစံကို
ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ တဟိဟိဖြစ်နေသည်။

ယုဂန်နဲ့ စနိုးနဲ့ တော်တော် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်
ဖြစ်နေပြီးမှ ရှေးက အသာလေး ထသွားကာ ...

“စနိုး ... လာစမ်း ... လာစမ်း၊ နင် တော်တော်ကဲပါလား၊
ဆောရီးပါနော်၊ ဒါ ... ကျွန်မခွေးလေးပါ၊ သူက ငါးကင်
အရမ်းကြိုက်လို့ ကျွန်မ လက်ထဲက တအားရုန်းထွက်
သွားတာပါ။ ပျက်စီးသွားတဲ့ စားစရာတွေအားလုံးအတွက်
ကျွန်မ ပြန်မှာပေးပါမယ်ရှင်၊ ခုလို အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်သွားရတဲ့အတွက် တကယ့်ကို အနူးအညွတ် တောင်း
ပန်ပါတယ်ရှင်”

ရှေးက စနိုးကို အမြန်ဆွဲယူပွေ့ချီပြီး ကိုရိုးယား
စတိုင်လ် ခေါင်းလေးညွတ် ခါးလေးကုန်းလျက် တောင်းပန်လိုက်
သည်။ ရှေး ညစ်ပတ်ပုံကြောင့် မခံချို မခံသာ ဖြစ်နေသော
ယုဂန်ကတော့ ရှေး အပြုအမူကြောင့် ထပ်ပြီး မခံချိုမခံသာ
ဖြစ်သွားကာ တောက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်ရင်း

“တောက် ... ထွက်သွားစမ်း၊ ခုမှလာပြီး တောင်းပန်မနေ
နဲ့၊ ခွေးမွေးပြီး ကိုယ့်ခွေး ကိုယ်နိုင်အောင် မထိန်းနိုင်

ဘူးလား၊ အသုံးကိုမကျဘူး၊ တောက် ... ငါ ရိုက်ထည့်
လိုက်ရ”

“ယုဂန် ... မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ယုဂန်က ရှေးကို ရိုက်တော့မလို လက်တစ်ဖက်
ကိုမြှောက်ပြီး ရွယ်လိုက်တာမို့ မြူက ယုဂန်လက်ကို ဖမ်းဆွဲ
ထားလိုက်သည်။ ရှေးက ကြောက်ရွံ့သွားသလို ပုံစံလေးနှင့်
ဧကဲကလေးပု၊ မျက်လုံးလေး မှိတ်ချလိုက်ပြီးမှ အသံတုန်တုန်
လေးနှင့် ...

“အစ်မ ... အစ်မ ... လုပ်ပါဦး ... တားပါဦး၊ ကျွန်မ
ကြောက်လို့ပါ အစ်မရယ်”

“ယုဂန် ... ဟိုက မိန်းကလေးလေး၊ ပြီးတော့ ဒီလောက်
တောင်းပန်နေတာပဲ၊ မတော်တဆဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို သိပ်
အကဲဆတ်မနေနဲ့၊ ရှင် သိပ်အောက်တာပဲ”

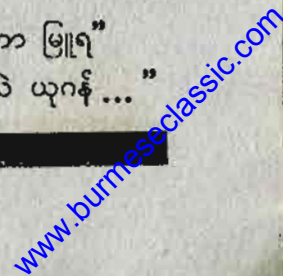
ဟာဟာ ... အပြောခံရပြီမဟုတ်လား။ ဘယ်နှယ်
ရှိစ။ ရှင်ကြိုက်နေတဲ့ မိန်းကလေးရှေ့မှာ ဒေါသကြမ်းကြမ်းတွေ
ထွက်ပြနေတော့ ရှင်အတွက် တစ်မှတ်လျော့ပြီပေါ့။

“ကျွတ် ... မြူရာ ... မြူ ဘာသိလို့လဲ”

“မြူက ဘာကိုသိရမှာလဲ”

“မြူ မသိပါဘူးကွာ၊ ဒါ တမင်လုပ်တာ မြူရ”

“တမင်လုပ်စရာ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ ယုဂန် ...”

“အကြောင်းမရှိပေမယ့် ဒါ တမင်ညစ်တာပဲ ဖြစ်မှာ၊ သူများတကာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အေးအေးချမ်းချမ်း စားသောက်နေတာကို မရှုစိမ့်လို့ လုပ်တာ၊ သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း အဖော်မဲ့နေတာနဲ့ သူများတကာ စုံတွဲကို မနာလိုဖြစ်နေတာ”

“မင်း တော်တော် ကလေးဆန်ပါလား ယုဂန်”

ယုဂန်က ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ် စိတ်တွေတိုနေလေ မြို့ရှေ့မှာ အမှတ်တွေ လျော့လေလေ ဖြစ်လာတာမို့ ကိုယ့်ရှေ့က မသိနားမလည် ကလေးသူငယ်လို အဖြူထည်လေး လုပ်ပြနေသည့် ရှေးလင်္ကာကို ‘ငါ မင်းကို သတ်ချင်တယ်’ ဟု စိတ်ထဲကနေ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ကြွေးကြော်နေမိသည်။

ရှေးလင်္ကာက မျက်လုံးလေး ပေကလပ်ပေကလပ်

နှင့်...

“အစ်မ ... ကျွန်မ စားစရာတွေ ပြန်မှာပေးလိုက်မယ် နော်၊ ဘာစားမလဲ အစ်မ၊ ဟို ... သူ ... သူရော ဘာစားမလဲဟင်”

“မိနူးထဲမှာ ရေးထားတာတွေအားလုံး တစ်ပွဲစီ မှာလိုက်လေ”

“နေ ... နေ ... ညီမ၊ သူ့သွားမေးမနေနဲ့တော့၊ ရတယ် ကိစ္စမရှိဘူး၊ မတော်တဆ ဖြစ်တာပဲဟာ၊ တို့လည်း စားပြီးနေပါပြီ၊ ထပ်မှာပေးစရာ မလိုတော့ပါဘူး”

“သူ စားပြီးပေမယ့် ငါ စားမပြီးသေးဘူး၊ ငါပြောတဲ့ အတိုင်း မှာလိုက်”

“ယုဂန် ... မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်း စားချင်ရင် မင်းဘာသာ စားကျန်ခဲ့တော့၊ မြို့တော့ သွားတော့မယ်”

မြို့က ထရပ်လိုက်တော့ ယုဂန်က ပျာသွားကာ “နေပါဦး ... မြို့ရယ်”

“မင်း ဒီလို ကလေးအထာလုပ်နေရင်တော့ မြို့ မင်းရှေ့မှာ ဆက်ထိုင်နေတာ ရှက်လာပြီ ယုဂန် ...”

“ဆောရီးပါ မြို့ရယ်၊ မြို့ မကြိုက်တာ ကိုယ် မလုပ်တော့ပါဘူး”

ယုဂန်က မြို့ကို အောက်ကျိုကျိုလေး တောင်းပန်လိုက်ပုံဟာ ရှေး အမြဲမြင်နေကျ ယုဂန်ရဲ့ ဂျစ်ကန်ကန် မှုန်တေတေပုံနဲ့တော့ တခြားစီပဲ ဖြစ်လေသည်။

မြို့က ပိုက်ဆံရှင်းဖို့ စားပွဲထိုး ကောင်လေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ ယုဂန်က မလွန်ဆန်နိုင်ဘဲ ကပျာကယာ ပိုက်ဆံအိတ်လေး ဆွဲဖွင့်ပြီး ရှင်းပေးလိုက်ရသည်။ မြို့က သူ့ရှေ့ကနေ ကျော့ကျော့လေး လျှောက်သွားနှင့်တော့လည်း နောက်ကနေ ကုပ်တိကုပ်ချောင်း ပျာယိးပျာယာ လိုက်သွားရပုံမှာ ယုဂန် မဟုတ်သလိုပင်။

“သနားစရာပါလားကွယ်၊ ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ် ...”

ရှေးက ယုဂန်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ခေါင်းတညိတ်
ညိတ် စုပ်တသပ်သပ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ယုဂန်ကတော့ မနိုင်နိုင်
ရာ ဖိမဲတဲ့သဘောလား မသိ။ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ
လက်သီးထောင်ပြသွားလေသည်။

ရှေးကတော့ သူတို့နောက်က ဆက်မလိုက်တော့
ဘဲ မှာထားသည့် စားစရာတွေကို စနိုးနှင့်အတူ အားပါးတရ
စားပြီး ဗိုက်လေးလာတော့မှ တက္ကဆီဌားပြီး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့
သည်။

တက္ကဆီဌာမှ ဆင်းတော့ ရှေးက စနိုးကို ရင်ခွင်
ထဲမှာ ဝှက်ထားကာ ခါးလေးတကုန်းကုန်းနှင့် ဟိုဘက်အိမ်
ဝရန်တာကနေ လှမ်းမမြင်ရအောင် ရှေးတို့ခြံ တံခါးဝသို့ ခပ်
သုတ်သုတ်လေး ပြေးသွားလိုက်သည်။

ရှေးတို့ခြံတံခါးဝနား ရောက်သည်အထိ ရှေးက
ခါးကုန်း ပုဝပ်ထားရင်း ခြံရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် သူကို သေသေ
ချာချာ မကြည့်မိဘဲ ခြံစောင့်ကြီးအမှတ်နှင့် ...

“ဦးထူး ... ဦးထူး ... တံခါးမြန်မြန်ဖွင့် ...”

“ပေးစမ်း ...”

“ဟင် ...”

ရှေးသည် ကိုယ့်လက်ထဲက စနိုးကို ဆွဲလှဲခံလိုက်
ရတော့မှ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမော့ ခါးမတ်လာကာ ကိုယ့်ရှေ့က
ယုဂန်ကို ဘွားမနဲမြင်လိုက်ရတော့သည်။

ယုဂန်က နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက် တွန့်ကွေးလျက်
လှောင်ပြောင်သလိုအကြည့်မျိုးနှင့် ရှေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“မင်း ... ငါ့ကြိုက်နေလား ရှေးလင်္ကာ ...”

“ဘာ၊ အမလေး ... မေးရဲလိုက်တာ၊ ရှင်ကိုယ်ရှင် သိပ်
အထင်ကြီးမနေစမ်းပါနဲ့ ...”

“မင်း ငါ့ကို သိပ်ကြိုက်နေတယ်ဆိုတာ မင်းလုပ်ရပ်တွေ
က သက်သေပြနေတာပဲလေ၊ မင်းရှေ့မှာ မင်းထက်
အများကြီး သာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ငါနဲ့ တွဲတွေ့
လိုက်ရတော့ မနာလို မရွံစိမ့်တွေ ဖြစ်လာပြီး ဝင်နှောင့်
ယှက်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

“အဟက် ... ဟက် ... ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်ပါတဲ့
ယုဂန်၊ သနားစရာကောင်းလိုက်ပါတဲ့ မောင်ယုဂန်၊ ရှင်
သူနဲ့တွဲရတာကို သိပ်မာန်တက်မနေနဲ့၊ ကြည့်လိုက်ရင်
နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်ရည်မျှနေတဲ့ အတွဲလား၊ တစ်ဖက်သတ်
ကြီး လိုက်ဖားနေရတဲ့ အတွဲလားဆိုတာ အသိသာကြီးပဲ၊
ရှင်အရည်အချင်းက ဒီလောက်ပဲလား ယုဂန် ...”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ဒီလောက်ပဲ၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို
ဆက်မကြိုးစားတော့ဘဲ မင်းနဲ့ယုဂန်မယ်လေ၊ ဘယ်
နယ့်လဲ ...”

“ကြားရတာ မင်္ဂလာမရှိလိုက်ရာ၊ ခြောက် ... ဒါနဲ့ နေစမ်း
ပါဦး၊ ရှင်က ရှေးထက်တောင် စောစောပြန်ရောက်နေ

တယ်ဆိုတော့ ကြည့်ရတာ အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူး ထင်တယ်။ ရှင်ရဲ့ ခပ်အောက်အောက် အပြောအဆိုတွေ၊ ကလေးအထာတွေကို စိတ်ပျက်သွားလို့ ဟိုက သူ့နောက် အလိုက်မခံဘဲ ခါထုတ်ပစ်လိုက်ပုံရတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒါကြောင့် မင်းဆိပ် ပြန်ကပ်လာရ တာ၊ မင်းနဲ့ငါ လက်ထပ်ကြမယ်၊ လူကြီးတွေကို သွား ပြောကြရအောင် ... လာ”

ယုဂန်က ရှေးလက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲခေါ်လိုက် တာမို့ ရှေးက ပြန်ဆောင့်ရုန်းကာ ...

“အယုတ်တမာကောင် ...”

ဟု ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်လေး ပြောလိုက်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ကာ ခြံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ယုဂန်ကတော့ တဟားဟား အော်ရယ်ကျန်ခဲ့သည်။

သူ့ကို စေတနာမရှိလှပေမယ့် မြူအချစ်ကို သူ မြန်မြန်ရပါမှ ရှေးအတွက် ဘေးရန်ကင်းမှာမို့ မြူ သူ့ကို မြန်မြန်ပြန်ချစ်ပါစေဟု ရှေးက ဆုတောင်းပေးလိုက်မိပါသည်။

“အလုပ်တွေ အများကြီးရှုပ်တဲ့သူကို၊ ဟောဒီကောင်က စွဲလမ်းနေတယ်၊ ချစ်မိတော့လည်း ဆက်ချစ်ရုံပေါ့၊ နောက် ဆုတ်ဖို့တော့ မစဉ်းစားတော့ပါဘူး xxx”

အခန်းထောင့်က စားပွဲတစ်လုံးမှာ ပျင်းရိမိုလျော့၍ ထိုင်နေရင်း စားပွဲကို လက်ချောင်းတွေဖြင့် ခေါက်ကာ သီချင်း ဆိုနေသော ယုဂန်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း မြူက စိတ်ရှုပ်စွာ သက် ပြင်းချစ်မိလေသည်။

မြူကဖြင့် ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် မအားတာမို့ သူ့ ကိုလည်း တကူးတက ဧည့်ခံမနေနိုင်ပါ။ စားပွဲနှင့် မျက်နှာအပ် ကာ ဒီဇိုင်းတွေ ဆွဲလိုက်၊ ပိတ်စညှပ်လိုက်၊ ရောက်လာသမျှ ဧည့်သည်တွေနှင့် စကားပြောဆိုလိုက်ဖြင့် လုံးဝကို မအားလပ် နိုင်တာပင်။ ခုလည်း တက်သစ်စ မင်းသမီးပေါက်စလေးက ဗီဒီယို တစ်ကားစာ အဝတ်အစားတွေ လာအပ်နေတာမို့ ဒီဇိုင်း

ဆွဲပြရင်း စကားပြောဆို ဆွေးနွေးနေဆဲမှာ ယုဂန်က သီချင်း ထဆိုလိုက်တာပင် ...။

မြူ လှမ်းကြည့်တာမြင်တော့ ယုဂန်က သီချင်းဆို ရင်းက မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်သည်။ အဲဒီလို အပြုအမူ တွေပေါ့ လူကြီးလူကောင်း မဆန်တာလေ။

မြူသည် ဧည့်သည်ရှိနေတာမို့သာ ဘာမှပြန်မပြော ဘဲ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်ရသည်။ ယုဂန်ပုံစံကိုတော့ လုံးဝကို ကြည့်မရတာမို့ နှင်လွှတ်ချင်စိတ် ပေါက်နေရပါသည်။

ဧည့်သည် ပြန်သွားတော့မှ မြူက ယုဂန်ကို လှမ်း ကြည့်ရင်း ...

“ယုဂန် ... မင်းမှာ အလုပ်မရှိဘူးလား”

“ရှိသားပဲ၊ ဖိနပ်ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ်လေ ...”

“အဲဒါဆိုလည်း ကိုယ့်ဆိုင် ကိုယ်ပြန်ပြီး ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ် ဖိဖိစီးစီး ပြန်လုပ်ပါလား၊ ဘာကိစ္စ ဒီမှာ အချိန် လာဖြုန်းနေတာလဲ”

“ကိုယ်ချစ်တဲ့သူဆီ လာတဲ့ကိစ္စကို အချိန်ဖြုန်းတယ်လို့ သတ်မှတ်ရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ လင်မယားဆိုတာတောင် ပေါ်ပေါက်လာစရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး”

“အသုံးမဝင်တဲ့ စကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ယုဂန်၊ စကား ကို တည်တည်တံ့တံ့ ပြော၊ ဣန္ဒြေရရ နေ၊ လူကြီး

လူကောင်း မဆန်တဲ့ အမူအရာမျိုးတွေ မြူရှေ့မှာ လာ လုပ်ပြမနေနဲ့၊ အာရုံနောက်တယ်”

“ကိုယ်ကတော့ မြူကိုမြင်နေရရင် အာရုံကြည်တယ်”

“ယုဂန် ... မင်း ပြန်လိုက်တော့”

“မပြန်ချင်သေးဘူး ...”

“မပြန်ချင်လည်း ပြန်၊ မင်းရှိနေတော့ ဧည့်သည်တွေ အတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ်”

“ကိုယ့်ဘာသာ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေနေတာပဲ ...”

“မင်းပါးစပ်က ငြိမ်မှမငြိမ်ဘဲ၊ ထိုင်နေတဲ့ ပုံကလည်း သူ့အိမ်သူ့ရာမှာ အပန်းဖြေနေတဲ့အတိုင်း ပိုင်စိုးပိုင်းနင်းနဲ့၊ မင်းကို မြူ လုံးဝ ကြည့်မရတော့ဘူး ယုဂန် ...”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့၊ မြူရော၊ မနေ့က မြူနဲ့ ကိုယ် အတူလျှောက်သွားတုန်းက မပျော်ဘူးလား ပြော ...”

“အဟက်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်အထင်ကြီးမနေစမ်းနဲ့ ယုဂန်၊ မနေ့တုန်းက မင်းနဲ့ကိုယ် အပျော်လျှောက်သွား တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ဈေးဝယ်ထွက်တာကို မင်းက ဇွတ်ပေကပ်ပြီး လိုက်လာတာလေ ...၊ တစ်ခါ တလေ မင်းနဲ့တွဲဖြစ်နေတာကလည်း ဘော်ဒါကဏ္ဍပါပဲ၊ မင်းနဲ့ လက်ခံပြီး တွဲတိုင်း ကိုယ့်ဘာသာ အမှတ်တွေ တက်ပေးမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ ...”

ယုဂန်သည် မြူရဲ့ မထိတရီ အပြောလေးကြောင့်

www.burmeseclassic.com

အသည်းယားသွားကာ မြို့ကို ပို၍ချစ်လာရလေသည်။ မြို့
ဘာပဲပြောပြော၊ သူ့ကို ဘယ်လိုပဲနှိမ်နှိမ် သူကတော့ မြို့ရဲ့
အဲဒီလို မာမာကျောကျော အပြောကလေးတွေကို ချစ်သည်။

မြို့နဲ့ မြန်မြန်နီးမှ ... ရှေးလင်္ကာနဲ့ မြန်မြန်ဆေးရ
မှာမို့ သူက ဒီနေ့အဖို့ အချစ်ကို ပူဆာတောင်းဆိုဖို့ ရောက်
လာခဲ့သော်လည်း မြို့က မအားလပ်နိုင်တာမို့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်
ထိုင်စောင့်နေခဲ့ရပါသည်။

“မြို့... အခု အားသွားပြီလား”

“မအားသေးဘူး”

“ဧည့်သည်မှ မရှိတော့တာ ...”

“ဧည့်သည်မရှိတာနဲ့ အားသွားရအောင် မြို့က ဧည့်သည်
တွေတဲ့ အလုပ်တစ်ခုတည်း လုပ်တာမှမဟုတ်တာ၊ ဒီမှာ
ဒီဇိုင်းဆွဲနေတာ မမြင်ဘူးလား”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ကိုယ် ပြောမယ့် စကားတွေကို
မြို့ ဒီဇိုင်းဆွဲရင်း နားထောင်ပေးနိုင်မလား ... ပြော”

ယုဂန်က ထိုင်ရာမှထလာကာ မြို့စားပွဲပေါ်မှာ
လက်ထောက်ရပ်လိုက်ပြီး မြို့ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ပြောလာပါသည်။
မြို့က ယုဂန်ရဲ့ ဂျစ်ပေပေ ဒီဇိုင်းကို မကြိုက်ပေမယ့် ရိုင်းရိုင်း
စိုင်းစိုင်း နှင်ထုတ်ပြီး ပြတ်ပြတ်တောက်တောက်တော့လည်း
မလုပ်ချင်ပါ။

ယုဂန်ဟာ မြို့ကို မျှော်လင့်ကြတဲ့ ယောက်ျား

များစွာထဲက တစ်ယောက်ပဲ ...။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မြို့ ခေါက်
ဖို့ ရွေးနေတဲ့ ခေါင်းတွေထဲက တစ်ခေါင်းလို့ပဲဆိုပါတော့ ...။
တကယ်တော့ မြို့အနေနဲ့ဆို ယုဂန်လောက်ကိုတော့ မရွေးချယ်
ချင်သေးပါ။ မြို့က မြို့ထက်တော်သော၊ ထက်မြက်သော၊
လူကြီးလူကောင်းဆန်သော ယောက်ျားမျိုးကိုသာ ရွေးချယ်လိုပါ
သည်။ ယုဂန်လောက်ကိုတော့ မြို့က မလောက်လေးမလောက်
စား ချာတိတ်လေးဟုသာ သတ်မှတ်ချင်သည်။

သို့သော် ... ယုဂန်သည်လည်း ကိုယ်ပိုင်အရည်
အချင်းသာ မရှိပေမယ့် မျိုးကောင်းရိုးကောင်း၊ မိဘနောက်ခံ
တောင့်တင်းသူ ...။ ရုပ်ရည်ကလည်း ချောမောဆွဲဆောင်မှု
ရှိသူမို့ မြို့က ပြတ်ပြတ်သားသား လက်မလွှတ်ချင်သေးပါ။
အရန်အဖြစ်လောက်တော့ မြို့အနားမှာ ရှိစေချင်သေးသည်။
မြို့ စိတ်ဖိစီးတဲ့အခါ ယုဂန်လို လန်းဆန်းတက်ကြွတဲ့ လူငယ်
လေးနဲ့ အတူတွဲသွားလိုက်လျှင် မြို့ စိတ်ဖိစီးမှုတွေ ပြေပျောက်
သွားရတတ်သည်။ ယုဂန်ရဲ့ မြို့ကို ကြွေသော ကြွေစဉ် စကား
လေးတွေက မြို့ကို ဖျော်ဖြေနိုင်သည်။ ထိုစကားတွေကိုတော့
မြို့ သာယာသည်။ မြို့ ရွေးချယ်လိုတဲ့ ထက်မြက်သူတွေကတော့
မြို့လိုပဲ အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သူက အများစုမို့ ယုဂန်လောက်
မြို့ကိုအချိန်မပေးနိုင်၊ ယုဂန် ပြောသည့် စကားမျိုးတွေ မပြော
နိုင်။ ယုဂန်လို မြို့ကို မသာယာစေနိုင်ပေ ...။

မြို့သည် ခုချိန်မှာတော့ မြို့အနားက ယောက်ျား

တစ်ယောက်စီမှာ ရှိနေတဲ့ အရည်အချင်းတွေထဲကမှ မြို့ နှစ် သက်တဲ့ အရည်အချင်းတစ်ခုစီကို ရွေးထုတ်စားသုံးရင်း ဘယ်လို လူမျိုးကို မြို့အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်ရပါ့မလဲဟု ခေါင်း စားနေခဲ့ရသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ မြို့ သဘောအတိုင်းသာ အရာရာဖြစ်ရမယ်ဆိုလျှင်တော့ မြို့ဘေးက ယောက်ျားတွေဆိုမှာ ရှိနေတဲ့ မြို့နှစ်သက်တဲ့ အရည်အချင်းတစ်ခုစီကို ဆွဲထုတ်ပြီး ထိုအရည်အချင်းများဖြင့် ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းထားသည့် ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ဖန်တီးပြီး မြို့အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ရွေးချယ် ချင်သည်။ အဲဒါမှပဲ မြို့လိုချင်တဲ့ perfect man တစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်မည်လေ ...။

“ကိုယ် မင်းကို အရမ်းချစ်တယ် မြို့”

ယုဂန်က ခေါင်းကိုနှိမ့်ချပြီး မြို့မျက်နှာနားကပ် ကာ ပြောလိုက်တာမို့ မြို့က နောက်သို့ယိမ်းလိုက်ပြီး...

“အဲဒါ ပြောပြီးသားပဲလေ၊ အပ်ကြောင်းလာထပ်မနေစမ်း ပါနဲ့ကွာ၊ နားငြိုးလွန်းလို့ပါ”

“ပြောပြီးသားပေမယ့် ထပ်ထပ် ပြောချင်တယ်၊ ကြားပြီး သားပေမယ့် ထပ်ထပ် နားထောင်ပေးပါ မြို့...”

“ကျွတ် ... နောက်ဆုတ်လိုက်စမ်းပါ၊ လူလာရင် မြင် မကောင်းဘူး၊ ကိုယ် စိတ်မဆိုးခင် မင်း နောက်ဆုတ် လိုက် ...”

မြို့က ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောတော့ ယုဂန်က ခါးပြန်

မတ်ကာ စားပွဲပေါ်မှာ ထောက်ထားသည့် လက်ကို ရုပ်ဖယ် လိုက်ပြီး လက်ပိုက်ထားလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသည့် မြို့ ဖုန်းလေးက အသံမြည်လာသည်။ မြို့က ဖုန်းကို လှမ်းမယူရသေးခင် ယုဂန်က ဖုန်းကို ဆတ်ခနဲ လှမ်း ယူကာ Display မှာ ပေါ်နေသည့် နာမည်ကို ကြည့်ရင်း...

“head (1) တဲ့၊ ဒါ ... ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ မြို့၊ head (1) ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ...”

“သူများ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို မစပ်စုစမ်းပါနဲ့၊ ယုဂန် ရယ်၊ ပေး ... ကိုယ် ဖုန်းပြောလိုက်ဦးမယ်၊ နည်းနည်း ကြာမယ်၊ မင်းဘာသာ စောင့်နိုင်လည်း စောင့်၊ ပြန်ချင် လည်း ပြန် ...”

မြို့က ယုဂန်လက်ထဲက ဖုန်းကို ပြန်လှူပြီး ရုံးခန်း နောက်ဘက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ တံခါးကို အတွင်းမှ ပိတ်ပြီးမှ ဖုန်းကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို ... ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီးရဲ့၊ မြို့ကို သတိတော့ ရသေးတယ်ပေါ့လေ ...”

“ကိုယ် ... အရမ်းအလုပ်များနေလို့ပါ မြို့ရယ်၊ ဆောရီး နော်”

ဒါ မြို့ရဲ့ နံပါတ်(၁) ဦးစားပေး ခေါက်သင့်တဲ့ ခေါင်းတစ်လုံးဆီက ဖုန်းပေါ့။ ဒါကြောင့် ခေါင်းနံပါတ်(၁) head (1) လို့ နာမည်ပေးထားတာလေ။

မြို့ ခေါင်းနံပါတ် (၁)နဲ့ နာရီဝက် ဖုန်းပြောပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ ခေါင်းနံပါတ် ဘိတ်ချီးလေး ယုဂန်က ထိုင်စောင့်နေဆဲမို့ နည်းနည်းတော့ သနားချင်ချင် ဖြစ်ရပါသည်။

ယုဂန်က မြို့ဆီ လျှောက်လာပြီး မြို့နောက်က နံရံကို လက်ထောက်ရပ်လိုက်ရင်း ...

“မြို့... မင်းမှာ ကိုယ့်အပြင် တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေ ပြီလား၊ ကိုယ် ရင်ပူလွန်းလို့ မြန်မြန်ဖြေစမ်းပါ”

“အဟင်း ... ဟင်း ... အဲဒီလောက်ကြီး စိတ်မလှုပ်ရှား စမ်းပါနဲ့ ယုဂန်ရယ်၊ ယုဂန်အပြင် တစ်ယောက်ယောက် ဆိုတာ မြို့မှာ မရှိပါဘူး၊ ယုဂန်အပြင် အများကြီးကြီးပဲ ရှိတာ ...”

“ဘယ်လို ...”

မြို့က ပခုံးလေးတွန့်ကာ ရယ်လိုက်ရင်း ...

“ယုဂန်အပြင် မြို့ကို ပရိပိုစ်လုပ်ထားတဲ့သူတွေက တစ် ယောက်မက အများကြီး ရှိနေတာလေ၊ ဒါပေမယ့် မြို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မရွေးချယ်ရသေးပါဘူး ... ၊ ကံစမ်းမဲ နှိုက်သလိုပေါ့ ယုဂန်ရယ်၊ ကံကူးမယ်ထင်ရင်လည်းစောင့်၊ မထူးဘူးထင်ရင်လည်း မစောင့်ဘဲထွက်သွားလို့ ရတာပဲ”

“မြို့ရယ် ... ကိုယ် ရူးရမယ့် စကားမျိုးတွေ မပြောစမ်း ပါနဲ့၊ ကိုယ် မြို့ကို အရမ်း အရမ်း ချစ်တယ်၊ တအား

တအား လက်ထပ်ချင်တယ်၊ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါတော့ မြို့ရယ် ... နော်”

“မြို့က ဒီလိုအပြောလေးကို ယစ်မူးပြီး ယောင်ဝါးဝါး ခေါင်းညိတ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးလို့ ယုဂန်က ထင်နေ တာလား ... ၊ ယုဂန် ဘယ်လောက်ပဲပြောပြော မြို့ဆန္ဒ ရှိမှ ခေါင်းညိတ်နိုင်မှာမို့လို့ ဒီစကားတွေ ထပ်ထပ်ပြော မနေပါနဲ့တော့ ယုဂန်၊ ယုဂန် ပြောလည်း အကြောင်း ထူးလာမှာမှ မဟုတ်တာ ...”

“မြို့ရယ် ...”

“ကဲပါ ... ဒါတွေဆက်ပြောမနေနဲ့တော့၊ မြို့ မွေးနေ့ကျ ရင် ဘာလက်ဆောင် ပေးမှာလဲ ... ပြော”

မြို့က မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ပြီး ချောမြို့သလို ပြောလိုက်တာမို့ ယုဂန်က ချက်ချင်း အရည်ပျော်သွားကာ ...

“မြို့... ဘာလိုချင်လဲ ပြော ...”

“အို ... ဘယ်နှယ် မွေးနေ့ရှင်က ပြောစရာလား၊ ယုဂန် ဘာသာ ကြိုက်တာပေးပေါ့၊ ယုဂန် ပေးတဲ့ လက်ဆောင် ကို ကြည့်ပြီး မြို့အပေါ် ဘယ်လောက် တန်ဖိုးထားတယ် ဆိုတာ အကဲခတ်ရသေးတာပေါ့လေ ...”

မြို့အပြောလေးက ယုဂန်ရဲ့ သဒ္ဒါတရားတွေကို ကြီးထွားလာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တာတော့ အမှန်ပင်တည်း။

ဝယ်ပေးလိုက်မိရင် မသေချာတဲ့ ကံစမ်းမဲကလေးကိုတောင် ဝင် နှိုက်ခွင့် ကြိုမှာမဟုတ်တော့ချေ...။

ထိုမနက်က မေမေက သူ့ကို ဝမ်းသာအားရ သတင်းပေးလာသည်။

“သားရေ... မနက်ဖြန်ကျရင် ရှေးလင်္ကာရဲ့ မွေးနေ့လေး၊ သား ဘာလက်ဆောင် ပေးချင်သလဲ... ပြော”

“ဟုတ်လား... ရှေးလင်္ကာရဲ့ မွေးနေ့လား၊ ပျော်လိုက် တာ မေမေရာ...”

ယုဂန်က ကိုယ့်အကြံနဲ့ကိုယ် ပျော်မြူးသွားတာ ပင်။ မြူးမွေးနေ့က နောက်တစ်ပတ်ထဲမှာမို့ မနက်ဖြန်မှာ ကျ ရောက်မည့် ရှေးလင်္ကာရဲ့ မွေးနေ့ကို ခုတုံးလုပ် အသုံးချဖို့ အခွင့်သာနေပါသည်။

ဒေါ်သော်တာသိုက်ကတော့ သားဖြစ်သူရဲ့ အကြံ ကို မသိဘဲ ...

“အဲမယ်... မင်းက ရှေးရဲ့ မွေးနေ့ကိုသိတာနဲ့ ဒီလောက် ပျော်သွားတယ်ဆိုတော့ မွေးနေ့မှာ ရှေးအတွက် ဘာတွေ အထူးလက်ဆောင်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားလို့လဲ...”

“အထူးလက်ဆောင် ပေးချင်ပေမယ့် ပိုက်ဆံမရှိပါဘူး မေမေရာ၊ ဖိနပ်ဆိုင်ကလည်း သားအတွက် အမြတ်သိပ် ကျန်တာမှမဟုတ်တာ၊ ဆိုင်ခန်းခကလည်း ဈေးကြီး၊ ဝန်ထမ်းငှားခကလည်း ပေးရသေး...။ ကိုယ့် အပေါ်မှာ

မြူးကို ဘာမွေးနေ့လက်ဆောင်များ ပေးရရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားတွေးတောရင်း ကိုယ့်မှာရှိသည့် ပိုက်ဆံ လေးတွေကို တွက်ချက်လျက်ရှိသော ယုဂန်ထံသို့ ကံကောင်းမှု တစ်ခု ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

ထိုကံကောင်းမှုလေးသာ ရောက်ရှိမလာခဲ့လျှင် ကိုယ်ပိုင် ပိုက်ဆံရယ်လို့ သိပ်များများစားစား မရှိရှာသော ယုဂန်ခမျာ ကိုယ့်စီးပွားအပျက်ခံပြီးတော့ပဲ မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးရမလား၊ ဖိနပ်ဆိုင်ကို ခဏပေါင်ပြီးတော့ပဲ ငွေဖော်လိုက်ရ မလား စသဖြင့် အကြံကုန် ဂဠုန်ဆားချက်ကိန်း ဆိုက်ရတော့ မလို့ ရှိသည်။ ယုဂန်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကို ကြည့်ပြီး သူ့အပေါ် ဘယ်လောက် တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ အကဲခတ်ရသေးတာပေါ့ ဟုဆိုသော မြူးအပြောကလေးကြောင့် တန်ဖိုးနည်းတာသာ

အသင်းထဲက လာလာ အားပေးနေတာလေးကြောင့်သာ ဆက်ဖွင့်ထားနိုင်တာ ...”

“အဲမယ်လေးဟယ် ... ညည်းနေလိုက်တာများ မိန်းမကြီး ကျနေတာပဲ၊ ပူမနေနဲ့တော့ ... အဲဒီကိစ္စကို မင်းအဘွားက တာဝန်ယူမှာတဲ့”

“ဘယ်လို တာဝန်ယူမှာလဲ မေမေ”

“ခုံးဝေးလိုက်တာ၊ ရှေးအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံကို သူထုတ်ပေးမှာပေါ့ဟဲ့ ...”

ယုဂန်သည် ဝမ်းသာလုံးဆိုသွားသော်လည်း မူချင် သေးတာမို့ ခေါင်းကလေးယမ်းကာ သက်ပြင်းချပြလိုက်ရင်း...

“နေပါစေ မေမေရယ် ...”

“ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ ...”

“ရှေးအတွက် သားကိုယ်ပိုင် ပိုက်ဆံနဲ့ပဲ ဝယ်ပေးချင် လို့ပါ”

ဪ ... ငါ့သားနလုံးသားက ခုလိုကျတော့လည်း တယ်ပြီးနူးညံ့နေပါလားကွယ်ဟု ဒေါ်သော်တာသိုက်က သဘော ကျစွာ တွေးလိုက်ရင်း သားကို ပြုံးကြည့်မိကာ ...

“မင်းပဲ ပိုက်ဆံမရှိဘူးဆို ...”

“မရှိပေမယ့် ဒီလိုပဲ ခြစ်ကုပ်ချွေတာ စုဆောင်းပြီး ပေး လိုက်ပါ့မယ်”

“တော်ကြာ မင့် အရင်းအနှီးထဲက ပဲ့ပြီး ဆိုင်ပြုတ်သွား ပါဦးမယ်ဟယ်၊ သားအဘွား ဖေးတာကိုပဲ လက်ခံလိုက် ပါ၊ သားအဘွားပေးတဲ့ ပိုက်ဆံကို သားအတွက် မသုံးဘဲ ရှေးအတွက် တစ်ခုခု ဝယ်ပေးလိုက်တာကိုက သားရဲ့ စွန့်လွှတ်နိုင်မှုကို ဖော်ပြနေတာပဲ ... ၊ ရှေးကို တန်ဖိုးထား လို့ ဒီလိုစွန့်လွှတ်ပေးဆပ်နိုင်တာပဲဟာ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

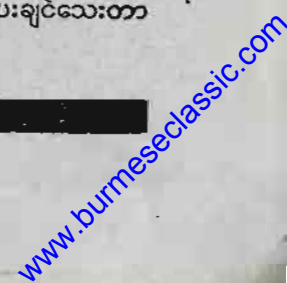
ဒေါ်သော်တာသိုက်က ချောချောမော့မော့လေးပြော တော့မှ ယုဂန်က အင်တင်တင် ခေါင်းညှိတ်လိုက်လေသည်။

“ကဲ ... ဒါဆို ... လာ ... မင့်အဘွားအခန်းထဲ သွားရ အောင်၊ ဪ ... ခဏလေး ... နေဦး၊ မေမေ သား အဘွားကို အဝတ်အစားလေး ဘာလေးလဲဖို့ လုပ်ပေးရ ဦးမယ်၊ နောက် ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာမှ လိုက်ဝင်လာ ခဲ့ ...”

ဒေါ်သော်တာသိုက်က သားလက်ကို ဆွဲခေါ်မိပြီးမှ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ရသည်။ ကိုယ့်အမေနှင့် ကိုယ် စည်းဝါးရိုက်ဖို့ကိစ္စလေးတွေ ရှိနေသေးတာမို့ပင်။

ဒေါ်သော်တာသိုက်သည် သားကိုထားခဲ့ပြီး အမေ ဖြစ်သူ၏ အခန်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လေး ဝင်လာခဲ့ကာ ...

“အခြေအနေ ကောင်းတယ် အမေရေ ... ၊ အမေမြေးက ရှေးအတွက် အထူးလက်ဆောင်တောင် ပေးချင်သေးတာ တဲ့ ...”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို ဒီကောင် ရှေးကို တော်တော်ကြံ
နေပြီပေါ့”

ဒေါ်သော်တာသိုက်က ဘမ်းစကားတွေ ဘာတွေ
ထည့်ပြောနေသော မိခင်ဖြစ်သူကြောင့် ပြုံးစိစိလေး ဖြစ်သွား
ရကာ...

“ကြွေတာမှ တော်တော် ကြွေပုံပဲ အမေရဲ့၊ အမေက
ပိုက်ဆံပေးပါမယ် ပြောတာတောင်မှ သူ့ကိုယ်ပိုင်ပိုက်ဆံ
လေးနဲ့ပဲ မရှိတာ ချွေတာဖြစ်ကုပ်ပေးပါမယ် ပြောနေလို့
မနည်း ချောမောဖျောင်းဖျ နားချခဲ့ရတယ်”

“ငါ့မြေးက ခုတော့လည်း ချစ်တတ်သွားပြီပေါ့၊ အခု...
ဘယ်မလဲ ဒီကောင်လေး...”

“ခဏနေ အမေအခန်းထဲ လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်ထားတယ်”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို ငါ့နှုတ်ခမ်းကိစ္စ မေ့ထားလို့
မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့မေ့နေရင် လက်တို့ပြီး သတိပေးဦးနော်
သမီး... ပေး... ပေး... မှန်မြန်မြန်ပေးဟဲ့၊ ဒီမှာကြည့်
ပေးဦး၊ ဒီလောက်ရွဲရင် အဆင်ပြေလား”

ဒေါ်ခင်ခင်သိုက်က သမီးဖြစ်သူ လှမ်းပေးသည့်
မှန်လေးကို ခပ်မြန်မြန်ဆွဲယူကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက် ရွဲ၍
စကားပြောပြလိုက်ရာ သမီးဖြစ်သူက သေသေချာချာ ကြည့်
ပေးရရင်း...

“ပြေတယ်... အမေ၊ တအားကြီးလည်း ရွဲမသွားစေနဲ့
ဦးနော်၊ တော်ကြာ ဟန်ဆောင်နေမှန်း ရိပ်မိသွားဦးမယ်”

“အမေလည်း ဟန်တော့ မဆောင်ချင်ပါဘူးအေ...၊
ဒါပေမယ့် အမေ နှုတ်ခမ်းရွဲတာက ခဏလေးနဲ့ ကောင်း
သွားပြီဆိုရင် ညည်းသားက အမေပြောစကား နား
မထောင်မှာ စိုးရတယ်မဟုတ်လား၊ လူငယ်စိတ်ဆိုတာ
ဘာမှ သေသေချာချာ ပြောနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ခုတစ်မျိုး
တော်ကြာတစ်မျိုး ပြောင်းချင် ပြောင်းနေတာ၊ ရှေးနဲ့
မြေး လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ တကယ်သေချာပြီဆိုမှပဲ အမေ
နှုတ်ခမ်းအရွဲကို ပြန်တည့်တော့မယ်အေ၊ ဒီကြားထဲ
ဒီကောင် ငွေဖောက်လာရင်တော့ ဒါထက်ပိုပြီး ရွဲပြသင့်
ရင် ရွဲပြရမှာပဲ...”

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဟော... တံခါးခေါက်နေပြီ အမေ၊ ရယ်ဒီနော်...
အသင့်ပြင်ထား...”

“အေး... အေး”

“သားရေ... ဝင်ခဲ့လေ...”

ဒေါ်သော်တာသိုက်က အခန်းပြင်မှ သားကြား
အောင် အသံကိုမြှင့်၍ လှမ်းပြောလိုက်ချိန်တွင် ဒေါ်ခင်ခင်သိုက်
က နှုတ်ခမ်းလေး တစ်ခြမ်း ပြုံးရွဲရွဲနှင့် မြေးဖြစ်သူကို စောင့်
စားနေလိုက်သည်။

တံခါးပွင့်သွားပြီးနောက် အခန်းထဲသို့ ယုဂန် လှမ်း
ဝင်လာသောအခါ ဒေါ်ခင်ခင်သိုက်က ...

“မြေး ... လာ ... လာ၊ မြေးရဲ့ ရှေးအတွက် မွေးနေ့
လက်ဆောင် ဝယ်ဖို့ အဘွားကိုပါ ဝင်ပါ ခွင့်ပြုပါကွယ်”

ဟု နှုတ်ခမ်းလေး ရွဲ့ကာရွဲ့ကာ ပြောလေသော
အခါ ဒေါ်သော်တာသိုက်က မိခင်ဖြစ်သူကို ကြည့်ရင်း ‘သရုပ်
ဆောင် ကောင်းလိုက်တဲ့ ငါ့အမေနှယ် ... ပီရိုလိုက်တာကွယ်’
ဟု ရင်ထဲကပင် ကျိတ်၍ ဩဘာပေးလိုက်ရတော့သည်။

ရှေးရဲ့ မွေးနေ့တွင် မေမေသည် အထူး ပြုံးရွှင်
လျက်ရှိတာကို ရှေးက သတိထားမိလေသည်။

မနက်ခင်းကတည်းက တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးနှင့်
တီးတိုး တီးတိုး လုပ်နေတာကိုလည်း သတိထားမိ၏။

မေမေ စကားတွေကို လုံးစေ့ပတ်စေ့သာ မကြား
ပေမယ့် တစ်ချက်တစ်ချက်မှာ ‘သော်တာရေ’ ‘ဒါပေါ့ သော်တာ
ရယ်’ ‘အရမ်း ဝမ်းသာတယ် သော်တာရယ်’ စသည့် စကားတွေ
ကို ကြားရသဖြင့် မေမေနှင့် တီးတိုး တီးတိုး သဖန်းပိုးလုပ်နေ
သူဟာ ဒေါ်သော်တာသိုက် ဖြစ်ရမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ
နိုင်ပေ ... ။

ဒီနေ့ဟာ ရှေး မွေးနေ့ဆိုသော်လည်း ရှေးက
အပေါင်းအသင်းလည်း သိပ်မများဘဲ မိသားစုထဲမှာပဲ ပျော်အောင်
နေတတ်သူမို့ မွေးနေ့ပွဲတွေ ဘာတွေ မလုပ်ဖြစ် ... ။ မနက်

စောစောထပြီး ဘုရားရှိခိုးပြီးလျှင် ကိုယ့်ကို မွေးပေးတဲ့ မေမေနဲ့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ ကြီးကြီးကို ရှိခိုးကန်တော့တာလောက်သာ လုပ်ဖြစ်လေသည်။

မေမေနဲ့ ကြီးကြီးက ရှေးအတွက် နာရီလေး တစ်လုံး လက်ဆောင်ပေးထားခဲ့သည်။ ခက်တစ်ယောက်ကတော့ ဘန်ကောက် ခဏသွားပြီး ဈေးဝယ်နေတာမို့ ပြန်လာမှပဲ လက်ဆောင်ပေးလိမ့်မည်ထင်သည်။ နှစ်စဉ် ရှေးမွေးနေ့မှာ အပြင်လူထဲက လက်ဆောင်ပေးမည့်သူဆိုလို့ ခက်တစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။

ရှေးက မွေးနေ့မှာ ထူးခြားလှပအောင်လည်း မဝတ်ဖြစ်ဘဲ သာမန် အိမ်နေဝတ် ဂျင်းဘောင်းဘီ ဒူးလောက်ပွပွလေးနှင့် အဖြူရောင်တိရုပ် အကျပ်လေးကို ဝတ်လျက် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာတော့ ပီစီ၊ မလုံးနှင့် အေးမြက ပန်းကန်ပြား တစ်ချပ်ကို ဝိုင်းကိုင်ပြီး မီးဖိုချောင်ဘက်မှ ထွက်လာတာကို မြင်ရလေသည်။

“ဟက်ပီးဘက်ဒေး တူးယူ၊ ဟက်ပီးဘက်ဒေး တူးယူ၊ ဟက်ပီးဘက်ဒေး မမရှေး”

သူတို့သုံးယောက်က သီချင်းသံပြိုင်အော်ဆိုလိုက်တာမို့ ရှေးက ရယ်ချင်သွားကာ သူတို့ကိုင်ထားသည့် ပန်းကန်ထဲကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။

ပန်းကန်ထဲမှာတော့ ကောက်ညှင်းပေါင်းတစ်ဝုံ၊

ပြီးတော့ ထိုကောက်ညှင်းပေါင်းပုံရဲ့ အလယ်မှာ ဖယောင်းတိုင်လေး တစ်တိုင် ထိုးစိုက်ထွန်းထားပြီး ကောက်ညှင်းပေါင်းပုံလေးရဲ့ ဘေးပတ်ပတ်လယ်မှာ ပဲစေ့လေးတွေကို အသည်းပုံဖြစ်အောင် ဝိုင်းရံစီထားလေသည်။

သူတို့ ဉာဏ်ရှိသလောက်လေးနှင့် မွေးနေ့လုပ်ပေးရှာရသော ကောင်မလေးတွေကို ကြည့်ရင်း ရှေးက ကြည့်နူးသွားမိပါသည်။

“မမရှေး ... မမရှေး ... ဖယောင်းတိုင်မှုတ်လေ၊ ဖယောင်းတိုင်မှုတ်လိုက် ...”

“အေးပါ ... အေးပါ ...”

“ဖူး ...”

“ဝေး ... ဟေး ... ဟေး ...”

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ...”

ရှေးက ခေါင်းငုံ့ကာ ဖယောင်းတိုင် မှုတ်လိုက်တာမို့ ပန်းကန်ကိုင်ထားသော မလုံးမှ လွဲ၍ ကျန်နှစ်ယောက်က လက်ခုပ်တီးကာ သြဘာပေးလိုက်ကြသည်။

“မမရှေး ... လာ ... လာ၊ မီးဖိုချောင်ထဲ သွားရအောင်”

ရှေးက သူတို့နှင့်အတူ မီးဖိုချောင်ထဲ လိုက်ဝင်လာခဲ့သည်။

အေးမြက ကောက်ညှင်းပေါင်း ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ် ချလိုက်တာမို့ ရှေးက ကောက်ညှင်းပေါင်း တစ်ဆုပ်နှင့်

ပဲစေ့လေးတွေကို ယူပြီး သူတို့သုံးယောက်လုံးကို လိုက်ခွံကျွေ
ပြီးမှ ရှေးလည်း ယူစားနေရင်း ...

“နင်တို့က ဒါမျိုးတွေလည်း တတ်တယ်ပေါ့လေ ...
ဟုတ်စ”

“မိဒီလိုကားတွေ အများကြီး ကြည့်ထားတာပဲ မမရှေးရဲ့
ဒီလောက်တော့ တတ်ပါတယ်”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ အထင်မသေးဝံ့ပါဘူး”

“မမရှေးရေ... ဟောဒီမှာ မမရှေးအတွက် မွေးနေ့လက်
ဆောင် ...”

မလုံးက သတင်းစာစက္ကူနှင့် မတတ်တတ်
ပတ်၍ ထုပ်ထားသော အထုပ်ကလေးကို ရှေးရှေးသို့ မြှောက်ပြ
လိုက်သည်။

“မမရှေး ဖွင့်ကြည့် ... ဖွင့်ကြည့် ...”

“အေးပါဟဲ့ ... ဖွင့်ကြည့်ပါမယ် ...”

ရှေးက အထုပ်ကလေးကို ဖြည့်လိုက်တော့ ရောင်စုံ
ကော်လက်ကောက် ခြောက်ကွင်း၊ ပန်းဆီရောင် ပလတ်စတစ်
နားကွင်းကြီး တစ်စုံနှင့် ပုလဲပုတီးအတူ တစ်ကုံးကိုတွေ့ရလေ
သည်။ ရှေးသည် ဒါတွေကို ရှေးဝတ်လိုက်လျှင် လူတကာက
အရူးလိုထင်တော့မှာပဲဟု တွေးကာ ရယ်ချင်သော်လည်း သူတို့
စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုရမှာမို့ လက်ကောက်တွေကို ယူဝတ်
လိုက်ရသည်။

“မမရှေး ကြိုက်လားဟင် ... ကြိုက်လား”

“ကြိုက်တယ် ... အရမ်းကြိုက်တယ်၊ ဒီမှာကြည့် ... ငါနဲ့
လှတယ် မဟုတ်လား ...”

ရှေးက လက်ကောက်ဝတ်ထားသည့် လက်ကို
မြှောက်၍ လှုပ်ယမ်းပြလိုက်တော့ မလုံးတို့က ပျော်သွားကာ ...

“အရမ်းလှတယ် မမရှေး၊ အေးမြ ... တွေ့လား ... မမ
ရှေးက ဒါမျိုးလေးတွေ ကြိုက်ပါတယ်လို့ ငါပြောတာ
မှန်တယ်တွေ့လား”

သူတို့ကတော့ ရှေး ဝတ်တတ်သည့် ဖန်စီ နားဆွဲ
လေးတွေ၊ လက်ကောက်လေးတွေနှင့် တူတာကို ရှာဝယ်ခဲ့ပုံ
ရသည်။ သို့သော် ရှေးဝတ်လေ့ရှိတာက ဖန်စီဆိုပေမယ့် နိုင်ငံ
ခြားဖြစ် ပုံဆန်းဆန်း ဈေးကြီးကြီးလေးတွေ၊ သူတို့ဝယ်လာတာ
က ရပ်ကွက် စတိုးဆိုင်လေးတွေမှာ ရောင်းတတ်သည့် ဗမာဖြစ်
အရောင်ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြူးပြူးပြီပြီ ပုံတုံးတုံးတွေ ... ။
သို့သော် သူတို့စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေနဲ့ ဝတ်
တာကတော့ ဝတ်မှဖြစ်တော့မှာပင်။

“မမရှေး ... ဒီမှာ နားကွင်းလေး ဝတ်လိုက်ဦး”

“ဆွဲကြိုးလည်း ဆွဲဦးနော်”

“မမရှေး ... ဒီမှာ မှန်ကြည့် မှန်ကြည့်၊ အရမ်းလှတယ်
တွေ့လား”

မလုံးက နားကွင်းလာတပ်ပေး၊ အေးမြက ဆွဲကြိုး

ဆွဲပေး၊ ပိစိက မှန်ထောင်ပြပေးနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားသည်။
ပြီးတော့ ရှေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး သုံးယောက်လုံး ပျော်နေ
ကြသည်။

“မမရှေး... ဟို... ဟိုဟာကရော လက်ဆောင်မပေးဘူး
လား။”

“ဘယ်ဟာတုန်း...”

“ဟိုဂန်လေ... ဟိုဂန်...”

“ဟဲ့... ပိစိ နင့်နယ် ဒီနာမည်ကို ခုထိ မမှတ်မိသေး
ဘူးလား၊ မမရှေး ရည်းစားက ပုဂန်ဟဲ့... ပုဂန်၊ သေချာ
မှတ်ထား။”

မလုံးက ဝင်ဆရာလုပ်တော့ အေးမြက ဟိခနဲရယ်

ကာ...

“ယုဂန်ပါဟဲ့၊ မသိတဲ့သူက မတတ်တဲ့သူကို ဆရာပြန်
လုပ်မနေပါနဲ့...။ မမရှေးနဲ့ လက်ထပ်မယ့်သူနာမည်က
ယုဂန်... ယုဂန်... မှတ်ထား...”

ရှေးသည် သူတို့ စကားကြောင့် ကျောချမ်းသွား

ကာ...

“နေကြစမ်းပါဦး...။ မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေကြပါနဲ့၊
ယုဂန်က ငါ့ရည်းစားလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ယူမယ့်လူ
လည်း မဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ မဟုတ်တာတွေ နင်တို့ ဘယ်က
ကြားလာတာလဲ...”

“မမရှေး မေမေပဲ ပိစိတို့ကို ခေါ်ပြောထားတာ၊ ဟိုဘက်
ခြံက ယုဂန်ဆိုတာ မကြာခင် ဒီအိမ်ရဲ့ အရှင်သခင်
ဖြစ်လာမယ့်သူတဲ့၊ သူ့ကိုတွေ့ရင် ခုကတည်းက ရိုရိုသေ
သေ ဆက်ဆံထားရမယ်တဲ့...”

“ပြဿနာပဲ...”

ရှေးက စိတ်ညစ်လျက် မလုံးတို့ကို ဘယ်လိုပြန်
ပြောရရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားကာ ခေါင်းကုပ်မိဆဲတွင်
ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားသော ဖုန်းက အသံမြည်လာ
တာမို့ ရှေးက ဖုန်းထုတ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို...”

“ဟက်ပီးဘက်ဒေး မိရှေး...”

“ဟယ်... ခက်၊ နင် ဘယ်က ဆက်နေတာလဲ...”

“ဘန်ကောက်ကပေါ့ဟဲ့၊ နင့်ကို birthday wish လုပ်ချင်
လွန်းလို့ ဆက်လိုက်တာ၊ ငါက နောက် သုံးရက်လောက်
ကြာမှ ပြန်လာလို့ရမှာ...”

“ဒါဆို မွေးနေ့လက်ဆောင်က နင်ပြန်လာမှ ရမယ့်
သဘောပေါ့။”

“အဲ့ဒီလောက် မစောင့်ရပါဘူး မရွှေရှေးရယ်၊ နင့်မွေးနေ့
မှာ လက်ဆောင်ပေးဖို့ ငါ ဘယ်တုန်းကများ ပျက်ကွက်
ဖူးလို့လဲ၊ ဒီနေ့ပဲရောက်လာလိမ့်မယ်၊ delivery နဲ့ ပို့ခိုင်း
ထားတယ်။”

“ဟယ် ... ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ အရမ်းချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ခက်၊ ငါ ရည်းစားရရင်တောင် နင့်လောက် ငါ့အပေါ် အလိုက်သိမှာ မဟုတ်ဘူး သိလား၊ အရမ်း ကျေးဇူးတင်တယ် သိလား”

“ကျေးဇူးတင်ရင်လည်း ဝန်ထမ်းတွေနဲ့ လွှဲထားရတဲ့ ငါတို့ဆိုင်လေးကို သွားသွားထိုင်ပေးဦး...”

“ထိုင်ပါတယ် ခက်ရဲ့... ဒီနေ့က မွေးနေ့မို့လို့ မသွား ဖြစ်တာပါ”

“ဟိုတစ်နေ့ကတော့ ယုဂန်တို့နောက်ကို လိုက်နေရလို့ ဆိုင်မရောက်ဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား၊ နင့်ကိုက ဆိုင်ထိုင် ရမှာကို ပျင်းတာပါ ရှေးရယ်”

“အဟဲ ...”

“ဒါနဲ့ ယုဂန်နဲ့ နင့်အခြေအနေကရော ဘယ်လိုလဲ...”

“လောလောဆယ်တော့ ဘာမှမထူးသေးပါဘူး၊ သူ့ ကောင်မလေးနဲ့က ခုထိ အဆင်ပြေသေးပုံ မပေါ်ဘူး၊ အိမ်ကတော့ငါနဲ့ သူနဲ့ အဆင်ပြေနေတယ်ပဲ မှတ်တာပေါ့ ဟာ၊ ငါလည်း မေမေ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ ဘာမှမပြော ရဲဘူး၊ မေမေက ခုတလော အရမ်းချူချာတယ်ဟ၊ မေမေ မှာက နလုံးရောဂါအပြင် အေးရင် ရပ်ကြပ်တတ်တာ လည်း ရှိတယ်၊ သူမသေခင် ငါ့အတွက် စိတ်ချခဲ့ချင်

တယ်ပဲ ပြောပြောနေတာ၊ ယုဂန်တို့ မိသားစုအကြောင်း ပြောရင်တော့ လူက အလန်းပဲဟ ...”

“မမရှေးရေ... အိမ်ရှေ့မှာ မမရှေးအတွက် ပစ္စည်းလာပို့ တယ်”

“ဟယ် ... ခက်ရေ... နင့်ပိုခိုင်းထားတာ လာပြီထင်တယ်၊ သွားယူလိုက်ဦးမယ်၊ နင် ဘာပြောစရာ ရှိသေးလဲ၊ ညကျ မှ ပြန်ဆက်မလား”

“မဆက်တော့ဘူး၊ အထွေအထူးမရှိဘူး၊ wish လုပ်ဖို့ ဆက်လိုက်တာ၊ ကြာကြာပြောရင် ဖုန်းဖိုးကုန်တယ်ဟဲ့၊ ဒါပဲ ... ဒါပဲ ... ပြန်လာမှ တွေ့မယ်”

“အိုခေ ... အိုခေ ... ဆီးယူ ...”

ရှေးက ဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ပြန်ထိုးထည့် ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာတော့ ကြီးကြီးနှင့် တိုက်မိမလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... မိရှေး ... ဖြည်းဖြည်း၊ ဟဲ့ ... ဘာတွေ ဝတ်ထားတာလဲ၊ ပြူးတူးပြီတဲ့နဲ့ ဘာကြီးတွေတုန်းဟဲ့”

“ပီစိတို့ ပေးထားတဲ့ လက်ဆောင်ပါ ကြီးကြီးရဲ့...၊ ဟိုမှာ ရှေးအတွက် လက်ဆောင်လာပို့လို့ သွားယူလိုက် ဦးမယ်နော် ကြီးကြီး...”

“ဟယ် ... ဟုတ်လား၊ လာပြီလား၊ ကိုယ်တိုင်လာတာ

လား၊ ပို့ခိုင်းလိုက်တာလား၊ သွား ... သွား ... မြန်မြန် သွား ...”

ကြီးကြီးက ဘာတွေမှန်းမသိ ပြောကျန်နေခဲ့သည်။ ရှေးကတော့ ခြံတံခါးဝသို့ ပြေးထွက်သွားပြီး ခက် ပို့လိုက်သည့် လက်ဆောင်ဘူးလေးကို လက်မှတ်ထိုး၍ လက်ခံယူလာခဲ့သည်။

ဘူးလေးကို ကိုင်ပြီး ရှေး အိမ်ထဲဝင်လာတော့ ဧည့်ခန်းထောင့်အကွယ်လေးမှာ ပုန်းလျှိုး ကွယ်လျှိုးလေး ရပ် ကြည့်နေကြသည့် မေမေနှင့် ကြီးကြီးကို တိုက်မိမလို ဖြစ်သွား တာနို့ ရှေးက လန်သွားကာ ...

“မေမေ ... ကြီးကြီး ...၊ ဒီနားမှာ ဘာရပ်လုပ်နေကြတာ လဲ ...”

“ဟိုဟာပါ ...၊ ဘာများလဲလို့ သိချင်လို့ပါ”

ကြီးကြီးက မျက်နှာလွဲလွဲနှင့်ပင် ရှေးလက်ထဲက အထုပ်ကို မကြည့်သလို ကြည့်သလို လက်ညှိုးလေးထိုးရင်း ပြောလိုက်၏။ မေမေကတော့ ရှေးကို ပြုံးကြည့်နေပါသည်။ ရှေးက မေမေနဲ့ ကြီးကြီးရဲ့ အပြုအမူကို ထူးဆန်းတယ်ဟု ထင်ကာ ...

“ဒါ ... ရှေးအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်လေ ...”

“အေးပါ ... သိပြီးသားပါ၊ အထဲမှာ ဘာပါလဲ သိချင် လို့ပါ”

“ရှေးလည်း မသိသေးဘူးလေ၊ ဖွင့်မှ မဖွင့်ရသေးတာ”

“ပေးတဲ့သူကလည်း ဘာလို့များ ကိုယ်တိုင်မပေးပါလိမ့် ဟယ်”

“သူက ဒီမှာ ရှိမှမရှိတာ၊ ခရီးသွားနေလို့ delivery နဲ့ ပို့ခိုင်းထားတာ ...”

“ခရီးသွားတာ ! ...၊ ဟင်း ... ဟင်း ... အလကား ညာ တာပါအေ၊ ညည်းနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ပေးရမှာကို ရှက်လို့ပဲနေမှာပါ”

“ကြီးကြီးတို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ၊ ဒါ ... ရှေး သူငယ်ချင်း ခက် ပို့ခိုင်းထားတဲ့ လက်ဆောင်ပါ ...”

“မညာပါနဲ့အေ ...”

“ဟင် ... ရှေးက ဘာကိုညာရမှာလဲ”

“ဒါ ... ယုဂန် ပို့လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှေး မွေးနေ့နဲ့ သူနဲ့ ဘာဆိုင် လို့လဲ ...”

“မမရယ် ... ကလေး ရှက်နေပါဦးမယ်၊ ဆက်မေးမနေ ပါနဲ့တော့၊ လာပါ ... သူ့ဘာသာသူ အေးအေးဆေးဆေး ဖွင့်ကြည့်ပြီး ပျော်ပါစေ ...”

မေမေက ကြီးကြီးကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ရှေးက အူကြောင်ကြောင်လေး ရပ်ကျန်နေခဲ့ပြီးမှ ကြီးကြီးနောက်သို့ လိုက်သွားမိကာ ...

“ကြီးကြီး... ကြီးကြီး ခုန ပြောတာတွေ ရှေး ဘာမှနား မလည်လို့ ရှေးကို ရှင်းပြပါဦး ကြီးကြီးရဲ့...”

“ညည်းကြီးကြီးက သိချင်စောတွေကပ်ပြီး လျှောက်ပြော မိတာပါ သမီးရယ်”

မေမေက ရှေးကို ပြုံးကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကြီးကြီးက ဘာကိုသိချင်စောကပ်တာလဲဟင်... မေမေ”

“သမီးကို ယုဂန်က အထူးမွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးမယ် လို့ သော်တာတို့ဆီက သတင်းကြိုရထားလို့ပါ”

“ဟုတ်ပဲ... ယုဂန်က သူ့ရှိစုမဲ့စု ပိုက်ဆံလေးတွေကို ခြစ်ကုပ်စုပြီး ညည်းအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် ဝယ် ပေးမယ် လုပ်နေလို့ ယုဂန်အဘွားက ညည်းအတွက် ကြိုက်တာဝယ်ဆိုပြီး ပိုက်ဆံတွေအများကြီး ထုတ်ပေး လိုက်တယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဘာများဝယ်ပို့လိုက်လဲလို့ သိချင်လို့ ပါအေ”

ရှေးသည် ကြီးကြီးစကားကြောင့် ပါးစပ်အဟောင်း သားကလေးဖြစ်ကာ အံ့သြသွားရလေသည်။ မေမေနဲ့ ကြီးကြီး တို့ကတော့ ရှေးဘာဖြစ်ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မသိဘဲ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြပြီ...။

ရှေးသည် တဖြည်းဖြည်း တလိပ်လိပ်ဖြင့် လည် ချောင်းဝနားထိ ပျို့တက်သလိုဖြစ်လာသော ဒေါသအစိုင်အခဲ ကို မချိမဆံ့ မျိုချရင်း အံ့ကြိတ်လိုက်မိသည်။

ကဲ... ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုရှင်းမလဲ...။

မေမေကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြလို့လည်း မဖြစ်။ အမှန်ကိုသာသိရင် မေမေ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲမလဲ...။

သို့သော်... ရှေးကို ယုဂန် ခုတုံးလုပ် အသုံးချ သွားသည့် ကိစ္စကို ဒီအတိုင်းကြီးတော့ ငြိမ်ခံမနေနိုင်ပေ။

ရှေးသည် ခက်ပေးသည့် လက်ဆောင်ထုပ်ကလေး ကို ကိုင်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ စောစော တုန်းက ခက် ဘာပေးမှာပါလိမ့်ဟု စိတ်ဝင်တစား ပျော်ရွှင်နေ ခဲ့မိသော်လည်း ခုတော့ အပျော်တွေအားလုံး ပျောက်ပျက်ကုန် လေသည်။

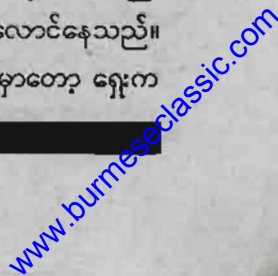
ခုနောက်ပိုင်းမှာ ရှေး ပျော်ရလည်း ခဏပဲ...။ မကြာခင် စိတ်ညစ်စရာ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု တွေ့ရတာပဲ။

ဒါဟာ... ယုဂန်ရဲ့ ကျိန်စာသင့်နေခဲ့တာလား။

ရှေး စိတ်တွေ ဟိုအရင်ကလို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မရှိဘဲ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို လေးလေးလံလံ သယ်ဆောင်ထား ရသလို ခံစားနေခဲ့ရတာ။

ရှေးသည် ခက်ရဲ့လက်ဆောင်ထုပ်လေးကို ဖောက် ကြည့်မိရာ အရမ်းကို လှပသည့် ရင်ထိုးလေးကို တွေ့သော်လည်း မပျော်ရွှင်နိုင်ဘဲ စိတ်က တနဲ့နဲ့ ဒေါသဖြင့် ပူလောင်နေသည်။

ဘယ်လိုမှ ငြိမ်မနေနိုင်သည့်အဆုံးမှာတော့ ရှေးက

၁၅၈ ၃၁ ပုညခင်

ရင်ထိုးလေးကို အံ့ဆွဲထဲသို့ ထည့်သိမ်းလိုက်ပြီးနောက် အပေါ်
ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

“ဟဲ့ ... သမီး ... ရှေး ... ဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဟိုဘက်ခြံကို မေမေ ...”

ရှေး ထွက်သွားတော့ ဒေါ်ငွေမှုန်ကို ဒေါ်မြတ်မြတ်
မြင့်ကို လက်တို့၍ မျက်စပစ်ကာ ...

“တွေ့လား ... တွေ့လား ... လက်ဆောင်က ဘယ်
လောက်တောင် ကောင်းလို့လဲမသိဘူး၊ ချက်ချင်းကို
ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဖို့ ထွက်သွားတော့တာပဲ”

ဟု ပြောရင်း ကျေနပ်ပြီးကြီး ပြုံးကျန်ခဲ့လေသည်။

“အန်တီ ... ယုဂန် ရှိလား”

“ရှိတယ် သမီး ... ရှိတယ်၊ ဒီနေ့ သမီးမွေးနေ့ မဟုတ်
လား၊ ဟက်ပီးဘက်ဒေးနော် သမီး၊ သားရေး ... ယုဂန်
ဒီမှာ ရှေး လာတယ်ဟေ့ ... မြန်မြန်ထွက်ခဲ့”

ဒေါ်သော်တာသိုက်က ယုဂန်ကို လှမ်းခေါ်ပြီးတာ
နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်သိုက်အခန်းထဲသို့ အသာလေး ရှောင်ထွက်လာ
ပြီး ...

“အမေရေ ... အခြေအနေကတော့ အရမ်းကောင်းပဲ၊ ရှေး
က ယုဂန်ကိုတောင် လာရှာနေပြီ သိလား ...”

ဟု သတင်းပေးကာ လူကြီးနှစ်ယောက်လုံး အပြင်
မထွက်တော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေလိုက်ကြပါသည်။

အပြင်ဘက်မှာတော့ ...

ယုဂန်က အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာကာ ...

“ဟာ ... ရှေးလင်္ကာပါလား၊ ကိုယ့်ကို လွမ်းလို့လိုက်လာ တာလား၊ ဟား ... ဝတ်စားထားလိုက်တာကလည်း အရူး မ စတိုင်လ် အပြည့်နဲ့ပါလား ...”

“နင့်ပါးစပ် ခဏပိတ်ထား ယုဂန်၊ နင် ငါ့ကို ခုတုံးလုပ် ထားတဲ့ကိစ္စကို ငါ မသိဘူးမှတ်လို့လား၊ နင် ငါ့ဖို့ လက်ဆောင် ဝယ်မယ်ဆိုပြီး နင့်အဘွားဆီက ပိုက်ဆံ တွေ ယူသွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲဒီ ပိုက်ဆံတွေအားလုံး အဘွားကို ပြန်ပေးလိုက်ပါ”

“တစ်ပြားမှ မရှိတော့ဘူး၊ အားလုံး ဈေးဝယ်ပစ်လိုက် ပြီ၊ ဘာတွေဝယ်တယ်ဆိုတာရော သိချင်သေးလား၊ ခဏ လေးစောင့် ...”

ယုဂန်က အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားပြီး လက်ဆွဲအိတ်တွေ စုံပြုကိုင်ကာ ရှေးရှေ့သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ပစ္စည်းတွေက နည်းတာမဟုတ်။

“ဒီမှာကြည့်... ဒါက မိတ်ကပ်ပစ္စည်းတွေ၊ ဒါက ရေမွှေး၊ ဒါက လက်ကိုင်အိတ် အကောင်းစား Guess တံဆိပ်၊ ဒီဖိနပ်က CHARLES & KEITH ၊ ဒါက Wacoal တံဆိပ် ညဝတ်အင်္ကျီ၊ ဒီမှာကြည့်လိုက်ဦး ... ဒါက စိန်လက်စွပ်၊ ဒါတွေအားလုံးက ကိုယ့်မိန်းကလေး မြို့အတွက်ပဲလေ။

ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ပဲဆို ဒီလောက် ဘယ်ဝယ်နိုင်မလဲ၊ အဘွား ပိုက်ဆံပေးလို့သာ ဝယ်နိုင်တာ၊ အဘွားပိုက်ဆံပေးအောင် ပါရမီဖြည့်ပေးတဲ့ မင်းကို ကျေးဇူး အရမ်း အရမ်း တင်ပါ တယ် ရှေးလင်္ကာ၊ ခုလို အရူးမဆီက လက်ကောက်တွေ၊ နားကွင်းတွေ ငှားဝတ်ပြီး ရန်လာတွေတဲ့ မင်းပုံစံလေးကို မြင်ရတာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ရှေးသည် မခိုးမခန့် သူ့ပုံစံကို အံ့ကြိတ်၍ စိုက် ကြည့်နေမိတော့ သူက လေလေးတစ်ချက် ချွန်ကာ မျက်နှာလှဲ သွားသည်။

ရှေးက ဒီတစ်ခါတော့ ခေါင်းငုံ့မခံတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ...

“အဘွားက ရှေးအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ပေးလိုက်တာဆို တော့ ဒါတွေလည်း ရှေးအတွက်ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့ ...”

ဟုပြောပြီး အိတ်တွေကို နိုင်သလောက် ကြိုးပွေ့ ယူကာ သူ့ရှေ့မှ ပြေးထွက်လာလေသည်။

“ဟာ ... သူခိုး ... သူခိုး ... ၊ ခွေးသူခိုး ... အဲ ... ပစ္စည်း သူခိုး”

ယုဂန်က ရှေးနောက်သို့ ပြေးလိုက်သော်လည်း ရှေးက တစ်ဖက်ခြံထဲသို့ ဝင်သွားပြီမို့ မမိတော့။ ကိုယ်က အဘွားကို ညာလိုမိထားသည့်ကိစ္စမို့ အဘွားကြားအောင်အော်

၁၆၂ ၃၈ ပုညခင်

လို့လည်း မဖြစ်။ တစ်ဖက်ခြံထဲထိ လိုက်ဝင်ဖမ်းဖို့လည်း မဖြစ်
နိုင်တာမို့ မျက်စိရှေ့ တွေ့ရာ ခဲလုံးတစ်လုံးကို ပိတ်ကန်ပြီး
လှည့်ပြန်လာခဲ့ရသည်။

နေနှင့်ဦးပေါ့... ရှေးလင်္ကာရာ။

ရှေးနှင့် ယုဂန်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်မရစွာ မုန်းတီးဆဲ ...

ယုဂန်က မြို့ဆီကအချစ်ကို စောင့်မျှော်နေရဆဲ ...
အခြေအနေတို့ မပြောင်းလဲသေးသော မနက်ခင်းတစ်ခုတွင်
မေမေ့ဆီက သတင်းဆိုးတစ်ခုကို ယုဂန် ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ရှေး မေမေ ဆုံးသွားပြီတဲ့ သားရယ် ...”

ယုဂန်သည် ရှေးကို မုန်းသော်လည်း ကိုယ့်ကို
တူသားတစ်ယောက်လို နူးညံ့စွာ ဆက်ဆံတတ်သည့် အန်တီ
မြတ်ကိုတော့ ခင်မင်စိတ်လေးဖြစ်ခဲ့မိတာမို့ ကြားရသည့် သတင်း
စကားအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဆုံးတာလဲ မေမေ ...”

“မြတ်က နှလုံးမကောင်းဘူးလေ၊ ဘန်ကောက်မှာ နှစ်
ကြိမ်တောင် သွားကုထားရတာ၊ ပန်းနာရင်ကြပ်ကလည်း

ရှိုသေးတယ်ဆိုတော့ လူက အမြဲတရှောင်ရှောင်ပဲ၊ သူ့
ခမျာ မေမေတို့ မိသားစုနဲ့ အိမ်ချင်းကပ်ရက် ပြန်ဆုံလို
သာ အားတွေတက်ပြီး တက်တက်ကြွကြွလေး ဖြစ်လာ
ရှာတာ၊ မေမေတို့နဲ့ ပြန်တွေ့တော့ သူ့သမီးလေးအတွက်
လည်း ရတက်အေးသွားရှာတယ်ထင်ပါရဲ့ သားရယ်၊
ညကတော့ တစ်ရေးနီး အိမ်သာထဲသွားရင်း ရေချိုးခန်း
ထဲမှာ လဲနေရှာတာတဲ့၊ မနက်ကျမှ တွေ့ကြရတာလေ၊

“ရှေးခမျာလည်း အရူးမီးဝိုင်းပါပဲ ...၊ သိခါစက
ဆို ငိုရင်း သတိတောင်လစ်သွားတာတဲ့၊ ရှေးကို သွား
အားပေးလိုက်ပါဦး သားရယ်”

ယုဂန်သည် မျက်ရည်တစမ်းစမ်းနှင့် ပြောပြနေ
သော မေမေကို ငေးကြည့်ရင်း ငိုငံသွားမိလေသည်။ စိတ်ထဲမှာ
တကယ်လည်း ကြေကွဲကာ ရှေးလင်္ကာကို စာနာစိတ် ဖြစ်မိရ
သည်။

ခုချိန်မှာ ရှေးကို သူ့သွားအားပေးလည်း ဘာမှ
အသုံးဝင်မှာမဟုတ်ပေမယ့် သူ ရှေးလင်္ကာဆီကို သွားချင်တာ
တော့ အမှန်ပင် ...။ ယုဂန်က ငိုငံတွေနေရာမှ သက်ပြင်းချ
လိုက်မိပြီး ရှေးလင်္ကာတို့ခြံဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လေး ကူး
လာခဲ့မိလေသည်။

“သားရေ ယုဂန် ... မင်း အန်တီမြတ် မရှိတော့ဘူးကွယ်၊

ရှေးကို မင်းဆီမှာ ထားခဲ့ဖို့ စိတ်ချသွားတယ်ထင်ပါရဲ့
သားရယ် ...”

ယုဂန်ကို မြင်တာနှင့် ကြီးကြီးငွေ့က ဆီးပြောကာ
ငိုကြွေးလိုက်ပြန်သည်။

“ရှေးကို နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်ပါဦး သားရယ်၊ ရှေးရေ ယုဂန်
လာတယ် ...”

ကြီးကြီးငွေ့က ရှေးကို လှမ်းပြောသော်လည်း ရှေး
က မကြားသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ဧည့်ခန်း ဆိုဖာပေါ်မှာ တောင့်
တောင့်မတ်မတ်လေး ထိုင်ကာ မျက်ရည်လည်းမကျဘဲ မျက်လုံး
အပြူးသားလေးနှင့် ထိုင်နေပုံက အသိစိတ် ကင်းမဲ့နေမှန်း
သိသာသည်။ ခံစားရလွန်းလို့ မခံစားနိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။

ရှေး သူငယ်ချင်းဟု ထင်ရသော တစ်ယောက်က
ယုဂန်နားမှာ လာရပ်ရင်း ...

“ရှေးက သတိပြန်ရလာကတည်းက ငိုလည်းမငိုဘဲ အဲဒီ
လိုလေးပဲ ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်နေတာ ကြာပြီ၊ ဘယ်သူ
ဘာပြောပြော မကြားသလိုပဲ၊ စကားလည်း တစ်ခွန်းမှ
ပြန်မပြောဘူး။”

ယုဂန်သည် ရှေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ
တစ်မျိုးကြီး ခံစားလာရသည်။ ငိုချင်တာတော့လည်း မဟုတ်။
ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ဘာဖြစ်မှန်းလည်း သေချာပြောမပြတ်ပါ။

www.burmeseclassic.com

ယုဂန်က ရှေးနားသို့ လျှောက်မသွားသေးဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ဆက်ငေးကြည့်နေမိသည်။ ရှေးသူငယ်ချင်းဟု ထင်ရသော တစ်ယောက်ကလည်း ယုဂန်နံဘေးမှ ဖယ်ခွာသွားပြီ...။ ကြီးကြီးငွေ့ကလည်း တစ်ဖက်ခြမ်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဧည့်သည်တွေကို သွားဧည့်ခံနေရသည်။ ဒီဘက်ခြမ်းက တီပီကြည့်သည့် သီးသန့်အခန်းလေးထဲမှာတော့ ပြူးကြောင်ကြောင်လေး ထိုင်နေသော ရှေးလင်္ကာရယ် ... ၊ သူမကို ရပ်ကြည့်နေသော ယုဂန်ရယ်ပဲ ကျန်ခဲ့သည်။

ယုဂန်သည် သူမဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။ သူမက သူ့ကို ဘာခံစားချက်မှမရှိသည့် မျက်လုံးတွေဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

ယုဂန်က သူမထိုင်နေသည့် ဆိုဖာရှည်ရဲ့ တစ်ဖက်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူမကို ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးနှင့် နှစ်သိမ့်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပြီးမှ ...

“ရှေး ... ရှေးလင်္ကာ ... ငိုလိုက်ပါလား။”

သူမက သူ့ကို လှည့်ကြည့်လာသည်။ စောစောက ခံစားချက်မဲ့နေသော သူမရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ ခပ်စိမ်းစိမ်းအငွေ့အသက်တို့ ပြန်လည်ရှင်သန်လာနေသည်။

“ဟို ... ဒီလိုပါ။ လူဆိုတာက ခံစားချက်ကို ထိန်းထားရင် စိတ်ထဲမှာ တင်းကြပ်နေတာမဟုတ်လား။ ငိုချလိုက်တော့ နည်းနည်း ပေါ့သွားတာပေါ့။”

သူမက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ တစ်ဖက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။

ယုဂန်က သက်ပြင်းချမိရင်း မပြောတတ် ပြောတတ်နှင့် လူကြီးလုပ်ကာ ...

“ငါ တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး ရှေးလင်္ကာ၊ လူ့ဘဝဆိုတာကတော့ ဒီလိုပဲလေ။ ဘယ်သူမဆို သေမျိုးချည်း မဟုတ်လား၊ မင်းလည်း သေမှာ၊ ငါလည်း သေမှာ၊ ကြီးကြီးငွေ့လည်း သေမှာ၊ လူတွေအားလုံး သေကုန်ကြမှာပဲလေ။ ဘယ်သူမဆို သေပြီးရင် မြေကြီးထဲရောက်သွားမှာပဲဆိုတော့ သေတယ်ဆိုတာ မဆန်း ...”

“ရှင့်ပါးစပ် ပိတ်ထား ...”

ငြိမ်တိတ်နေခဲ့သော ရှေးလင်္ကာသည် သွားစေ့သံဖြင့် ပြောလိုက်ရင်း ယုဂန်ကို ဒေါသထွက်ရသော ခံစားချက်ဖြင့် ပြန်လည် အသက်ဝင်လာပါသည်။

ရှေးလင်္ကာက အမုန်းမျက်လုံးများဖြင့် ယုဂန်ဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လာခဲ့ပြီး ...

“နင့် ကျိန်စာက သိပ်ထိရောက်တာပဲ ယုဂန်၊ နင့်ခွေးလေး အသက်ဆုံးရတဲ့အတွက် ငါ့ဘဝမှာ တစ်သက်လုံး ပျော်ရွှင်မှု မရပါစေနဲ့လို့ နင်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အဲဒီအချိန်ကစပြီး ငါ့ဘဝမှာ အရင်လို ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်မှုမျိုး မခံစားရတော့တာ၊ အခု ... မေမေလည်း ဆုံးပြီဆိုတော့ ငါ့

အတွက် ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာလည်း ရှိနိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူးလေ”

ယုဂန်သည် ရှေးဆီက မထင်မှတ်သော စကားကို ကြားလိုက်ရတာမို့ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ အံ့ဩနှုတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ အဲဒီစကားကို ရှေးလင်္ကာက မှတ်ထားခဲ့တယ်လား။ သူ့ခွေးကလေး သေသွားတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်း နာကျင်စိတ်နဲ့ အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်မိတဲ့ စကားကိုလေ ...။

အဲဒီစကားက ရှေးလင်္ကာကို ခုချိန်ထိ နာကျင်စေတုန်းပဲလို့ သူဘယ်လိုမှထင်မထားခဲ့ပါ။

“အဲဒီစကားကို အတည်မယူပါနဲ့ ရှေးလင်္ကာ၊ အဲဒါ ကျိန်စာလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင်ခွေးလေး နာကျင်ရသလို ကျွန်မကိုလည်း နာကျင်စေတဲ့ စိတ်စေတနာမျိုးနဲ့ ပြောခဲ့ရင် အဲဒါ ကျိန်စာတစ်ခုပါပဲ ယုဂန် ...။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်မ အရမ်းမက်မောတဲ့ ကားမောင်းနိုင်ခွင့်ကိုလည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မ ကားမောင်းနိုင်တော့တာ ဒီနေ့ထိပါပဲ။ ကျွန်မ အခုလည်း အရမ်း နာကျင်ခံစားနေရတယ် ယုဂန်၊ ကျွန်မ ထိခိုက်ခံစားနေရတဲ့ ပုံစံကို ရှင် အားရအောင်ကြည့်ပြီး သွားရင် ရှင်ခွေးလေးအတွက် ရှင် ခံစားခဲ့ရတာတွေ အတွက်ကြေအေးကျေနပ်ပြီး ရှင်ပြန်သွားပါတော့ ယုဂန်”

စကားဆုံးတော့ ရှေးလင်္ကာရဲ့ မျက်လုံးထဲက မျက်

ရည်စက်တချို့ လိမ့်ကျစီးဆင်းသွားသည်။ ထိုမျက်ရည်စက်တွေက သူ့ကို နာကျင်မှုတွေ ပြန်ပေးလိုက်သလိုပင်။

သူ စိတ်မကောင်းစွာ ထရပ်လိုက်ပြီး သူမရှေ့မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ရပါသည်။

ငါ့ရဲ့ အမှတ်တမဲ့ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် မင်းမှာ တစ်သက်စာ နာကျင်ခံစားသွားရမယ်ဆိုရင် ငါ ရင်နဲ့အမျှ တောင်းပန်ပါတယ် ရှေးလင်္ကာ ...။

ရှေး မေမေဆုံးပြီး ၁၀ ရက်ခန့်အကြာတွင် အဘွားက ယုဂန်ကို ခေါ်၍ နှုတ်ခမ်းလေး ရွဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့်...

“မြေး... အချိန်မဆွဲဘဲ ရှေးနဲ့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်လိုက်တော့...”

ဟု ပြောလာသောအခါ ယုဂန်က စိတ်ရှုပ်ထွေးကာ အကြောင်းပြချက်ကို အသည်းအသန် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ရှေးအမေ ဆုံးတာဖြင့် မကြာသေးဘဲနဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စကြီးကို စီစဉ်လို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ အဘွားရဲ့...”

“ရှေးအမေ ဆုံးလို့ပဲ မင်္ဂလာကိစ္စကို မြန်မြန်စီစဉ်လိုက်ချင်တာလေ၊ ခုဆို... ရှေးဘဝက ဘယ်လောက်သနားစရာ ကောင်းသလဲ..၊ သူ့ခမျာ ဒီအမေလေးတစ်ယောက်ကိုပဲ တွယ်တာကိုးစားပြီး နေရရှာတာ”

“သူ့မှာ အဒေါ်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ် အဘွားရယ်”

“ဟဲ့... အဒေါ်ရှိပေမယ့် အမေရှိတာနဲ့တော့ ဘယ်တူမလဲ၊ အဒေါ်က ဘာပဲလုပ်ပေး လုပ်ပေး အမေ မရှိတော့ရင် စိတ်ခွန်အားက ချို့တဲ့သွားမှာပဲ၊ ပြီးတော့... ရှေးက ထက်ထက်မြက်မြက် စီးပွားရေးတွေ ဘာတွေ လုပ်တတ်တဲ့သူမျိုးလည်း မဟုတ်၊ ဦးဆောင်နိုင်စွမ်းလည်း မရှိတော့ တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ဖို့ခက်တယ်၊ အဲဒါကြောင့်လည်း မြတ်က သူ့သမီးလေးကို သူမရှိတော့ရင် ဧကန်ရှောက်ပေးပါလို့ တဖဗ္ဗ မှာသွားရှာတာ”

“ဟုတ်တယ် သား၊ မေမေဖြင့် ရှေးကို အဲဒီဘက်အိမ်မှာ ထားရတာ စိတ်ကိုမချတော့ဘူး၊ သားနဲ့ အမြန် ပေးစားပြီး ဒီဘက်အိမ်ကို ခေါ်ထားလိုက်ချင်ပြီ၊ မင်းတို့ချင်းလည်း အဆင်ပြေနေကြပြီပဲ၊ အချိန်မဆွဲဘဲ မြန်မြန်လေး အကျဉ်းချုံးပြီး လက်ထပ်၊ ခုလောလောဆယ် နာရေးနဲ့ နီးနေတော့ မင်္ဂလာဆောင်ကတော့ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်လို့ရတာပဲ...”

“အဘွားကတော့ တစ်လအတွင်း လက်ထပ်လိုက်စေချင်ပြီ၊ ရှေးရဲ့ ကြီးကြီးကလည်း အင်္ဂလန်က သူ့တူမတစ်ယောက် ကလေးမွေးမှာကို ကလေးထိန်းပေးဖို့ သွားချင်နေတာ...၊ ရှေးကို စိတ်မချလို့သာ မသွားဘဲနေတာ၊ မင်းတို့ လက်ထပ်ပြီးရင် ဒီအိမ်မှာ နေချင်လည်းနေ၊ ဒါမှမဟုတ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်တယ်ဆိုလည်း”

ရှေးတို့အိမ်မှာ သွားနေ ... ၊ နှစ်အိမ်တစ်အိမ် ကူးနေမှာပဲ ဆိုတော့ ဘယ်မှာပဲနေနေ ဖြစ်တာပဲ”

မေမေနဲ့ အဘွားက တက်ညီလက်ညီ ဝိုင်းတိုက် တွန်းနေကြတာများ သူ စကားဝင်ပြောဖို့တောင် အချိန်မပေး။ အဘွားစကားရပ်သွားရင် မေမေကပြော၊ တစ်ခါ မေမေ မရပ်ခင် ဘွားဘွားက ဖြတ်ပြော ... ။

“နော် ... သား၊ မေမေတို့ စီစဉ်လိုက်တော့မယ်နော်”

“ဆန္ဒမစောပါနဲ့ မေမေရယ်၊ သား ပြောပါရစေဦး၊ အခု လောလောဆယ်မှာ ရှေးက အရမ်းခံစားနေရတာ၊ သူ့ခံစားချက်လေး မှိန်ဖျော့ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြန်ဖြစ် လာအောင် စောင့်ပြီး လက်ထပ်မှ သူလည်း ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် ရှိနိုင်မှာပေါ့၊ လူကြီးတွေ စီစဉ်လို့ လက်ထပ် ရတာမဟုတ်ဘဲ သားကိုယ်တိုင်က လက်ထပ်ခွင့်တောင်း လို့ လက်ထပ်ကြတာကို သူ ပိုလိုချင်မှာပေါ့ ... ။

“ဒီအတောအတွင်း သား သူ့ကို ချောမောနှစ်သိမ့် ပေးပြီး သူ့စိတ်တွေ ကြည်လာတော့မှ သားကိုယ်တိုင် Romantic ဖြစ်ဖြစ်လေး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းချင်လို့ပါ”

သူ အလျှောက်ကောင်းလို့လား မသိ။ ဘွားဘွား က ပြုံးသွားကာ မေမေကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ သော်တာရဲ့၊ ညည်းသားက လူငယ်ပီပီ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အမှတ်တရလေးတွေ ဖန်တီး

ချင်ဦးမှာပေါ့၊ ခုခေတ် လူငယ်တွေ မာနကြီးပုံများတော့ မိဘပေးစားလို့ ယူရတယ်ဆိုတာမျိုး ခေါင်းစဉ်ကို အတပ် မခံချင်ကြတာ ... ”

“ဟုတ်ပါ အမေရယ် ... မိဘပေးစားလို့ ယူရတယ်ဆိုရင် သူတို့အစွမ်းအစ တုံးနေသလိုမျိုး သူများက ထင်မှာစိုး တယ် ထင်ပါရဲ့”

“လူငယ်ဆိုတော့လည်း အစွမ်းအစလေးပြချင်တာပေါ့အေ”

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော် သား၊ အချိန်တွေ အကြာကြီး ဆွဲမထားစေချင်ဘူး၊ ဒီအတောအတွင်းမှာလည်း သား ဟိုဘက်အိမ်က လိုအပ်တာမှန်သမျှ ကူညီဖြည့်ဆည်း စောင့်ရှောက်ပေးရမယ်၊ သူတို့အိမ်မှာက ယောက်ျားသနာ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ လောလောဆယ် နာရေးကိစ္စနဲ့ အား တွေငယ်နေရတဲ့အထဲ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ ခြံစောင့် ဦးထူးကလည်း သူ့ရွာ ခဏပြန်သွား၊ ဒီရိုင်ဘာကလည်း အလုပ်ထွက်သွားတော့ သူတို့ခမျာ အဆင်မပြေတာတွေ ရှိလာမှာ ... ”

“သား ကူညီစောင့်ရှောက်မှာပါ မေမေ ... ”

“အေး ... အေး ... ဒါဆိုလည်း ပြီးရော ... ”

ယုဂန်သည် အဘွားအခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ဖြည်းလေးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် တက်လာခဲ့ ပါသည်။

“ပုတ် ... ပုတ် ... ပု ... ပုတ်”

ဂျီလီက အဆက်မပြတ်ဟောင်ရင်း သူ့နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာတာမို့ သူက ဂျီလီကို ကောက်ချီပြီး အပေါ်ထပ် သို့ ဆက်တက်လာခဲ့သည်။

ရှေးလင်္ကာဆီက လျော်ကြေးအနေနဲ့ ဒီခွေးလေး ကို ခေါ်လာခဲ့ပေမယ့် ယုဂန်က သေချာ ဂရုတစိုက် ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ထားခဲ့တာမို့ ဂျီလီက ယုဂန်ကိုလည်း ခင်တွယ် နေခဲ့ပြီ။

ယုဂန်က ခွေးချစ်တတ်သူမို့ ရှေးလင်္ကာကို ဒေါသ ထွက်မိပေမယ့် ဂျီလီကိုတော့ မနှိပ်စက်ခဲ့ပါ။ Capital Hyper Mart ရှေ့မှာတုန်းကတော့ ရှေးလင်္ကာကို သူက အရင်ကြိုမြင်ပြီး တမင် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ကာ ရှေးလင်္ကာ မခံချင်ဖြစ်အောင် ဂျီလီကို ပိတ်ကန်ပြခဲ့မိတာက တစ်ခါ၊ ရှေးလင်္ကာ အိမ်ထဲက နေ ထွက်လာအောင် ဂျီလီကို အမြီးဆွဲ ခေါင်းပုတ် လုပ်ခဲ့မိတာ က တစ်ခါ၊ အဲဒီနှစ်ကြိမ်ကလွဲရင် သူ ဂျီလီအပေါ် မရက်စက်ခဲ့ ပူးပါ။

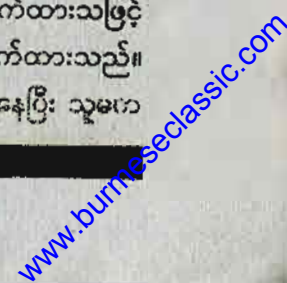
အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ ယုဂန်က ဂျီလီကို လွှတ် လေးလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ဝရန်တာဘက်သို့ လျှောက်ထွက်လာခဲ့ သည်။ စိတ်ထဲမှာ အသက်ရှူမဝသလို ခံစား မွန်းကြပ်နေလို့ အသက်ဝဝရှူချင်သည်။ ပြီးတော့ မြို့ကိုလည်း သတိရသည်။ မြို့အချစ်ကို လိုချင်ပြီ ...။

ယုဂန်က ဝရန်တာမှာရပ်လျက် ခေါင်းကိုမော့၊ မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားလိုက်ပြီး အားရပါးရ လေရှုလိုက်သည်။ ထို့နောက် သောင်းဘိအိတ်ထဲက ဟန်းဖုန်းလေးကို ထုတ်လိုက် ပြီး ဖုန်းဆလိုက်ကို တွန်းလိုက် သိမ်းလိုက်ဖြင့် ကစားရင်း မြို့ဆီ ဖုန်းဆက်ရင်ကောင်းမလား စဉ်းစားမိသည်။ မြို့က သူ့အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဖုန်းဆက်ရင် မကြိုက်တတ်တာမို့ ဖုန်းဆက်ရမှာ ဝန်လေးနေသည်။ ဒီလိုအချိန်မှာ ဖုန်းဆက်ပြီး မြို့ဆီက အချစ်ကို တဂျီဂျီတောင်းမိရင် မြို့ မလွဲဧကန် စိတ် ဆိုးမှာ အသေအချာပဲပေါ့။

နောက်ဆုံးတော့ သူက အရဲကိုးကာ မြို့ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်က ဖြေကြားသည်မှာ ဆက်သွယ် မှု ဧရိယာပြင်ပသို့ ရောက်ရှိနေပါသဖြင့် ... တဲ့။ သူ အကြိမ် ကြိမ် ခေါ်သော်လည်း ထိုအဖြေကိုသာ ရနေသဖြင့် လက်လျှော့ ကာ ဖုန်းကိုဘောင်းဘိအိတ်ထဲပြန်ထည့်ရင်း သက်ပြင်းချရသည်။

ယုဂန်သည် ဝရန်တာမှာ ဆက်ရပ်နေရင်း အမှတ် တမဲ့ပင် တစ်ဖက်ခြံထဲသို့ အကြည့်ရောက်သွားသောအခါ ခြံထဲ က ဒန်းဖြူဖြူလေးပေါ်မှာ ထိုင်နေသော ရှေးလင်္ကာကို လှမ်း မြင်လိုက်ရလေသည်။

ရှေးတို့အိမ်က နောက်ဆုတ် ဆောက်ထားသဖြင့် ခြံရှေ့ပိုင်းက ပိုကျယ်ကာ မြက်ခင်းစိမ်းများ စိုက်ထားသည်။ ထိုမြက်ခင်းစိမ်းပေါ်မှာ ဒန်းဖြူဖြူလေးတစ်လုံး ရှိနေပြီး သူမက

၁၇၆ ၃၂ ပုညဝင်

အနက်ရောင် ဂါဝန်လေးဝတ်လျက် ဒန်းကြီးကိုမှီ၍ ဝိုင်ဝိုင်လေး ထိုင်နေခဲ့သည်။

ယုဂန်သည် သူမထံက မျက်နှာမလွဲနိုင်ဘဲ ငေးကြည့်နေရင်းက သူမကို သနား ကြင်နာစိတ်လေး တသိမ့်သိမ့် ဝင်လာခဲ့ရသည်။

“ဝုတ် ... ဝုတ် ...”

ဂျီလီဟောင်သံ ကြားရသည်။ ဂျီလီက သူ့ဆီ ပြေးလာနေသည်။ သူ ဂျီလီကို ကောက်ချီလျက် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာကာ တစ်ဖက်ခြံသို့ လျှောက်ထွက်လာခဲ့မိလေသည်။

ခြံတံခါးဝမှာ သူရပ်ကြည့်မိတော့ ရှေးလင်္ကာကို ခုနပုံစံလေးအတိုင်း မြင်ရသည်။ သူ ခဏရပ်ငေးနေလိုက်မိပြီးမှ လူဝင်ပေါက် ခြံတံခါးလေးကို အသာဖွင့်ကာ ဂျီလီကို သူမတို့ ခြံထဲသို့ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ဂျီလီက သူမထံသို့ ခုန်ပေါက်ပြေးထွက်သွားချိန် မှာ သူက ခြံတံခါးကို ပြန်စေ့ပေးခဲ့ပြီး အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက် လာခဲ့သည်။

စန်းကို ပြန်ရရင် မင်းရဲ့ခံစားချက်တွေ နည်းနည်း ပါးပါး သက်သာသွားလိမ့်မယ်လို့ ငါမျှော်လင့်မိလို့ပါ။ ရှေးလင်္ကာ။

“သားရေ... ယုဂန် ... ထ ... ထ၊ ထပါဦး သားရယ်”

မေမေက လှုပ်လှုပ်နှိုးလိုက်သဖြင့် ယုဂန်က နိုးလာရကာ နာရီလှမ်းကြည့်မိတော့ ခုမှ ၆ နာရီ ...။

“အား ... မေမေကလည်းဗျာ၊ ဘယ်အချိန်ရှိသေးလို့ ဇွတ်ကြီး လာနှိုးနေတာလဲ၊ သား ဒီအချိန် မထတတ်တာ မေမေလည်း သိသားနဲ့ဗျာ ...”

“ဒီနေ့တစ်နေ့တော့ ထလိုက်ပါ သားရယ်၊ ဟိုဘက်ခြံကို တစ်ချက်လောက် သွားကူပေးလိုက်ပါဦး။”

“အာ ... လာပြန်ပြီ မေမေရာ”

ယုဂန်က အိပ်ရာထဲက ကုန်းကွထရင်း ခေါင်းအုံးကို လက်သီးနှင့် လှမ်းထုကာ ညည်းညူလိုက်မိလေသည်။

ရှေးလင်္ကာကို သနားစာနာတယ်ဆိုပေမယ့် သူတို့ခြံဘက်ကို ခဏခဏသွားပြီး ကူညီပေးရတာတွေက တန်တန်လေးများလာတော့ အာရုံက နောက်လာပြီလေ ...။

ယုဂန်က ငုတ်တုတ်ထကိုင်ကာ မျက်နှာကို ရွံ့မဲ့လျက် ခေါင်းကိုလက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုံကုပ်ပစ်လိုက်ရင်း...
 “ဘာကူညီရဦးမှာလဲ မေမေရာ...။ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း ကြီးကြီးငွေ့ အပြင်သွားချင်တာ ဒေရိုင်ဘာမရှိဘူးဆိုလို့ ကားလိုက်မောင်းပေးပြီးပြီ။ ဟိုးတစ်နေ့တုန်းကလည်း ရေပိုက်ပေါက်တာ ပိုက်ပြင်သမား ရှာပေးဆိုလို့ ရှာပေးတယ်။ အိမ်ထဲကို တစ်မီးယောက်ျား ဝင်မှာမို့လို့ စောင့်နေပေးပါဆိုလို့ ပြီးတဲ့အထိ စောင့်နေပေးတယ်။ အရင်တုန်းကလည်း အဲ့ဒီအိမ်မှာ ယောက်ျားသနာမှ မရှိတာ၊ ခုမှ ယောက်ျားသနာ လိုလာတာကတော့ မဟုတ်သေးဘူး။”
 “ဟဲ့... အရင်တုန်းက မြတ်က ကျန်မာရေးမကောင်းဘူးဆိုပေမယ့် တစ်မီးလာရင် စောင့်ကြည့်ဖော်၊ ပါးစပ်လေးနဲ့ လှမ်းပြောဖော်တော့ ရသေးတာပဲ။ အခု သူတို့အိမ်မှာ လူအင်အား ဘယ်လောက် နည်းသွားလဲ။ လူနည်းစုလေးမှာ တစ်ယောက် ထပ်လျော့သွားတာဆိုတော့ သူတို့အကူအညီ မတောင်းလည်း ကိုယ့်ဘက်က ကူရမှာပဲ။ မင်းပဲ ပြောထားတယ်လေ...။ ရှေးနဲ့ လက်မထပ်ခင်စပ်ကြား ကူညီစောင့်ရှောက်ပါမယ်ဆို...”
 “ဒါတော့ ဒါပေါ့ မေမေရာ၊ ဒါပေမယ့် ခုလိုကြီး စော

စောစီးစီး အိပ်ရာထဲက ဇွတ်နိုးပြီး စောင့်ရှောက်ခိုင်းတာကတော့ မများလွန်းဘူးလား”
 “ညက မိုးတွေအရမ်းရွာပြီး လေလည်းတိုက်တော့ ရှေးတို့ ကားဂိုထောင်ပေါ် ညွတ်ကျနေတဲ့ သရက်ပင်က ကျိုးကျပြီး သစ်ကိုင်းတွေက ခေါင်မိုးပေါ်မှာ တချို့၊ အိမ်တံခါးရှေ့မှာ တချို့ ပိတ်နေတယ် သားရဲ့၊ သစ်ကိုင်းတွေ ရှင်းပေးမယ့် အလုပ်သမားက ညနေမှ လာနိုင်မှာတဲ့။ သူလည်း တခြားခြံတွေ လိုက်ရှင်းနေရတာဆိုတော့ လေ၊ အဲ့ဒါ လောလောဆယ် အိမ်ဝမှာ ပိတ်နေတဲ့ သစ်ကိုင်းတွေကို ရှင်းတာကတော့ သားပဲ သွားလုပ်ပေးလိုက်ပါဟယ်။ သစ်ကိုင်းက သိပ်မများပါဘူး။”
 “စိတ်ညစ်ပါတယ် မေမေရာ...”
 “ကိုယ့်မိန်းကလေး အိမ်က အလုပ်ပဲဟယ်...။ သွားလုပ်ပေးတော့ မျက်နှာကောင်း ရတာပေါ့။ ထ... ထ... သွားလိုက်ဦး၊ အိပ်ရေးမဝရင် နေ့ခင်းကျမှ ပြန်အိပ်...”
 ယုဂန်က စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်ပင် အိပ်ရာမှ ထလာခဲ့သည်။ တကယ့်ကိုပဲ စိတ်ညစ်၊ စိတ်ကုန်၊ စိတ်တိုလှပြီ...။ ဇာတ်လမ်းက နှစ်ဖက်လုံး ပြတ်မှမပြတ်တာဘဲ။ မြို့ဘက်ကလည်း မပြတ်မသား။ ဒီဘက်မှာလည်း ဟုတ်လည်းမဟုတ်ဘဲ အထင်မှားတွေ ခံနေရသည်။ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောပြီး ရှေးလင်္ကာကို လက်မထပ်ချင်ကြောင်း ငြင်းမယ်စဉ်းစားလိုက်တိုင်း

www.burmeseclassic.com

ဘွားဘွားရဲ့ နှုတ်ခမ်းရွဲ့ရွဲ့လေးကို ကြည့်ကာ ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေရသည်။ ကိုယ့်ကြောင့် ပိုရွဲ့သွားရင် ကိုယ်ပဲ တရားခံဖြစ်ရ ဦးမည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ဘွား တကယ်ရွဲ့နေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု သံသယဝင်မိကာ ...

“ဘွား နှုတ်ခမ်းရွဲ့တာက တကယ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား မေမေရာ၊ ဟိုတလောက မေမေနဲ့ စကားပြောနေတာ သား လှမ်းတွေ့လိုက်တုန်းကတော့ အကောင်းကြီးပါ” ဟု မေမေကို ပြောမိတော့ မေမေက ပျာပျာသလဲ

ဖြင့် ...

“ဟဲ့ ... လူကြီးက ဒါမျိုး သရုပ်ဆောင်နေပါ့မလား၊ စကားတိုးတိုးပြောတော့လည်း နှုတ်ခမ်းရွဲ့တာက ဘယ် သိသာပါ့မလဲ၊ လူကြီးကို အထင်မှားမနေစမ်းနဲ့...”

မေမေက ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ ပြောတော့လည်း သူ ဆက်ပြီး သံသယဝင်မနေတော့ပါ။ တကယ် ရွဲ့တာပဲဖြစ်မှာပါ။

ယုဂန်က မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ကာ ဓားရှည်တစ်ချောင်း ယူပြီး ရှေးလင်္ကာတို့ခြံဘက်သို့ ကူးလာခဲ့သည်။

အိပ်ရာနီးထစ ဆံပင်စုတ်ဖွား၊ မျက်နှာမသာမယာ၊ စိတ်တိုနေသော အမူအရာဖြင့် ဓားရှည်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်၍ ရှေးတို့ခြံထဲသို့ ဝင်လာသော ယုဂန်ကို မလုံးတို့က လှမ်းမြင်လျှင် အိမ်ထဲသို့ ချာခနဲ လှည့်ပြေးဝင်လာကြကာ အလန်တကြား အော်ဟစ်လိုက်ကြသည်မှာ ...

“အမလေး ... မမရှေးရေ၊ ကိုယုဂန်ရယ်လေ ဓားကြီးနဲ့ ခြံထဲကို ဝင်လာပြီ ...”

မလုံးတို့ အော်သံကြောင့် ရေချိုးပြီးစ စနိုးရဲ့ အမွှေးလေးတွေကို ဖြီးပေးနေသော ရှေးက စနိုးကို ထားခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာလေသည်။

ရှေးက ဒေါနှင့် မောနှင့် လျှောက်လာနေသော ယုဂန်ရှေ့နားကနေ ဆီးကြိုရပ်စောင့်နေလိုက်ပြီး ယုဂန်အနား ရောက်လာတော့မှ ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။

“ဒါက ဘာလုပ်မလို့လဲ ...”

“ခုတ်မလို့ ...”

“ဘာ ...”

“မင်းတို့ခြံထဲမှာ ခုတ်စရာရှိလို့ လာတာလေ၊ မြန်မြန် ခုတ်ပြီးမှ မြန်မြန်အေးမှာ၊ ငါ့မှာလည်း တစ်ခါမှကို အေးအေးမနေရဘူး၊ ကိစ္စက ပေါ့ပေါ့နိုင်လွန်းတယ်၊ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ၊ အလုပ်ကိုရှုပ်နေတာပဲ၊ ကဲ ဖယ် ... ဖယ် ... မင်းမဖယ်ရင် မင်းပါ ရောခုတ်မိလိမ့် မယ်၊ ဟိုသစ်ကိုင်းတွေကို ခုတ်ရှင်းပေးဖို့ ငါ့အမေ လွှတ် လိုက်လို့လာတာ၊ ဒါခုတ်ပြီးမှ ပြန်အိပ်ရမှာ ...”

ယုဂန်က ပြောပြောဆိုဆို ရှုပ်ပွနေသော သစ်ကိုင်း တွေကို တတော်တော် ခုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ရှေးက သူ့နားမှာ ဆက်ရပ်မနေတော့ဘဲ အိမ်ထဲသို့ လှည့်ဝင်လာရာ ...

“ယဉ်ကျေးမှုကို မရှိဘူး...”

သစ်ကိုင်းခတ်ရင်း မကြားတကြား လှမ်းပြောလိုက်သံကြောင့် ရှေးက ယုဂန်ကို ချာခနဲ ပြန်လှည့်ကြည့်လာကာ

“အဲ့ဒါ ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ”

“မင်းကို ပြောနေတာလေ ...၊ သူ့သနားလို့ ခွေးပြန်ပေးထားတာတောင် ကျေးဇူးတင်စကားလေး တစ်ခွန်း ပြောဖော်မရ၊ သူ့ခြံထဲက အရုပ်တွေ လာလာရှင်းပေးနေတာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရကောင်းမှန်းမသိ၊ ယဉ်ကျေးမှုမှ မရှိတာ”

“ရှင်ဘာသာ သူများခွေး ခိုးထားရတာ လိပ်ပြာမသန့်တော့လို့ ပြန်ပေးတာကို ကျွန်မက ကျေးဇူးတင်နေရဦးမှာလား၊ ဒီမှာ လာကူလုပ်ပေးနေတာတွေကလည်း ရှင်အမေနဲ့ အဘွား လုပ်ခိုင်းလို့သာ မလုပ်ချင် လုပ်ချင်လုပ်ပေးနေရတာလေ ...၊ ရှင်စိတ်ရင်း စေတနာနဲ့ ကူညီနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကျေးဇူးတင်ချင်းတင် ရှင်အမေနဲ့ အဘွားကိုပဲ တင်လိုက်မယ်၊ ရှင်ကိုတော့ လုံးဝပဲ ...”

“ဪ... အဲ့ဒီလိုလား”

ယုဂန်သည် ဒေါသဖြစ်ရလွန်းတာမို့ ခုတ်လက်စမ်းကို ပစ်ချလိုက်ပြီး ခါးထောက်လျက် ရှေးလင်္ကာကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်လေသည်။

“ဒီမှာ ... ရှေးလင်္ကာ၊ မင်းရဲ့ အဲ့ဒီလို အပြောချိုချိုလေးတွေကြောင့် မင်းကို ငါ အမြင်ကတ်ပြီး အဘွားနဲ့ အမေနားချတာကို ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်ရင် မင်း ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ”

“ဘာမှဖြစ်မသွားဘူး...”

ရှေးလင်္ကာက မျက်နှာကိုမော့ကာ ထိမထင်အပြုံးနှင့် ပြောလိုက်သည်။ သူမမျက်လုံးတွေက ဟိုတုန်းကထက် ပိုပြီး စိမ်းလက်စူးရှနေသည်။ ယုဂန်က သူမကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“သေချာလား ... ရှေးလင်္ကာ”

“သိပ်သေချာတာပေါ့၊ ရှင် လက်ထပ်ရဲတယ်ဆိုရင် လက်ထပ်လိုက်လေ ...၊ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မအမေ မှာခဲ့တဲ့ စကားကို နားထောင်တဲ့အနေနဲ့ လက်ထပ်လိုက်မှာပဲ၊ ရှင်သာ ရှင်သိပ်ချစ်ရတဲ့ မြူနဲ့ တစ်သက်လုံး ဝေးရတဲ့ အတွက် ရှင်ရင်ဘတ်နှစ်ခြမ်း ကွဲပြီး တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရမှာ ...”

“တောက်...”

ယုဂန်သည် ရှေးလင်္ကာကို စကားအရာ မယှဉ်နိုင်တော့တာမို့ တောက်တစ်ချက်သာ ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်မိသည်။

ရှေးက အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားခဲ့ပြီ။

၁၈၄ ၃၉ ပုညခင်

ယုဂန်ကတော့ လွတ်ချမိသည့် ဓားကို ပြန်ကောက်
ကိုင်ပြီး ဒေါသကို သစ်ကိုင်းပေါ်သို့ လွှဲပုံချကာ အားမာန်ပါပါ
ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ခုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

“ဒီသစ်ကိုင်းကလည်း ပြတ်ပဲမပြတ်နိုင်တော့ဘူး၊ တော်
တော် အကြောမာတဲ့သစ်ကိုင်းပါလား၊ ကဲကွာ...ကဲကွာ”

“ညည်းသားကိုတော့ ငါ တယ်ပြီး မသင်္ကာချင်တော့ဘူး
သော်တာ ...”

လသာဆောင်တွင် ရပ်နေသော ဒေါ်ခင်ခင်သိုက်
သည် ခြံထဲသို့ ဝင်လာနေသော မြေးဖြစ်သူကို ငုံ့ကြည့်နေရင်းက
အသာအယာ ခေါင်းယမ်းလိုက်ရင်း နံဘေးက သမီးဖြစ်သူကို
လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

ဒေါ်သော်တာသိုက်က မိခင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ သား
ကို လှမ်းငုံ့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဘာကို မသင်္ကာတာပဲ အမေ ...”

“ညည်းအေ ... အမေဖြစ်ပြီး ငါ အဘွားကြီးလောက်
တောင်မှ အကင်းမပါးပါလား၊ ညည်းသား ပုံစံကို ညည်း
သေသေချာချာ ကြည့်ကြည့်စမ်း၊ ဒါ ရည်းစားနဲ့တွေ့ပြီး
ပြန်လာတဲ့ ရုပ်လား၊ ခုန ရှေးတို့ခြံထဲကို လှမ်းကြည့်

တော့လည်း သူတို့ချင်းပုံစံက နွေးနွေးထွေးထွေး ကြင်
ကြင်နာနာမှ မရှိတာ၊ ခုခေတ်ကလေးတွေကို သိပ်လျော့
တွက်လို့ မရဘူး သော်တာ ...။ ညည်းသားမှာ လှည့်
ကွက်လေးတစ်ခုတော့ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ငါ သံသယဝင်ချင်
လာပြီ။ တို့တွေကို အပျော့ဆွဲလေးနဲ့ အချိန်ဆွဲထားပြီး
သူလုပ်ချင်ရာ လုပ်သွားတော့မှ ဘာမှန်းမသိဘဲ ငုတ်တုတ်
မေ့ကျန်နေခဲ့မှာ ...”

“အမေပဲ အမေမြေးကို ထောက်ခံထားတာလေ။ လူငယ်
ဆိုတော့ စိတ်ကူးယဉ် အမှတ်တရလေးတွေ ဖန်တီးချင်
မှာပေါ့ဆို။ ခုခေတ် လူငယ်တွေမှာက မိဘပေးစားလို့
ယူရတယ်လို့ ခေါင်းစဉ်အတပ်မခံချင်တဲ့ မာနမျိုး ရှိကြ
တယ်ဆို”

“ညည်းရော ထောက်ခံထားလို့လား ...။ အဲဒီတုန်းက
ညည်းသားက ယုံလောက်အောင် ပြောလို့ ထောက်ခံကြ
တာပဲလေ။ ခုတော့ ... အခြံအနေက သိပ်ယုံစရာမကောင်း
တော့ဘူး”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ် အမေ၊ ဒီမနက်လည်း ဟိုဘက်
ခြံသွားဖို့ အတင်းတွန်းလွှတ်လိုက်ရတာ ...”

“ကဲ ... အဲဒါသာကြည့်တော့လေ၊ ငါ မပြောဘူးလား၊
ယုံစရာ မကောင်းတော့ပါဘူးဆိုတာ ...”

“အဲဒီတော့ အမေက ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ ...”

“ညည်းသား ငါတို့ကို လှည့်မသွားခင် ရှေးနဲ့ ပေးစားဖို့
ကိစ္စကို အမြန်ဆုံး စီစဉ်လိုက်ချင်တာပဲ။ မြန်ဆို ခုပ်
ခေါ်ပြောလိုက်တော့မယ်အေး ...”

ဒေါ်ခင်ခင်သိုက်က စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆိုသလိုပင်
အိမ်ထဲသို့ လှည့်ဝင်သွားပြီမို့ ဒေါ်သော်တာသိုက်က နောက်ကနေ
ပျာပျာသလဲ လိုက်လာရင်း ...

“အမေ ... အမေ ... နှုတ်ခမ်းရွဲ့ဖို့ မမေ့နဲ့ဦးနော်”

“မမေ့ပါဘူး ... စိတ်ချ ... စိတ်ချ၊ အခြေအနေ မကောင်း
ရင် ပိုတောင်ရွဲ့ပြလိုက်ဦးမှာ ...”

ဒေါ်ခင်ခင်သိုက်က ပိုးလုံချည်တစ်စကို အသာ
မကာ တင်ပါးကြီး အိတ်အိတ်ဖြင့် အပေါ်ထပ်မှ ခပ်သွက်သွက်
လေး ဆင်းလာခဲ့ပြီး ...

“မြေးရေ ... ယုဂန် ... အဘွားအခန်းကို ခဏလာခဲ့ဦး”

ဟုခေါ်ကာ သူ့အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားနှင့်လေသည်။

ယုဂန်သည် ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိတ်တိုနေရတဲ့အထဲ
အဘွားက ဘာတွေခေါ်ပြောဦးမလို့ပါလိမ့်ဟု တွေးကာ စိတ်ရှုပ်
စွာဖြင့် အဘွားအခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ရပါသည်။ ဒီမနက်
မှာ အိပ်ရေးကလည်း မဝ၊ ရှေးလင်္ကာကြောင့် စိတ်လည်းတို့၊
သစ်ကိုင်းခုတ်ရတာကလည်း ပင်ပန်း၊ မြို့ဆီ ဖုန်းဆက်တာ
လည်း မရသေးတာမို့ စိတ်က နောက်ကျီနေကာ သူ့မျက်နှာ
လည်း ပုပ်သိုးနေမှာ သေချာပါသည်။

ယုဂန်က အဘွားအခန်းထဲ ချက်ချင်းဝင်မသွား
သေးဘဲ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် လုပ်နေတာမို့ မေမေက သူ့ကျောကို
လာတွန်းကာ ...

“ကောင်လေး ... အဘွားခေါ်နေတာကို ဘာပေကပ်ကပ်
လုပ်နေတာလဲ၊ သွား ... သွား ... မြန်မြန်သွားလိုက်၊
တော်ကြာ အဘွား စိတ်တိုနေဦးမယ်”

ဟု ပြောရင်း သူ့ကို အဘွားအခန်းထဲသို့ တွန်း
ပို့လိုက်လေသည်။

ယုဂန်သည် ခေါင်းစုပ်ဖွား၊ မျက်နှာစူပုပ်ပုပ်ဖြင့်
အဘွားရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ရင်း ...

“အဘွား ... ဘာပြောမလို့လဲ”

“ရှေးလင်္ကာကို လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို အဘွားတို့ စိစဉ်လိုက်
တော့မယ် မြေး ...”

“ဗျာ ...”

ယုဂန်က ခေါင်းမော့ကာ အဘွားကိုကြည့်တော့
အဘွားနှုတ်ခမ်းက ပိုရွဲ့သွားကာ ...

“လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ဆက်အချိန်မဆွဲချင်တော့ဘူး၊ မင်း
တို့ လက်ထပ်ပြီးမှ အဘွားလည်း စိတ်အေးရမှာ ...”

“ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီးတော့ လက်ထပ်ပါရစေနဲ့ အဘွား
ရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း ...”

“ဟို ... ရှေးကလည်း ဒီလောက် မမြန်ချင် ...”

“အဲ့ဒါ အသာထားပါ၊ ရှေးကို သူ့ကြီးကြီး နားချရင်
ရမှာပါ။ ရှေးက သူ့အမေ မသေခင် မှာသွားတဲ့စကားကို
ဦးထိပ်ပန်ဆင်ထားတာ၊ သူ့အမေကို သူ ဘာမှလုပ်မပေး
လိုက်ရတာကို သူက အရမ်းနှောင့်တရနေတာ ... ၊ သူ့
အမေ မရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ သူ့အမေစကားကို နားထောင်
လိုက်မှ သူလည်း ဖြေသာမှာ၊ ဒါကြောင့် မင်းကို မလွဲ
မသွေ လက်ကိုလက်ထပ်မှာ၊ မင်းဘက်က တုံ့နှေးနေတာ
ကို အဘွားအားမရလို့ ခပ်မြန်မြန်လေးပဲ စိစဉ်ပေးလိုက်
တော့မှာ ...”

“ဒါပေမယ့် ...”

“ဘာ ဒါပေမယ့်လဲ၊ ဘာကို အကြောင်းပြဦးမလို့လဲ၊
အံမလေး ... သော်တာရေ ငါ့နှုတ်ခမ်းက တစ်မျိုးဖြစ်
လာပြန်ပြီဟဲ့ ... ၊ မှန်ယူခဲ့စမ်း ... မှန်ယူခဲ့စမ်း”

ဒေါ်ခင်ခင်သိုက်က အော်ခေါ်လိုက်သည်နှင့် ဒေါ်
သော်တာသိုက်က မှန်တစ်ချပ်ကိုင်လျက် အပြေးလေး ရောက်
လာကာ ...

“အမေ ... မှန် ဒီမှာပါ”

“အေး ... အေး ... ပြစမ်း ... မှန်ထောင်ပြစမ်း၊ ကြည့်စမ်း
ငါ့နှုတ်ခမ်းက ပိုရွဲ့လာတယ်မဟုတ်လား၊ အံမလေး
ခေါင်းတွေမူးလိုက်တာနော်၊ ဒီတစ်ခါ ငါမူးလဲပြီး ပြန်

သတိရရင်တော့ ဒီပါးစပ်တစ်ခြမ်းက နားရွက် တက်ချိတ် နေတော့မှာသေချာတယ်”

“ကဲ ... သားရယ်၊ မင်းအဘွားအကြောင်းလည်း သိသားနဲ့၊ အဘွား စကားကို နားထောင်လိုက်စမ်းပါဟယ်”

အဘွားနဲ့ အမေရဲ့ ယောက်ယက်ခတ်နေပုံကြောင့် ယုဂန်ကရူးချင်လာကာ အဘွားအခန်းထဲကထွက်လာခဲ့လေသည်။

“ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း ... သော်တာ ညည်းသား ငါ့ကို ဘာမှမပြောဘဲ ထွက်သွားတယ်ဟဲ့ ...”

“သူလည်း စဉ်းစားဦးမှာပေါ့ အမေရယ်၊ လူပျိုလေးဆို တာက ဖြုန်းစားကြီး အိမ်ထောင်ပြုရမှာကို တုန်လှုပ် တတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား ...”

အမေက ရှေးလင်္ကာနဲ့ ယုဂန်ကို ပေးစားချင်လွန်းလို့ ထွန်းထွန်းလူးနေသော အဘွားကို နားချကျန်ရစ်သည်။

ယုဂန်ကတော့ အာရုံတွေ ဝေဝါးရှုပ်ထွေးလျက် ရှိရာမှ မြို့ကို အသည်းအသန် သတိရ လိုအပ်လာလေသည်။

ခုချိန်မှာ မြို့လက်ကိုဆွဲပြီး အဘွားရှေ့သို့ ခေါ်လာကာ ...

“ဒါ ... ကျွန်တော့်ချစ်သူပဲ အဘွား၊ မြို့ကိုပဲ ကျွန်တော် လက်ထပ်မှာပါ”

ဟု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောပြခွင့်ရလျှင် ပြောပြချင်သည်။ သူချစ်တဲ့ မြို့ဟာ ရှေးလင်္ကာလို ခပ်ညံ့ညံ့ ကောင်မလေး

မိုး မဟုတ်ဘဲ အင်မတန် တော်သော၊ ထက်မြက်ဝံ့စား၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်အပြည့်ရှိသော မိန်းကလေးမှန်း အဘွားနဲ့ မေမေသိအောင် ကြွားချင်သည်။

ယုဂန်သည် တဖြည်းဖြည်း အသက်ရှုမဝသလို ခံစားလာရတာမို့ လသာဆောင်သို့ အပြေးတက်သွားကာ မျက်လုံးမှိုတ်၊ ခေါင်းမော၍ အားရပါးရ လေ့ရှုလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆောက်တည်ရာမရသလို ဖြစ်လာရပြန်ကာ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာပြီး အိပ်ရာပေါ်က ဖုန်းကို လှမ်းဆွဲ၍ မြို့ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“မြို့က ဖုန်းမကိုင် ...။”

မြို့ရယ် ... ဖုန်းကိုင်ပါတော့ ...။ ကိုယ့်ကို အဖြေပေးပါတော့ ...။ မြို့ကို ကိုယ် လက်ထပ်ပါရစေတော့ ...။

သူ အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်သော်လည်း မြို့က ဖုန်းမကိုင်ခဲ့ချေ ...။

ယုဂန်သည် ဖုန်းကို ပစ်ချလိုက်ပြီးနောက် အခန်းထဲမှာ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေလိုက်မိသည်။ အဲ့ဒီနောက်တော့ ယုဂန်က အပေါ်ထပ်မှ ခပ်မြန်မြန် ပြေးဆင်းလာပြီး ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

မြို့ဆီသို့ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ယုဂန်သည် မှန်များဖြင့် အလှဆင် ကာရံထားသော မြို့ဆိုင်ခန်းလေးဆီသို့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် လှမ်းဝင်လာလေသည်။

ခုချိန်ဆို မြို့ ဘာလုပ်နေမလဲ ...
စားပွဲနဲ့ မျက်နှာနဲ့အပ်ပြီး ဒီဇိုင်းပုံတွေ ဆွဲနေမလား
ဒါမှမဟုတ် ဧည့်သည်တွေနဲ့ တွေ့ဆုံပြီး အလုပ်
ကိစ္စတွေများ စကားပြောနေလေမလား ...
မြို့ကိုတွေ့ရင် သူ ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမလဲ ...
မြို့ရယ် ... ကိုယ့်ကို သနားရင် ပြန်ချစ်ပါတော့
လို့ ပြောရင် ပေါကြောင်ကြောင်နိုင်သွားမလား ...
တောင်းပန်ရမှာလား၊ အသနားခံရမှာလား ... ။
ခပ်မိုက်မိုက် ဂျစ်တိုက်ပြီး ပူဆာတောင်းဆိုလိုက်ရမှာလား ... ။
အချစ်ဆိုတာ လိုချင်သူက တောင်းဆိုတိုင်း ရသည့်အရာ ဟုတ်

မဟုတ်ဆိုတာတော့ သူလည်းမသိပါ။ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့မှာ အတွေ့အကြုံလည်းမရှိပါ။ သူဟာ ... အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် အရိုင်းဆန်သော လူငယ်လေးတစ်ယောက်သာဖြစ်ပါသည်။

လောလောဆယ် သူ့ခေါင်းထဲမှာတော့ မြို့ဆီက အဖြေကို ပြတ်ပြတ်သားသား ရချင်တာ၊ မြို့ကို သူ့အဘွား ရှေ့သို့ ခေါ်သွားချင်တာ၊ ဒီနှစ်ခုသာ ကြီးစိုးနေပါသည်။

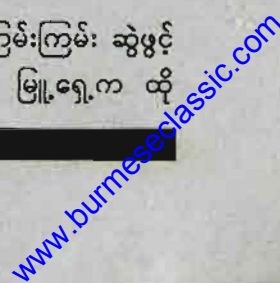
မြို့အခန်းလေးနားသို့ ရောက်သောအခါ သူ့စိတ် တွေဟာ ကြည်နူးညံ့သက်လျက် တငြိမ်ငြိမ် ရင်ခုန်လာပါသည်။

ထို့နောက် ... ယုဂန်သည် ပြုံးမြဲမြဲမျက်နှာထားဖြင့် မြို့အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းမြင်ရသည့် မှန်တံခါးမှ လိုက်ကာစလေးကို ဆွဲဖယ်လျက် မြို့အခန်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိလေသည်။

စားပွဲနောက် ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်နေသော မြို့က အပြုံးမျက်နှာဖြင့် ခေါင်းကလေးမော့လျက်၊ တစ်ဖမ်းယောက်က တစ်ယောက်က မြို့ဘေးမှာရပ်ကာ မြို့ကို ငုံ့ကြည့်လျက်ရှိသော ထိုမြင်ကွင်းက ယုဂန်ရဲ့ ပြုံးလက်စ နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းဆွဲစေ ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူသွားတယ်ဆိုတာ သူ အခု ခံစားနေရသလိုမျိုးပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ယုဂန်သည် မှန်တံခါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး မြို့ရုံးခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လာကာ မြို့ရှေ့က ထို

ယောက်ျားရဲ့ ရှုပ်အကျီကုပ်ပိုးကို ဆောင့်ဆွဲလျက် မြူအနားက ဆွဲဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

“ယုဂန် ... မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲဟင် ...”

မြူက ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ထရပ်လျက် ယုဂန်ကို ဒေါသဖြင့် ရင်ဆိုင်လာလေသည်။

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ မြူ၊ မြူရှေ့က ငနဲကို လုံးဝကြည့်မရ လို့ လုပ်လိုက်တာ ...”

“မင်း ... တော်တော် ရိုင်းတာပဲ ယုဂန်၊ ကိုမင်း ... မြူ တောင်းပန်ပါတယ်နော် ...”

“အိုခေ ... နိုး ပရော်ဘလမ် ... ၊ ကိုယ်သွားတော့မယ် မြူ ... ၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့တာပေါ့”

“မြူ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါမယ်၊ ဆောရီးပါ ကိုမင်းရယ်”

ထိုသူ့ကို မျက်နှာချိုသွေးပြီးတာနှင့် မြူက ယုဂန် ဘက်သို့ ဒေါသမျက်နှာဖြင့် လှည့်ကြည့်လာကာ ...

“မင်း တွေ့တယ်မဟုတ်လား ယုဂန်၊ လူကြီးလူကောင်း ဆိုတာ အဲဒီလို ယဉ်ကျေးရတယ်၊ မင်းက မိုက်ရိုင်းပေ မယ့် သူက မင်းကို မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း တုံ့ပြန်မသွားဘူး”

“အဟက် ...”

ယုဂန်က ခေါင်းမော့လှန်ကာ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ရယ်လိုက်

ရင်း ...

“အဲဒါက မြူရှေ့မှာမို့လို့ တမင် ယဉ်ကျေးပြတာ နေမှာ ပေါ့ ...”

“ယဉ်ကျေးပြနိုင်တာကလည်း အရည်အချင်း တစ်မျိုးပဲ ယုဂန်၊ လူဆိုတာ ယဉ်ကျေးပြသင့်တဲ့နေရာမှာ ယဉ်ကျေး

ပြနိုင်ရမှာပေါ့၊ မင်းကတော့ နေရာတိုင်းမှာ မင်းစိတ်ထဲ ရှိတဲ့အတိုင်း ပြုမူလိုက်ရမှ ကျေနပ်တယ်မဟုတ်လား ... ၊

မင်း အဲဒီလို အရိုင်းဆန်နေရင် ငါနဲ့ မအပ်စပ်ဘူး ယုဂန် ... ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းထက် ကိုမင်းကို မြူက ပိုအထင်ကြီးတယ်”

“မြူ ... မင်း စကားကို ဒီလို ရက်ရက်စက်စက် မပြော စမ်းပါနဲ့”

“ဒီမှာ ... ယုဂန်၊ မင်း သေချာမှတ်သွားဖို့ မြူ ပြောလိုက် မယ်၊ မင်းက တစ်နေ့ကျ မြူအချစ်ကို သေချာပေါက်

ရမှာပဲလို့ တွက်ထားပုံရတယ်၊ အဲဒါဆို မင်း သိပ်မှားသွား ပြီ ယုဂန် ... ၊ တကယ်တော့ မင်းအဆင့်က ကိုယ်ရွေး

နေတဲ့ လူတွေနဲ့ယှဉ်ရင် ဘိတ်ချေးအဆင့်မှာပဲ ရှိတယ်၊ အခု မြူက မင်းရည်းစားမဟုတ်တာ၊ မြူ ဘယ်သူနဲ့ပဲ

တွေ့တွေ့ မင်းမှာ တားမြစ်ပိတ်ပင်ဖို့ အခွင့်အရေး မရှိ ဘူး ယုဂန် ...”

မြူစကားလုံးတွေက ပြင်းထန်လွန်းတာမို့ သူ့ ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရကာ ရှက်

၁၉၆ ၃၁ ပုညခင်

စိတ်၊ နာကျင်စိတ်၊ ဝမ်းနည်းစိတ်တို့ကြောင့် သူ့မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်ဖြင့် မှန်ဝါးလာပါသည်။

သူ ... အံတင်းတင်းကြိတ်လျက် မြို့ရှေ့မှ လှည့် ထွက်လာခဲ့သည်။ တဒဂံ နာကြည်းစိတ်က သူ့အသိဉာဏ်ကို ပင် ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

မြို့က သူ့ရဲ့ ယောက်ျားမာနတွေ အကုန်လုံးကို သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်လို စုပ်ယူသွားသဖြင့် လူက အခွံချည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သလို တန်ဖိုးမဲ့စွာ ဆုတ်နစ်ဖျော့တော့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူ ... အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ပြီး အဘွားအခန်းထဲသို့ တန်းဝင်သွားကာ ...

“အဘွား ... သား ရှေးကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် အဘွားက ဝမ်းသာလွန်းလို့ တုန်တက်သွားကာ ...

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ မြေး၊ အဘွားကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားတဲ့ မြေး၊ အံမလေး ကျေးဇူးရှင်လေး ...”

ဟု တတွတ်တွတ်ပြောရင်း ပီတိဖြာဝေနေတော့ သည်။

သူကတော့ ...

အသိဉာဏ်တွေအားလုံး တဒဂံ အမှောင်ဖုံး၍ နေ လေသည်။

ယုဂန်နှင့် ရှေးလင်္ကာတို့ လက်ထပ်သည့်နေ့မှာပင် ဘွားဘွား ဒေါ်ခင်ခင်သိုက်၏ နှုတ်ခမ်းက မယုံနိုင်စရာ ပြန်တည့် သွားခဲ့၏။ လက်ထပ်ပြီး မကြာခင်မှာပင် ကြီးကြီးငွေက သူ့တူမ ကလေးမွေးတာကို ကြည့်ပေးဖို့ အင်္ဂလန်သို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။

ထိုအခါ ရှေးတို့အိမ်ကြီးမှာ ယုဂန် စိတ်တိုင်းကျ ဗိုလ်ကျ စိုးမိုးဖို့ ဖြစ်လာရလေသည်။

မြို့ရှေ့မှာ အမြဲ ခေါင်းငုံ့သိမ်ငယ်ခဲ့ရသမျှကို အတိုးချကာ ယုဂန်က ရှေးအပေါ်မှာ စိုးမိုးခြယ်လှယ် ဆရာလုပ် ဖို့ ကြိုးစားနေလေ့ရှိသည်။

ကြီးကြီး သွားပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ယုဂန်က ခေါင်းရင်းခန်းမှာ ခြေချိပ်ထိုင်လျက် ရှေးကို ပြောသည်မှာ ...

“ဒီနေ့ ဒီအချိန်က စပြီး ငါဟာ ဒီအိမ်မှာ အိမ်ထောင် ဦးစီးပဲ ရှေးလင်္ကာ၊ အိမ်တစ်အိမ်မှာ အိမ်ထောင်ဦးစီးရဲ့”

သြဇာအာဇာနည်က အကြီးဆုံးပဲ။ အိမ်က ရှိရှိသမျှ လူအား
လုံးက အိမ်ထောင်ဦးစီးကို ကြောက်ရတယ်။ ဦးစားပေး
ရတယ်။ အိမ်ထောင်ဦးစီး ပြောတဲ့ စကားကို နာခံရတယ်။
သားကိုသခင် လင်ကိုဘုရား ဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိသား
ပဲ။ မိန်းမဆိုတာ လင်သားကို ကိုးကွယ်ရရိုး ထုံးစံရှိတယ်။
မင်း ငါ့ကို အားကိုးပါ။ ကိုးကွယ်ပါ။ ရိုသေပါ။ လေးစား
ပါ။ အိမ်ထောင်ဦးစီးကို မရိုမသေ မလေးမစားလုပ်ရင်
အဲ့ဒီအိမ်ဟာ ဘယ်တော့မှ မကြီးပွားဘူးဆိုတာ မှတ်ထား
ပါ။”

ရှေးက ယုဂန်ရဲ့ စကားအရှည်ကြီးကို ဆုံးအောင်
နားထောင်ပြီးမှ ...

“ပြောလို့ ပြီးပြီလား”

“ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပါပဲ”

“ဒါဆို ကျွန်မမှာလည်း ပြောစရာရှိတယ်”

“ဘာလဲ ... ပြော”

“ရှင်ကို သနားတယ် ...”

“ဘာ ...”

ယုဂန်က ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။ ရှေးက ဘာ
ဆက်မပြောတော့ဘဲ ဖတ်လက်စ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို အေးအေး
ဆေးဆေး ပြန်ငုံဖတ်နေလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ... ရှေးလင်္ကာ”

ယုဂန်က ခေါ်ပေးမယ့် ရှေးက စာဖတ်မပျက်။
ယုဂန်က ရှေးလက်ထဲက မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဗျပ်ခနဲ ဆွဲလု
လိုက်သည်။

“ရှင် ... ဒါဘာလုပ်တာလဲ၊ စာအုပ် ခုပြန်ပေးစမ်း ...”

“ငါပြောတာ နားထောင်ပေးရင် ပြန်ပေးမယ်”

“အရူးချေးပန်း ပေါက်ပန်းလေးဆယ် စကားမျိုးတွေကို
နားထောင်ဖို့ ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိဘူး ယုဂန် ...”

“ခုမှ သိပ်အိုက်တင်ခံမနေပါနဲ့၊ မင်းပဲ ငါ့ကို မက်မော
လွန်းလို့ ငါ မင်းကို မုန်းမုန်းသိသိကြီးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့
မငြင်းခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ မင်း ငါ့ကို တိတ်တိတ်လေး
ကျိတ်ကြွနေတာမဟုတ်လား၊ အဲ့ဒါကြောင့်မို့လို့ ငါ့ဘက်
က မီးစိမ်းပြလိုက်တာနဲ့ နည်းနည်းပါးပါး အိုက်တင်လေး
တောင် မခံဘဲ တန်းပြီး လက်ခံလိုက်တာ မဟုတ်လား”

“ရယ်ရတယ် ...”

“ဘာ ...”

“ရှင်ကိုယ်ရှင် သိပ်အထင်ကြီးနေတဲ့ ပုံက အရမ်း ရယ်ရ
တယ် ယုဂန်၊ ကျွန်မ ရှင်ကိုလက်ထပ်ခဲ့တာ မေမေဆန္ဒ
တစ်ခုတည်းကြောင့်ပဲ။ သေသူရဲ့ ဆန္ဒကို ဥပေက္ခာမပြု
ချင်လို့ ရှင်ကို လက်ထပ်ခဲ့တာ”

“အေးလေ ... ဒီလိုပဲ အကြောင်းပြတော့မှာပေါ့၊ မိန့်...”

ကလေးဆိုတော့လည်း အလွယ်တကူ ဘယ်ဝန်ခံပါ့မလဲ၊
ကိုယ်နားလည်ပါတယ် ...”

“အရူး ...”

ရှေးက ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ရင်း ထိုင်ရာမှ ထရပ်
သည်။ ယုဂန်ကလည်း ထရပ်လိုက်ပြီး ရှေးရှေးမှာ သွားပိတ်ရပ်
လျက် မျက်နှာနားမှာ လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ကပ်ထောင်ပြလိုက်
ရင်း ...

“ကိုယ် မင်းကို လက်ထပ်တဲ့အကြောင်းကတော့ တစ်ခုပဲ
ရှိတယ်။ အဲ့ဒါ ဘာလဲသိလား။”

ရှေးက မဖြေဘဲ မျက်နှာလွှဲသွားကာ ယုဂန်ရှေ့မှ
ရှောင်ထွက်လိုက်သည်။ ယုဂန်က လိုက်ပိတ်ရပ်လိုက်ပြန်ရင်း
ရှေးမျက်နှာနားကပ်ကာ ...

“အဲ့ဒါ ... မင်းကို သနားလို့ ...”

“ဟုတ်လား ...”

ရှေးက မျက်ခုံးပင့်လျက် လှောင်သရော်သလိုလေး
ပြန်မေးလိုက်ပြီး ...

“ဟာသတွေ လာပြောမနေစမ်းပါနဲ့ ယုဂန်ရယ် ... ၊ နင်
သေအောင်ကြိုက်နေတဲ့ မြူက နင့်ကို မတူမတန်သလို
ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်လို့သာ နင်ငါ့ဘက်ကို လွင့်လာတာ
မဟုတ်လား။ မြူနဲ့ မျက်နှာ အောက်ချခဲ့ရသမျှ အတိုးချ

ပြီး ငါ့ကို လာအာဏာပြုဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့။ ငါက
ငြိမ်ခံမှာမဟုတ်ဘူး ယုဂန်၊ နင့်ကိုယ်နှင့် အိမ်ထောင်ဦးစီး
လို့ ပါးစပ်က ထိုင်ကြွေးကြော်နေမယ့်အစား အိမ်ထောင်
ဦးစီးပီသအောင် နေ၊ နင်သာ တကယ် အိမ်ထောင်ဦးစီး
ပီသရင် ငါမလေးစားဘဲ မနေဘူး။ အခုလို ပါးစပ်က
ပေါက်ကရ ကြွေးကြော်ပြီး ဒီအိမ်ကလူတွေ အရိုအသေ
တန်အောင် လုပ်မနေနဲ့ ... ကြားလား။”

ရှေးက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ယုဂန်ရှေ့မှ လှည့်
ထွက်လာခဲ့သည်။

ရှေးနဲ့ ယုဂန်ကို နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်းက လင်
မယားအဖြစ် သတ်မှတ်ပေးလိုက်သော်လည်း ရှေးတို့နှစ်ယောက်
ကတော့ တစ်အိမ်ထဲမှာနေရင်း သူတလူ ငါတမင်း ဗိုလ်လုပ်
ကာ အမြဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ဝေဖန် ထိုးနှက်
လိုက်ဖို့ အသင့်ရှိနေခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။

ညဘက်သို့ရောက်လျှင် ရှေးက စနိုးကို အိပ်ရာထဲ
ခေါ်ထားကာ တယုတယ ပွတ်သပ်စကားပြောနေလိုက်တာမို့
ယုဂန်က နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ...

“မျိုးတူချင်းဆိုတော့လည်း တစ်အိပ်ရာထဲ အိပ်ကြပေါ့။”

ဟု ပြောပြီး ကြီးကြီးငွေ နေခဲ့သည့် အခန်းမှာ
သွားအိပ်မြဲဖြစ်သည်။ ရှေးကလည်း သူ့အခန်းထဲ ဝင်မလာလေ
ကြိုက်လေပင်။ ကိုယ့်ဘာသာ တီဖီကြည့်ရင်း အိပ်ရာထဲမှာ

၂၀၂ ၃၁ ပုညခင်

ကန့်လန့်ဖြတ်ပြီး အိပ်ပျော်ချင် ပျော်သွားမည်။ ရှေးအနားမှာ မုန်းသူကိုတော့ မထားလိုပေ ...။

ဤသို့ဖြင့် ...

ညသို့ရောက်လျှင် ...

“စန်းရေ... လာဟေ့ အိပ်ကြမယ်”

ဟု ရှေးက ခေါ်လိုက်ရာ စန်းက အမြီးလေးနုနု၍ ရှေးအခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာ၏။ စန်း အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် ရှေးက ခုတင်ပေါ်က ခေါင်းအုံးနှင့် စောင်ကို အခန်းအပြင်သို့ ပစ်ပေါက်ပေးလိုက်ပြီး အခန်းတံခါးကို ဂျိတ်ခနဲ ပိတ်ချလိုက် တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်ခင်း ရှေး အိပ်ရာမှ ထလာ ချိန်တွင် တစ်အိမ်လုံး ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ် နေတာကို သတိထားမိလေသည်။

ပုံမှန်အတိုင်းဆို မလုံး၊ အေးမြနှင့် ပိစိတို့ သုံး ယောက်ရဲ့ စကားတွတ်ထိုးသံနှင့် ရယ်မောသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရ လေ့ရှိပြီး တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်ကတော့ အိမ်သန့် ရှင်းရေး လုပ်နေတာ တွေ့ရတတ်သည်။ ဒီမနက်မှာတော့ အသံ လည်းမကြား၊ လူလည်းမတွေ့ချေ ...။

ရှေးက ပျင်းကြောလေးတစ်ချက် ဆန့်ကာ အိမ် တွင်းစီး မွေးပွဖိနပ်လေးကို ရှုပ်တိုက်စီးပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ထွက် အလာ လှေကားရင်းမှာ ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်၍ မှိုင်နေသော ပိစိကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင် ... ပိစိ ... နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အေးမြတို့တွေ့ရင်...”

“အဟင် ... ဟင် ... မမရှေး၊ အီးဟီး ... အေးမြတို့ မရှိ
ကြတော့ဘူး၊ မမရှေးရဲ့၊ အီးဟီး ... ဟီး ... အင် ... ဟင်”

ပိစိက ရှိက်ကြီးတင် အော်ငိုလိုက်တာမို့ ရှေးက
ပိစိရှေ့မှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ပိစိရဲ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အဲဒီလောက်ကြီး မငိုနဲ့လေ၊ အေးမြတို့က
ဘယ်သွားကြလို့လဲ ... ၊ ငါ့ကို သေချာပြောစမ်းပါ ပိစိ
ရယ်၊ နင့်လုပ်ပုံနဲ့ ငါအသည်းထိတ်လိုက်တာဟယ် ...”

“အဟင် ... အီး ... ဟီး ... ကိုယုဂန်က အစ်မအေးမြနဲ့
မမလုံးကို ပြန်ခိုင်းလိုက်ပြီ မမရှေးရဲ့ ...”

“ဘာ ... ဘာ ... ဘယ်လို၊ သူက ဘာဖြစ်လို့ အေးမြတို့
ကို ပြန်ခိုင်းရတာလဲ ...”

“ပိစိလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ မမရှေးရဲ့ ... ၊ ပိစိက ဘယ်
လိုလုပ် မေးရဲမှာလဲ မမရှေးရဲ့ ...”

“အေးပါ ... အေးပါ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ယုဂန်တော့လား
တွေ့မယ်၊ ပိစိ နင်မငိုနဲ့တော့၊ ဒီကိစ္စ ငါရှင်းပေးမယ်၊
အခု ယုဂန် ဘယ်မလဲ ...”

“အစ်မအေးမြနဲ့ မမလုံးတို့ကို ကားဂိတ် လိုက်ပို့ပေးမယ်
ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ ကြာပြီ ...”

ရှေးသည် တလိပ်လိပ် ထွက်လာနေသော ဒေါသ
ကို ပြန်ပြန်မျိုချရင်း ယုဂန်ပြန်အလာကို ထိုင်၍ စောင့်နေလိုက်
လေသည်။

သိပ်မစောင့်လိုက်ရဘဲ ယုဂန် ကား ခြံထဲဝင်လာ
တာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ကားရပ်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလာသော ယုဂန်က
အေးအေးဆေးဆေး လေလေးတစ်ချက်ချွန်ကာ အိမ်ထဲသို့ လှမ်း
ဝင်လာသည်။ ပုံစံက ဘာတစ်ခုမှ အမှားမလုပ်ခဲ့သလိုမျိုး ...။

“ယုဂန် ...”

ရှေးက ခပ်ဆတ်ဆတ် လှမ်းခေါ်တော့ ယုဂန်က
နေကာမျက်မှန်ကို ခေါင်းပေါ်ပင့်တင်လိုက်ရင်း ‘ပြော’ ဆိုသည့်
သဘော မေးတစ်ချက်ဆတ်ပြလိုက်သည်။ ပုံစံကိုက ပြေးရိုက်
ပစ်ချင်စရာ အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းလွန်းနေသည်။

“ရှင် ... ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ ယုဂန်”

“ဘာကိုလဲ ...”

“အေးမြနဲ့ မလုံးကို ကျွန်မ မသိဘဲ ရှင်သဘောနဲ့ရှင်
ဘာလို့ ပြန်ပို့လိုက်တာလဲ ...”

“ဪ ... ဒါလား၊ ဒါက အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်ရဲ့
လုပ်ပိုင်ခွင့်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်လုပ်ဆောင်လိုက်တာပဲလေ၊
အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်ရဲ့ ပထမခြေလှမ်းပဲ ဆိုပါ
တော့ ...”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ ...”

“အဓိပ္ပာယ်ရှိတာပေါ့ ကိုယ့်အိမ်ရှင်မရဲ့၊ မင်းပဲ စဉ်းစား
ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒီခေတ်ကြီးမှာ လူတစ်ယောက်စရိတ်

ဆိုတာ နည်းလား၊ မင်းနဲ့ငါ ဒီလင်မယားနှစ်ယောက် အတွက် ကူဖော်လောင်ဖက် သုံးယောက်တောင် ထား တယ်ဆိုတော့ သက်သက် ဖြန့်တီးရာ ကျမနေဘူးလား၊ လက်တိုလက်တောင်း ပိစိတစ်ယောက်ရှိရင် လုံလောက် တာပဲဟာ၊ သူတို့မရှိတော့ မင်းလည်း အိမ်ရှင်မပီပီ အစွမ်းပြလို့ ရတာပေါ့၊ အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် စဉ်းစားပြီးမှ အိမ်ထောင်ဦးစီးပီပီ လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်လိုက်တာလေ ...”

“ရှင်လုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရမလား၊ ဒါ ကျွန်မအိမ်၊ အေးမြတို့က ကျွန်မ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဒီအိမ်မှာ နေလာခဲ့တဲ့သူတွေ၊ ကျွန်မကို ချစ်ကြတဲ့သူတွေ၊ သူတို့ကို ရှင် ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူး ယုဂန် ...”

“မင်း ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနဲ့ ကိုယ် မနေတတ်ဘူးလား”

“ရှင် ဒီလိုစကားမျိုး လာမပြောနဲ့ ယုဂန်၊ မေမေရှိတုန်းက တောင် ကျွန်မ သူတို့နဲ့ အရောတဝင်နေတာကို မပိတ်ပင် ခဲ့ဘူး၊ သူတို့ ဘယ်လိုလူမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို ချစ်တဲ့ အတွက် စေတနာထားတဲ့အတွက် ကျွန်မ သူတို့ကို အရမ်း သံယောဇဉ်ရှိတယ်၊ ကျွန်မ သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ သူတွေနဲ့ ကျွန်မနဲ့ ခွဲမထုတ်ပါနဲ့ ယုဂန်”

“မင်းက အိမ်ထောင်သည်ပဲ ဖြစ်နေပြီ၊ ခုထိ မရင့်ကျက် သေးပါလား ရှေးလင်ကံ၊ တော်ပြီကွာ ... ငါ့ကို ဘာမှ

လာပြောမနေနဲ့တော့ နားငြီးတယ်”

ယုဂန်က ရှေးလင်ကံကို ကျောခိုင်းပြီး အိမ်ပေါ် ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားသည်။

ရှေးသည် လှေကားရင်းတွင် ရပ်တန့်လျက် အံ တင်းတင်းကျိတ်ရင်း သူ့ကို မော့ကြည့်ကျန်ခဲ့လေသည်။

ဘယ်လောက် လူပါးဝလိုက်သလဲ။

ဘယ်လောက် တစ်ဖက်စောင်းနင်း အနိုင်ကျင့် လိုက်သလဲ ...။

ဒီလိုလူမျိုးရဲ့ လက်ထဲမှာ သမီးကို ထားခဲ့တဲ့ မေမေရယ် ... သမီးအဖြစ်ကို ကြည့်လှည့်ပါဦးဟု မေမေကို တမ်းတရင်း ရှေး ငိုချင်လာမိသည်။

တကယ်တော့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ဘယ် အချက် ဘယ်အချက်တွေကို သေချာ ကြိုတင်တွက်ချက်ပြီး ဒီအချက်တွေ ပြည့်စုံရင်တော့ ငါ့ဘက်က အပိုင်ပဲရယ်လို့ သေ ချာပေါက် တွက်ဆလို့မရတဲ့အလုပ်မျိုးပါ။ အခု မျိုးရိုးကောင်း ကောင်းလေးကို လက်ထပ်ထားရတဲ့ သမီးအဖြစ်ကို ကြည့်လှည့် ပါဦး မေမေရယ်ဟု မေမေကို တမ်းတကာ ရှေးရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်စက်တို့သည်လည်း ပါးပြင်ထက်ဆီ ဆင်းသက်ကျကြွ ခဲ့ရလေသည်။

“ပီစီရေ... နွားနို့ကျိုပြီးရင် ယူခဲ့တော့ဟေ့၊ ဒီမှာ စနိုး ဗိုက်ဆာနေပြီ၊ စနိုး ခဏလေးနော်၊ နွားနို့သောက်ရတော့ မယ်နော်...”

ရှေးသည် အစာခွက်လေးနားမှာ ယောက်ယက် ခတ်လျက် ဗိုက်ဆာနေကြောင်း ဆန္ဒပြနေသည့် စနိုးကို ပွတ် သပ်ချောမောနေရင်းက ပီစီကို လှမ်းပြောလိုက်သော်လည်း ပီစီထံက ဘာသံမှ ပြန်မကြားရ၊ လူလည်း ရောက်မလာချေ။

“ပီစီရေ... မြန်မြန်လာတော့လေ၊ နင့်နွားနို့က မကျက် သေးလို့လား။”

ရှေးက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်အော်ခေါ်လိုက်တော့ မှ ပီစီက မျက်လွှာလေး ချ၍ ရှေးရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

“ဟဲ့... ဘယ်မှာလဲ နွားနို့...”

“ဟို... ဟိုလေ...”

“ဘာလဲ... ပြောလေ ပီစီရဲ့၊ ဘာတွန့်ဆုတ်ဆုတ် လုပ် နေတာလဲ”

“ဟိုဒင်း... နွားနို့က မရှိတော့ဘူး မမရှေး။”

“ဘာလို မရှိတော့တာလဲ၊ မှောက်ကုန်လို့လား၊ မီးဖိုပေါ် က မချမိလို့ ခန်းသွားတာလား။”

“နှစ်ခုလုံး မဟုတ်ဘူး မမရှေး၊ လူသောက်လို့ ကုန်သွား တာပါ။”

“လူ!...”

“ဟုတ်ကဲ့...၊ လူသောက်လို့ ကုန်သွားတာပါ။”

“ဘယ်လူလဲ၊ ရှင်းအောင် ပြောပါဟဲ့...”

“ဒီအိမ်မှာ လူသုံးယောက်ရှိတယ်လေ မမရှေး၊ လူပီစီ လည်း မသောက်ဘူး၊ လူ မမရှေးလည်း မသောက်ရင် လူတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တဲ့ဟာ၊ အဲဒီ ‘လူ’ သောက် သွားတာပေါ့။”

ပီစီက ယုဂန်ကို ကြောက်ရတာမို့ ယုဂန်ဟု တိုက် ရိုက်မပြောတာကို ရှေးက သဘောပေါက်သွားကာ...

“ဟင်... ဒါဆို ယုဂန် သောက်သွားတာပေါ့...၊ ဒင်းက ခွေးဆီကတောင် လူသောက်ရဲတယ်ပေါ့...”

ပီစီက မျက်လုံးလေး ပေကလပ် ပေကလပ်ဖြင့် ရှေးကို ကြည့်ရင်း...

“ဟိုတစ်နေ့ကလည်း စနိုးဖို့ မမရှေး ပြုတ်ခိုင်းထားတဲ့ ငါးတွေကို လူ စားသွားသေးတယ်”

ဟု တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်ပြန်သည်။

ရှေးသည် တန့်န့် ဒေါသထွက်လာကာ ...

“ဒါ တော်တော်ဆိုးနေပါလား၊ အခု ... ယုဂန် ဘယ် မလဲ၊ ယုဂန် ... ယုဂန်”

“အဲဒီလောက် အော်စရာမလိုပါဘူး၊ ကိုယ်က မင်းအနား မှာပါ”

ရှေးက အပေါ်ထပ်သို့ မော့ကြည့် အော်ခေါ်လိုက် ချိန်မှာ ရှေးနောက်ကျောဘက်က ထွက်လာသော အသံခပ်တိုး တိုးကြောင့် ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ညှော်ခန်း ဆိုဖာတွေကြား ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခွေ ခေါက် မှီလျော့၍ ထိုင်နေသော ယုဂန်က ပျင်းရိပျင်းတွဲ ထရပ် လျက် ကျောဆန့်လိုက်ရင်း ...

“မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ကိုယ့်ကို အသည်းအသန် လို့အပ် တာပဲလား၊ ကဲ ... ပြော ... ဘာပြောမလို့လဲ ...”

“တောက် ... ပြောပုံကိုက အကြောကြီးနဲ့”

ရှေးသည် မချိုမချင် ထိုမျက်နှာအား ပြေးကုပ်ဆွဲ ချင်စိတ်ကို ထိန်းထားရရင်း ...

“နင် ဘာသဘောနဲ့ ခွေးစာခွက်ကို လုလုစားနေတာလဲ ယုဂန်၊ နင်အဆင့်က ခွေးနဲ့တောင် လုစားရတဲ့အဆင့်

လား၊ နင် မရက်ဘူးလား”

“ငါသောက်ဖို့ နွားနို့ကနည်းနေလို့ ရှိတဲ့နွားနို့ ယူသောက် လိုက်တယ်လေ၊ ငါးပြုတ်လည်း ငါစားချင်လို့ ယူစား လိုက်တယ်လေ ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“နင် လူမဟုတ်ဘူးလား၊ လူဆိုရင် လူစာ စားရတယ်ဟဲ့၊ ငါးပြုတ်က စနိုးဖို့ဆိုတာ နင်မသိဘူးလား”

“မသိဘူးလေ ... တစ်နေ့ တစ်နေ့ ငါစားနေတဲ့ လူစာ က ခွေးစာလောက်တော့ မကောင်းတော့ ခွေးစားခွက် လုစားတာကမှ အရသာပိုရှိသေးတယ်”

“ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ချက်ပြုတ်ကျွေးနေတဲ့ မလုံးနဲ့ အေးမြကို နင်ပဲ ပြန်လွှတ်လိုက်တာလေ ... အဲဒီတော့ နင့်ထိုက်နဲ့ နင့်ကံပဲပေါ့ ...”

“မလုံးတို့မရှိလည်း မင်းက အိမ်ရှင်မပဲ၊ ချက်ပြုတ်တဲ့ ကိစ္စကို မင်းလုပ်ရမှာပေါ့၊ မင်း အပျင်းကြီးပြီး ဘာမှ မလုပ်တတ်တဲ့ ပိစိကိုပဲ ခိုင်းခိုင်းနေတော့ ပိစိချက်တဲ့ ဟင်းက ခွေးတောင်မစားချင်တဲ့ ဟင်းမျိုးဖြစ်နေတယ် လေ၊ သူချက်တဲ့ဟင်းထက် ရေလုံပြုတ်ကမှ စားကောင်း နေသေးတယ်”

“ဘာမှမလုပ်တတ်တဲ့ ပိစိတစ်ယောက်ကိုပဲ နင်က ချန် ထားပေးတာလေ၊ အဲဒီတော့ ပိစိလက်ရာပဲ နင်စားပေါ့၊ မစားနိုင်လည်း နင့်အမေအိမ်မှာ သွားစားပေါ့ ... နင်

တမင်ညစ်ပြီး ခွေးစားခွက် လှစားနေတာ ငါမသိဘူး မှတ်လို့လားဟဲ့ ... အပုပ်ကောင်ရဲ့”

“အေး ... ငါက အပုပ်ကောင်ဆိုရင် မင်းလည်း အပုပ် ကောင်ပဲ၊ လူဆိုတာ အပုပ်ကောင်ရုပ်ဆောင်နေတဲ့ လူတွေ ချည်းပဲ ...”

“နင်က သူများထက် နှစ်ဆပိုပုပ်တယ်ဟဲ့ ...”

“မင်က လေးဆ ပိုပုပ်တယ်”

“နင်က ရှစ်ဆ ...”

“မင်းက ဆယ့်ခြောက်ဆ ...”

“နင်က ၃၂ ဆ ...”

“မင်းက ၆၄ ဆ ...”

“နင်က အဆပေါင်း သန်းတစ်ထောင် ပိုပုပ်တယ်ဟဲ့၊ အံ့မလေး ပြောရင်းဆိုရင်း ပုပ်စော်တောင်နံလာပြီ၊ ပီစီ ရေ... နှာခေါင်းပိတ်ပြီး ဝေးဝေးရှောင်ဟေ့ ...”

ရှေးက နှာခေါင်းကို လက်ဖြင့်ညှစ်ပိတ်လျက် ပီစီ ကို အော်ပြောရင်း ယုဂန်ရှေ့ကနေ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ခဏနေတော့ ဧည့်ခန်းထဲက သီချင်းဖွင့်သံ ကျယ် ကြီးနှင့်အတူ ယုဂန်ရဲ့ သံပြိုင်အော်၍ လိုက်ဆိုသံကို ကြားလိုက် ရသည်။

ကျက်သရေ တုံးလိုက်ပါဘိ။

ထိုနေ့ နံနက်ခင်းက ယုဂန် အိပ်ပျော်နေဆဲတွင် ဖုန်းမြည်လာလေသည်။

ယုဂန်သည် ဖုန်းသံကြောင့် နိုးလာရသော်လည်း အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် မျက်လုံးမဖွင့်နိုင်သေးဘဲ အိပ်ရာဘေး၊ အိပ် ရာပေါ်အနံ့ လက်ဖြင့် လိုက်စမ်းရင်း ဖုန်းကို ရှာနေလိုက်သည်။

လူကသာ အိပ်ရာထဲမှာ တစ်ပတ်လည်သွားသော် လည်း ဖုန်းကို စမ်းလို့မတွေ့နိုင် ...။ ဖုန်းသံကတော့ အဆက် မပြတ် မြည်နေဆဲ ...။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဖုန်းသံဟာ သူ့ ခြေရင်းမှာ လုံးထွေးနေသည့် စောင်ပုံထဲမှလာကြောင်း ရိပ်မိ သွားကာ စောင်ပုံထဲသို့ လက်ထိုးမွှေနှောက်ပြီး ဖုန်းကို စမ်းရ၏။ သို့သော် ... မရ။ ဖုန်းက အသံပဲပေးပြီး တူတူဖုန်းနေတာမို့ စောင်ကို ဆွဲဖြန့်ခါပစ်လိုက်တော့မှ ဖုန်းကထွက်ကျလာပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ယုဂန်က မျက်လုံးကို တစ်ချက်ပွတ်လျက် ဖုန်း Display ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ...

“ဟင် ... မြူပါလား၊ မြူဆီကပါလား ...”

မြူ ဖုန်းနံပါတ် ပေါ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ သူ့မျက်လုံးတွေက ရုတ်တရက် ပြူးကျယ်လာကာ ခန္ဓာကိုယ်က မတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရလေသည်။

ယုဂန်သည် အိပ်ရာထက်မှ ငုတ်တုတ် ကြောင် တောင်လေး ထိုင်လျက် ဖုန်းကို ငုံ့ကြည့်နေရင်းက ...

“မကိုင်ဘူးကွာ ... ၊ ခုမှလာဆက်နေစရာ ဘာအကြောင်း မှ မရှိဘူး”

ဟု ရေရွတ်ရင်း မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

သို့သော် ... ဖုန်းသံက ခဏပဲနားပြီး ဆက်တိုက် မြည်လာပြန်သည်။ မကိုင်မချင်း ခေါ်နေတော့မယ့်သဘောလား။

ယုဂန်သည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ မျက်နှာလွှဲ နေသော်လည်း စိတ်မပြတ်ဘဲ ဖုန်းကို အသာ ပြန်ငုံ့ကြည့်မိပြန် သည်။

ဖုန်းမကိုင်ရင် သရဲဘောကြောင်ရာ ကျနေမလား။

သူတောင်မှ ဆက်ရဲသေးရင် ငါက ဘာလို့မကိုင် ရဲရမှာလဲ ... ”

ယုဂန်က အိပ်ရာပေါ်က ဖုန်းကို ဆတ်ခနဲကောက် ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဟဲလို ... ”

“ယုဂန်၊ မြူပါ ... ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ... ”

“အဟင်းဟင်း ... ၊ ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်း လုပ်တာပါ ယုဂန်ရယ်၊ ယုဂန်တို့ ခြေလှမ်းသွက်ပုံများ ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး၊ ဘယ်တုန်းကတည်းက ကျိတ်ကြံစည်ထား လို့ ခုလောက် မြန်မြန်ကြီး လက်ထပ်ဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ ... တစ်ယောက်နဲ့ အဆင်မပြေရင် ယူစရာ အသင့် ရှိအောင် ရံထားရတာပေါ့၊ ခေါင်းများများတန်းစိ ထားမှ တစ်ခေါင်း မဟုတ် တစ်ခေါင်း ခေါက်လို့ရမှာ လေ ... ၊ ဒီလို ဗျူဟာတွေ မင်း ကျွမ်းပါတယ် မြူ ... ၊ ကိုယ်က မင်းဆီက အတုယူလိုက်ရုံလေးပါ”

“အဟင်း ... မဆိုးပါဘူး၊ မင်း တော်ပါတယ် ... ၊ ကိုယ် ဘန်ကောက်က ဖက်ရှင်ရှိုးတစ်ခု သွားနေလို့ မင်း လက်ထပ်တဲ့သတင်းကို ပြန်ရောက်မှ သိရတာ၊ လက် မှတ်ထိုးပြီး မင်္ဂလာဆွမ်း ကျွေးလိုက်တာဆို ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ”

“မြူတောင်မှ မင်းတို့အတွက် လက်ဖွဲ့လာပေးမလို့ပဲ”

“မင်းကို ဘယ်သူက ဖိတ်လို့လဲ ... ”

“မိတ်ဆွေချင်း အသိအမှတ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ပေးချင်လို့ပါ၊ ခုဆို ယုဂန်လည်း အိမ်ထောင်ကျသွားပြီဆိုတော့ မိတ်ဆွေ

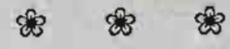
တွေလို ရိုးရိုးသားသား ခင်လို့ပြောပဲလေ၊ အခု ... ယုဂန်
နေတဲ့ လိပ်စာလေး ပြောပါလား၊ လက်ဖွဲ့လည်းပေးရင်း
အိမ်လာလည်မယ်လေ ...”

“ယော့ လာမရှုပ်စမ်းပါနဲ့ မြူ...”

“ဘာလဲ ... မင်းမိန်းမက မိန်းကလေး မိတ်ဆွေ အိမ်
လည်လာတာ မကြိုက်ဘူးလား၊ မင်းက မိန်းမကြောက်ရ
တယ်လား ...”

“လုံးဝ မကြောက်ဘူး”

“ဒါဆို ဘာလို့ ဇွတ်ကြီးငြင်းနေတာလဲ ...၊ ကိုယ် လာခဲ့
လိုက်မယ်၊ ယုဂန် ဇနီးနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးပေါ့ ...၊
အိုခေနော် ...”

တကယ်တမ်းကျတော့ မြူရဲ့ ‘မိတ်ဆွေတွေလို
ဆက်ခင်ကြတာပေါ့’ ဆိုသော စကားကို ယုဂန်က မလွန်ဆန်နိုင်
ပေ။

အစပိုင်းမှသာ ခပ်တင်းတင်း ဆက်ဆံနိုင်ပေမယ့်
မြူရဲ့ ပညာသားပါသော၊ ချည်နှောင်သော၊ သူ့ရဲ့ မိခင်ချစ်စိတ်ကို
ဆွေဆွေ၊ ချော့မျော့ လိုက်လျော့သော စကားလုံးများအောက်မှာ
တစ်စတစ်စ ပျော့ပျောင်းလာခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က မြူသည် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုရှိသော
ပုံစံဖြင့် ယုဂန်နှင့် ရှေးလင်္ကာတို့အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

သူမပုံစံက ဘာကိုမှ ဂရုစိုက်ပုံမပေါ်။ ယုဂန်နဲ့
ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာကိုလည်း မျက်နှာပူပုံမရ ...။

သူမရောက်လာတော့ ယုဂန်က အိမ်ရှေ့ ရေကူး
ကန်လေးနားက စားပွဲမှာ သူမကို ဧည့်ခံရသည်။

သူ့မျက်နှာက မှန်တည်တည်ဖြစ်နေတာမို့ မြူက သူ့ကို ပြုံးပြရင်း ...

“အခု ... မြူ မင်းကို ပထမဆုံး ပြောချင်တဲ့ စကားက တောင်းပန်တဲ့ စကားပဲ ယုဂန် ...။ မြူ ယုဂန်ကို ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေက ယုဂန်ရဲ့ ယောက်ျားမာနကို ထိခိုက်စေတယ်ဆိုရင် မြူ တောင်းပန်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့က မြူလည်း ဒေါသအလျှောက် ပြောခဲ့မိတာပါ။ မြူကို ခွင့်လွှတ်တယ် မဟုတ်လားဟင် ...”

မြူစကားတွေက အရင်လို ဆွဲဆောင်မှုရှိဆဲ။ မြူ အပြုံးတွေက သူ့စိတ်ကို ညှို့ယူနိုင်ဆဲ ...။ တောင်းပန်နေတဲ့ အမူအရာနဲ့ စကားလုံးတွေက တစ်ဖက်လူ အရည်ပျော်လောက် သည်။

သို့သော် ... ခုချိန်မှာ ဘာများ အသုံးဝင်တော့မှာ မို့လို့လဲ။

“ဟင် ... ယုဂန် ခွင့်လွှတ်တယ် မဟုတ်လားဟင်”
“ကိုယ် ... ခွင့်လွှတ်လွှတ် မလွှတ်လွှတ် ခုချိန်မှာ ဘာများ အရေးကြီးတော့လို့လဲ မြူ။ မင်းနဲ့ကိုယ် ရှေ့ဆက် ပတ် သက်စရာအကြောင်းမှ မရှိတော့တာ ...”
“မြူက ပတ်သက်ချင်သေးတယ် ဆိုရင်ရော ...”
“အဲဒီစကားက ဘာအထာလဲ ...”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဘာအထာမှမပါပါဘူး။ ရိုးရိုးလေးပဲ ပြောလိုက်တာပါ။ ခုချိန်မှာ ယုဂန်နဲ့ မြူက မိတ်ဆွေတွေ ပဲလေ။ မိတ်ဆွေအနေနဲ့ပတ်သက်လို့ ရတာပဲမဟုတ်လား။ ဘာလဲ ... မင်းအမျိုးသမီးက မိန်းကလေး မိတ်ဆွေတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်း မလုပ်ရတူးလို့ မှာထားလို့လား။”

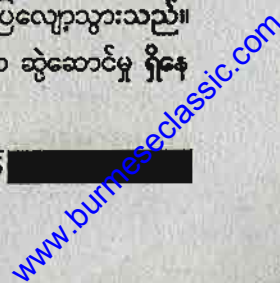
“မမှာပါဘူး။ မှာလည်း ဂရုမစိုက်ဘူး ...”
“ဒါဆို မြူကို မိတ်ဆွေအဖြစ် လက်မခံစရာ ဘာ အကြောင်းရှိလို့လဲ။ ယုဂန်မှာ စိတ်ညစ်စရာရှိရင် မြူကို ရင်ဖွင့်၊ မြူမှာ စိတ်ညစ်စရာရှိရင်လည်း ယုဂန်ကို ရင်ဖွင့် မယ်လေ။ ဘာချည်နှောင်မှုမှမပါတဲ့ ဖြူဖြူစင်စင် မိတ်ဆွေ တွေပေါ့ ... မဟုတ်ဘူးလား။”

မြူ မေးဆတ်ပြီး ပြောလိုက်ပုံက တကယ့် အပိုင် ကြီးပင် ...။

ပြီးတော့ ... မြူက ဖဲကြိုးဖြင့် ချည်ထားသော ဘူးလေးတစ်ဘူးကို လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူကာ စားပွဲပေါ် သို့ တင်လိုက်သည်။

“ဒါ ... မင်းအတွက် မြူရဲ့ လက်ဖွဲ့ ...”

မြူက ပြောပြောဆိုဆို ဖဲကြိုးစလေးတစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲလိုက်တော့ ကြိုးတွေအားလုံး ပြေလျော့သွားသည်။ မြူအပြုအမူတိုင်းက ထူးခြားစွာ ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေ သည်။

မြူက ဘူးလေးကိုဖွင့်ကာ အတွင်းမှ ပိုးပဝါလေး တစ်စကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး အစွန်းနှစ်ဖက်မှ ကိုင်ကာ လေထဲမှာ ခါဖြန့် ဝှေ့ယမ်းနေရင်းက ယုဂန်ရဲ့ လည်ပင်းနောက်သို့ ဆတ် ခနဲ သိုင်းယူကာ သူမဘက်သို့ ဆွဲလိုက်သည်။

ယုဂန်က အမှတ်တမဲ့မို့ သူမဘက်သို့ ငိုက်ကျ သွားတော့ သူမက နောက်သို့ယိမ်း၍ ရှောင်ကာ ခေါင်းမော့ ရယ်မောလိုက်ရင်း ...

“ဟင်း... ဟင်း... လန့်သွားလား၊ မြူက သရုပ်ပြလိုက် တာပါ။ ဒီပဝါလေးနဲ့ ယုဂန်ရဲ့ အမျိုးသမီးကလေးကို အဲဒီလိုလေး ကျီစယ်ပြီးမှ ယုယုယယ ခြုံပေးလိုက်ပေါ့။”

ယုဂန်သည် မြူရဲ့ခပ်ဆန်းဆန်းအပြုအမူကို စိတ် ဆိုးရမှာလား၊ ရယ်မောရမှာလားမသိ၊ မြူကို နှင်ထုတ်သင့် သလား၊ လိုလိုလားလား လက်ခံစကားပြောသင့်သလားလည်း မသိ၊ မြူနဲ့ပတ်သက်ပြီး အာရုံထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေပါသည်။

မြူက ပဝါစလေးကို ပြန်ခေါက်ကာ ဘူးထဲသို့ ပြန်ထည့်နေဆဲမှာ အိမ်ထဲမှထွက်လာသော ရှေးကို လှမ်းမြင် လိုက်ရလေသည်။

မနေ့ကမှ စတက်ဆံပင် ဖွာဖွာလေးတွေကို လည်ကုပ်နားမှ ဖြတ်ချကာ ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်း မိန်းမလို ရှေ့ဘက် က ဘေးတစ်စောင်း အစွေ ညှပ်ထားသော ဆံပင်ပုံကြောင့် ရှေးမျက်နှာက ပိုပြီး နုနယ်နေသည်။ ဘောင်းဘီတိုအဖြူနှင့်

ချည်သားရှုပ် ပါးပါးပွပွ အနီကွက်ကျဲကျဲလေးရဲ့ အောက်နား နှစ်စကို ခါးနားမှာ စုချည်ကာ လက်တစ်ဖက်က ဘတ်စကတ် ဘောလုံးတစ်လုံးကို ပိုက်၊ ကျန်တစ်ဖက်က ပန်းသီးတစ်လုံးကို ကိုင်ကာ ကိုက်စားရင်း ခြံထဲသို့ လျှောက်လာနေသော ရှေးကို မြူက လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“မင်း အမျိုးသမီးလား”

“ဟုတ်တယ် ...”

“တကယ့် ချွတ်တားလေးပဲ၊ အေးလေ ... မင်းနဲ့တော့ လိုက်ဖက်ပါတယ်၊ မြူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ ယုဂန်”

“ရွတ် ... ရွတ်၊ ရှေးလင်္ကာ ... ခဏ၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်က မိတ်ဆက်ချင်လို့တဲ့”

ရှေးက အလယ်အုတ်ဝင်ပဲ ကျန်တော့သည့် ပန်းသီး ကို ခြံထောင့်အမှိုက်ပုံးထဲ လှမ်းပစ်ထည့်လိုက်ပြီး လက်ကို ဘောင်းဘီဖင်နှင့် ပွတ်သုတ်ရင်း ပါးစပ်ကလည်း ပန်းသီးကို ပလုတ်ပလောင်း ဝါးစားရင်း ယုဂန်တို့နားသို့ လျှောက်လာ သည်။

ယုဂန်သည် ရှေးရဲ့ ကပျစ်ကညစ်ပုံစံကို ကြည့်မရ သော်လည်း မြူရှေ့မှာမို့ စကားအကောင်းပြောဖို့ ကြိုးစားရကာ

“ရှေး ... ဒါ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ မြူတဲ့၊ မြူ သူ့နာမည်က ရှေးလင်္ကာတဲ့”

“နာမည်လေးက ချစ်စရာလေး၊ လူလေးကလည်း ချစ်

www.burmeseclassic.com

စရာလေးပဲ၊ ယုဂန်တို့ကတော့ မိန်းမရတကယ်ကံကောင်း တာပဲနော် ...”

“ထင်လို့ပါ ...”

ယုဂန်က မကြားတကြား ရေရွတ်လိုက်တော့ ရှေး က နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာ မဲ့လိုက်လေသည်။

မြူက ရယ်မောရင်း ...

“နောက်မနေစမ်းပါနဲ့ ယုဂန်ရယ်၊ တော်ကြာ ရှေး စိတ် ဆိုးသွားပါဦးမယ်၊ ယုဂန်က နည်းနည်းတော့ ဆိုးတယ် ရှေးရဲ့၊ ရှေး တော်တော် သည်းခံရမယ်၊ သူ့အကြောင်း မြူအသိဆုံးပဲ၊ သူက အလိုက်သိတဲ့ လူစားမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ ခု ကြည့်ပါလား၊ မြူ ရောက်နေတာဖြင့် ကြာလှပြီ၊ ခုထိ ရေလေးတစ်ခွက်တောင် မတိုက်သေးဘူး၊ စေတနာရှိရင် ကော်ဖီလေး တစ်ခွက်လောက်တော့ ကိုယ် တိုင် ဖျော်တိုက်သင့်ပါတယ် ယုဂန်ရယ် ...”

မျက်ခုံးကလေးပင့်၍ မြူက ခနဲတဲ့တဲ့လေး ပြော တော့မှ ယုဂန်က ကော်ဖီဖျော်ဖို့ အိမ်ဘက်သို့လျှောက်သွားသည်။

ရှေးသည် မြူရဲ့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အပြောနှင့် လှပ၍ ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသော အမူအရာတို့ကို ငေးမောနားဆင်ရင်း တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ မိန်းမပဲဟု တွေးနေမိသည်။

မြူဟာ အရင်တုန်းကတော့ ယုဂန်ကို ခိုင်းဖတ်လို သဘောထားတာ မဟုတ်လား ...။

ခုမှ ဘာလို့ အိမ်အထိလိုက်လာပြီး လှိုက်လှဲပျူငှာ နေရတာလဲ ...။

သူတို့ချင်း ဇာတ်လမ်း ပြန်ဆက်ချင်တဲ့ သဘော လား ...။

ဆက်ကြပေါ့ ...။ ဆက်လည်း ရှေးတို့က ဂရ မစိုက်ပါဘူး။

“နေဦး ... ရှေးကို မြူ တွေ့ဖူးသလိုပဲ”

ယုဂန်ထွက်သွားတော့မှပဲ မြူက ရှေးဆီမှာ အပြည့် အဝ အာရုံစိုက်လာကာ ရှေးမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ရေရွတ် လိုက်သည်။

“တကယ် တွေ့ဖူးတာ သေချာတယ်၊ ဘယ်မှာတွေ့ဖူး တယ်ဆိုတာသာ မမှတ်မိတာ”

“ကန်တော်ကြီးထဲက စားသောက်ဆိုင်မှာလေ၊ အဲဒီတုန်း က ရှေး ဆံပင်က စတက်အရှည်၊ အခု ဆံပင်ပုံပြောင်း ထားလို့ ချက်ချင်း မမှတ်မိတာနေမှာပေါ့”

“ဟယ် ... ဟုတ်သားပဲ၊ မှတ်မိပြီ ...၊ အဲဒီတုန်းက မြူနဲ့ ယုဂန်နဲ့ အတူထိုင်စားနေတုန်း ရှေးရဲ့ခွေးက လွတ်ထွက် လာတာမဟုတ်လား၊ ဪ ... လက်စသတ်တော့ အဲဒီ တစ်ယောက်က ယုဂန် အမျိုးသမီး ဖြစ်လာတာကိုး၊ ရှေးတို့နှစ်ယောက်က အဲဒီအချိန်ကတည်းက ငြိနေကြ

www.burmeseclassic.com

တာလား၊ အချင်းချင်း ဘယ်လို အချိတ်အဆက်ဖြစ်ပြီး ငြိသွားကြတာလဲ”

“ရှေးတို့ချင်းက မငြိပါဘူး၊ မိဘတွေချင်းပဲ ငြိကြတာ”

“ဘယ်လို ... ! မြူ နားမလည်ဘူး”

“ရှေး မေမေနဲ့ သူ့မေမေတို့ ဘွားဘွားတို့နဲ့က ရှေးတို့ နှစ်ယောက်ကို မမွေးခင်ကတည်းက တော်တော်လေး ငြိနေကြတာဆိုတော့ သူတို့ချင်း သဘောတွေတူပြီး ရှေးနဲ့ သူ့ကို ပေးစားကြတာပါ”

“ရှေးက သူ့ကို မချစ်ဘူးလား ... ”

“မချစ်ပါဘူး၊ မုန်းတောင် မုန်းသေးတယ်”

“သူကတော့ ချစ်ပုံရပါတယ်”

“သူလည်း မချစ်ပါဘူး၊ သူချစ်တာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ တော့ အစ်မ အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ။ ရှေးနဲ့ ယုဂန်က အခု အများအမြင်မှာ လင်မယားဆိုပေမယ့်လည်း တကယ် လင်မယားမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ဘယ်သူနဲ့ပဲတွေ့တွေ့ ဘာ တွေ့ပဲလုပ်လုပ် ရှေး စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကဲ ... ရှေး သွား ကစားလိုက်ဦးမယ်၊ ပိစိရေ ... လာဟေ့ ... ကစားရ အောင်”

ရှေးက ဘောလုံးကို မြေကြီးနှင့်ထောက်၍ လက် ဖြင့်ပုပ်ကာ ကစားရင်း မြူရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“ကြည့်ရတာ ပုံစံ သိပ်မကျတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ... ပုံစံ သိပ်မကျတော့ဘူး”

ရှေးတို့ခြံထဲမှာ သစ်ပင်အတူစိုက်နေကြသည့် မြူ နှင့် ယုဂန်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ရှေးက ရေရွတ်လိုက်တော့ ရှေးနှင့် အတူရပ်နေသည့် ပိစိကလည်း သံယောင်လိုက်၍ ရေရွတ်လိုက် လေသည်။

ရှေးသည် အိမ်တံခါးဝရှေ့ အုတ်ခုံလေးမှာထိုင်ကာ နေကြာစေ့ တစ်ထုပ်ကို ပိစိနှင့်အတူစားရင်း အိမ်ရှေ့ခြံထောင့် က မြင်ကွင်းကိုလည်း မကြည့်ချင် မြင်လျက်သား ဖြစ်နေခဲ့ရ သည်။

မြူ အိမ်လည်ခဏခဏလာနေတာကို ရှေး ဘာမှ မပြောလို ... ။ ယုဂန်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောဆို ရယ်မော နေတာကိုလည်း ဘာမှမပြောလို ... ။ ယုဂန်ကိုခေါ်ပြီး အပြင်

ထွက်ထွက်သွားတတ်တာကိုလည်း မပြောလိုသေး။ အိမ်လာလည်တိုင်း ရှေးအိမ်ကို သူ့အိမ် သူ့ရာလိုသဘောထားကာ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ယုဂန်နှင့်အတူ တီဗီဖွင့်ကြည့်လိုကြည့်။ သူများတကာ ထမင်းစားခန်းထဲထိ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဝင်လာပြီး စားစရာရှာဖွေစား၊ ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်ပြီး ယုဂန်နှင့်အတူ ထမင်းစား၊ ဒါလည်း ဘာမှမပြောလိုသေး ...။

ခုကိစ္စကတော့ သူတစ်ပါး ပိုင်နက်ထဲမှာ သူ့လက်သူ့ခြေ လာလုပ်သည့် ကိစ္စကြီး ...။ ဘယ့်နယ် ... ရှေးပိုင်တဲ့ မြေကြီးပေါ်မှာ သူကြိုက်တဲ့ အပင်ကို လာစိုက်နေတာကတော့ မဟုတ်သေးဘူး။

ရှေးသည် နေကြာစေ့ တစ်စေ့ကို ရှေ့သွားနှင့် ထောက်ခနဲ ကိုက်ခွဲလိုက်ရင်း ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ တန့်နဲ့ ဒေါသထွက်လာနေပါသည်။

- “ပီစီ ... ငါဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”
- “ဘာကိုလဲ ... မမရှေး”
- “ဟိုမှာလေ ... ငါ့မြေပေါ်မှာ သူ့အပင် လာစိုက်နေတာ မြင်တယ်မဟုတ်လား”
- “မြင်တယ် မမရှေး ... အဲ့ဒါ မမရှေးမကြိုက်ဘူးမဟုတ်လား၊ ပီစီလည်း မကြိုက်ဘူး”
- “အဲ့ဒါဆို ယုဂန်ကို သွားပြောချည်၊ အဲ့ဒီနားမှာ အပင် မစိုက်နဲ့ ... ငါမကြိုက်ဘူးလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမရှေး ...”
ပီစီက ဖင်ပေါပေါဖြင့် ယုဂန်ဆီ ပြေးထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ရှေးဆီ ပြန်ပြေးလာကာ ...

“ဒီနားမှာမစိုက်ရရင် ဘယ်နားမှာ စိုက်ရမလဲတဲ့ မမရှေး”
“ဒီခြံထဲကလွဲရင် ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ သွားစိုက်လို့ ...”
ပီစီက ယုဂန်တို့ဆီ ပြန်ပြေးသွားပြန်သည်။ ထို့နောက် ရှေးဆီ ပြန်ပြေးလာပြန်သည်။

“တခြားနေရာမှာ စိုက်စရာမရှိဘူးတဲ့ မမရှေး၊ ပြီးတော့ ဒီခြံက သူ့ခြံမို့လို့ ဒီခြံထဲမှာပဲ စိုက်မယ်တဲ့”
“ဒီခြံက သူ့ခြံလား၊ ငါ့ခြံလား ... စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောပါလားလို့ သွားပြောလိုက် ...”

“ဟုတ် ...”
ပီစီက ရှေးစကားကို သေချာမှတ်ကာ တတွတ်တွတ်ရွတ်ရင်း ယုဂန်ဆီ ပြေးသွားသည်။ ရှေးဆီ ပြန်ပြေးလာတော့ ပီစီအသံက မောသံ နည်းနည်းပါလာသည်။

- “မမရှေး ... ဟိုဟာ ... ဟိုဟာ ...”
- “ပြော ... ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”
- “မယားပစ္စည်းကို လင်လည်းပိုင်တယ်တဲ့၊ အဲ့ဒါကြောင့် မမရှေးခြံလည်း သူ့ခြံပဲတဲ့၊ ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်၊ သူ့ခြံထဲမှာ သူ့ဘာသာ ဘာစိုက်စိုက် ဘာမှပြောစရာ မလိုဘူးတဲ့”

“အေး... အဲဒါဆိုလည်း ပြန်ပြောလိုက်၊ ကိုယ့်ခြံထဲ
သူများ အပင်လာစိုက်ရင် ငဲ့ခံမနေနဲ့လို့...”

ပိစိက ချာခနဲလှည့်ကာ ပြန်ပြေးသွားပြန်သည်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ပိစိနှင့်အတူ ယုဂန်ပါ လိုက်လာကာ...

“မင်း... ဘာတွေ လာရစ်နေတာလဲ ရှေး”

“ရှင်တို့ကရော ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ရှင်မြူက အား
အားယားယား ကျွန်မခြံထဲမှာ သူ့လက် သူ့ခြေ လာ
ခြယ်လှယ်နေတာ ဘာသဘောလဲ... ၊ ရိုးရိုး လာလည်တဲ့
ဧည့်သည်ဆိုရင် ဘာမှမပြောလိုပါဘူး၊ ဒုတော့ သူများ
တကာ ခြံထဲ အပင်လာစိုက်လိုစိုက်နဲ့၊ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း
လုပ်နေလိုက်တာ သူ့ခြံကျနေတာပဲ...”

ယုဂန်က ရှေးကို စိုက်ကြည့်နေရင်းက ငေါ့ချင်

လာကာ...

“တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် ဒီခြံက သူ့ခြံဖြစ်မလာဘူးလို့ မပြော
နိုင်ဘူးလေ၊ သူ့ခြံဖြစ်လာခဲ့ရင် စိမ်းစိမ်းလန်းလန်းလေး
ဖြစ်နေအောင် ခုကတည်းက အမြော်အမြင်နဲ့ ပျိုးထောင်
ပေးနေတာပေါ့”

ရှေးသည် ဆတ်ဆတ်ခါသွားကာ...

“နင်... တော်တော် မျက်နှာပြောင်ပါလား ယုဂန်၊ ဒါ
ငါ့ခြံ၊ ငါ့မိဘရဲ့ အမွေပစ္စည်း၊ ငါပိုင်ဆိုင်တဲ့နေရာမှာ

သူ့အပင်လာစိုက်တာ ငါ လုံးဝလက်မခံဘူး၊ အခုပဲ
သွားဆွဲနှုတ်ပစ်မယ်...”

ရှေးက ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်တော့ သူက ရှေး
လက်ကို လှမ်းဆွဲထားရင်း...

“မင်း... မရိုင်းနဲ့ ရှေး”

“မရိုင်းချင်လို့ ငါ့ကိုယ်တိုင် သူ့ကိုသွားမပြောဘဲ ပိစိက
တစ်ဆင့် ပြောနေတာပေါ့၊ ဒီလောက်ပြောရင် နင်များ
သိတတ်နားလည်မလားလို့ပေါ့”

“သိတတ်နားလည်ရမှာ ငါမဟုတ်ဘူး ရှေး၊ မင်းအနေနဲ့
ဒီလောက်လေးကို လူမှုရေးအရ နားလည်လက်ခံသင့်
တယ်၊ မင်းမြေပေါ် သစ်ပင်စိုက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းကို
ဘာများ ထိခိုက်လို့လဲ၊ ဘာလဲ... မင်းက မြူကို မင်းရဲ့
ပြိုင်ဘက်အဖြစ် သဘောထားပြီး အစာမကြေ ဖြစ်နေတာ
လား”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လူပျိုဘဝတုန်းကတော့ မလို
လားသလိုနဲ့ အထာတွေကိုင်နေပြီး အိမ်ထောင်ကျသွား
တော့မှ လွတ်တဲ့ငါး ကြီးပြီး နောက်ကပြန်လိုက်နေတဲ့
မာယာဗဂ္ဂနဲ့ မိန်းမစားမျိုးနဲ့ ငါလို မိဘပေးစားတဲ့သူကို
ယူပြီး ရိုးရိုးသားသား နေနေတဲ့ မိန်းမမျိုးနဲ့ ပြိုင်လောက်
စရာ မရှိပါဘူး ယုဂန်...”

ရှေးစကားကြောင့် ယုဂန်က ငြိမ်သွားရပါသည်။
အဲဒါကို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း နားမလည်နိုင်တာမို့ပင်။

မြူဟာ ပဟေဠိ တစ်ပုဒ်လိုပဲ...။

သူ့ကို အထင်မကြီးဘူးတို့... ခေါင်းနံပါတ် ဘိတ်
ချေးတို့လို စကားမျိုးတွေ ပြောခဲ့ပြီး သူ ရှေးနဲ့လက်ထပ်သွား
တော့မှ တောင်းပန်ချော့မော့ပြီး... သူ့ဆီကို အလာစိပ်နေတာ
ဘာသဘောမှန်း သူလည်းစဉ်းစားမရပါ။ ခုချိန်ကျမှ မြူ သူ့
အပေါ် ဆက်ဆံပုံက အရင်ကထက်ပိုပြီး ရင်းနှီးနွေးထွေး ဦးစား
တွေ ပေးနေသလိုပင်။ အရင်တုန်းက အမြဲ မအားတတ်သူက
ခုတော့လည်း -တော်တော်လေး အားနေပုံရပါသည်။

ဒီမနက်မှာလည်း မြူက အပင်ပေါက်လေးတွေ
ဝယ်လာပြီး ခြံထဲမှာ အတူစိုက်ကြအောင်ဟုဆိုတာမို့ ဘာဘာ
ညာညာ မတွေးဘဲ အပင်အတူတူစိုက်နေမိခဲ့တာပင်။ ရှေး တွေး
သလို သူ မတွေးခဲ့မိတာတော့ သေချာသည်။

“ရှေးရေ... မောင်ယုဂန်ရေ...”

“ဟော... မမကြည် လာတယ်... မမရှေး၊ ပီစီ တံခါး
သွားဖွင့်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

ဘွားဘွားတို့အိမ်က အိမ်ဖော် မကြည်ရဲ့ အသံ
ကြောင့် ရှေးတို့ ဆက်မငြင်းဖြစ်ကြတော့ပါ။

ရှေးတို့ ငြင်းခုန်စကားများနေတာကို မကြည် မြင်
သွားလျှင် ဘွားဘွားကို ဖောက်သည်ချမှာ ကြောက်ရတာမို့ပင်။

ပီစီက ခြံတံခါးဖွင့်ပေးတော့ မကြည်က ခြံထဲဝင်
လာကာ လက်ထဲက ချိုင့်ကိုမြှောက်ပြလာရင်း...

“ရှေးရေ... ဒီမှာ ရှေးကြိုက်တဲ့ ကြာဆံချက်နဲ့ ရှောက်သီး
သုပ်ရယ်၊ မောင်ယုဂန်ကြိုက်တဲ့ ဝက်သားနီချက်ရယ်
ပို့ခိုင်းလိုက်လို့...”

“အတော်ပဲ အစ်မ... ၊ ရှေးလည်း အဘွားနဲ့ အန်တီ
ကြိုက်တဲ့ ကြက်သားကောက်ညှင်းထုပ် ဝယ်ထားတာ
ခဏနေ လာပို့ပေးမလို့ပဲ၊ ဒါနဲ့... အစ်မ ဆံပင်က
လှတုန်းပဲနော်၊ ဟဲဟဲ... ကလစ်လေးဖြုတ်ပြီး ဖြန့်ပြပါ
လား...”

“ရှေးနော်... ဟင်း၊ လူလည်မလေး...”

ရှေးက မကြည်ကို စနောက်ရင်း အိမ်ထဲသို့ အတူ
လိုက်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေတော့မှာလား ရှေး...”

ခက်သည် လက်ဖက်သုပ် တစ်ခွက် ခပ်စားလိုက်ပြီး ယုဂန်တို့ စားပွဲဘက်သို့ မေးဆတ်ပြရင်း ရှေးကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

ခက် ဒီလိုမေးတာလည်း မလွန်ချေ။

ရှေးနှင့် ခက်တို့ ထိုင်နေသော ရေကူးကန်ဘေး စားပွဲမှ လှမ်းကြည့်လျှင် ယုဂန်နှင့် မြူတို့ ထိုင်နေသော ခြံထောင့်က စားပွဲကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ မြူက ရှေးတို့အိမ်ထဲဝင်သွားပြီး အသားကင်မည့် ပစ္စည်းတွေယူလာတာကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ယုဂန်က အသားကင်ဖိုကို ပြင်ဆင်နေတာကိုလည်း မြင်နိုင်၏။

ခက်က ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချသည်။

ရှေးကတော့ မဲပြုံးလေး ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ကြည့်မနေလို့ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ ခက်ရယ်၊ သဝန်တို့ရအောင်ကလည်း ယုဂန်က ငါချစ်တဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲ”

“နှင့် ယုဂန်ကို မချစ်တာ သေချာလို့လား”

“သေချာတာပေါ့၊ ငါ သူ့ကို မုန်းတောင်မုန်းသေးတယ်လေ”

“တချို့ အချစ်တွေက အပေါ်ယံမှာ အမုန်းလိုထင်ရတဲ့ ဆေးခါး ပါးပါးလေး အုပ်ထားတတ်တယ် ရှေးရဲ့၊ နင့်ကိုယ်နှင့် သေချာ ပြန်ဆန်းစစ်ပါဦး၊ တော်ကြာ သိစိတ်က မုန်းပြီး မသိစိတ်က ချစ်နေတာလည်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ခက်ရယ် ... စိတ်ရှုပ်ရတဲ့အထဲ နင်က ဘာတွေလာစားနေတာလဲ”

“ငါ စဉ်းစားမိလို့ပါ၊ ငါသိခဲ့ရသလောက်ဆိုရင် ယုဂန်က နင့်ကို အရမ်းလွမ်းမိုးနိုင်ခဲ့တာ နင်တို့ စတွေ့ကတည်းကပဲ၊ ယုဂန်နဲ့ ပတ်သက်ရင် နင့်ခံစားချက်က သာမန်မဟုတ်ဘူး၊ ပြင်းထန်တယ်၊ ယုဂန်က နင့်စိတ်ထဲမှာ အမြဲ နေရာယူနေခဲ့တယ်၊ ယုဂန်အကြောင်းကို နင် အမြဲ တွေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ယုဂန်က နင့်ကို ရန်သူလိုပဲဆက်ဆံတော့ နင်က ယုဂန်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ နင့်ရဲ့ပြင်းထန်တဲ့ခံစားချက်ကို အမုန်းဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်တပ်

လိုက်တယ်၊ တကယ်တော့ အချစ်နဲ့ အမှန်းက ခံစားချက် ပြင်းထန်တာချင်း အတူတူပဲ ... ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ချစ်လို့ မရတဲ့ ချစ်ဖို့မသင့်တဲ့ အချစ်တွေကို တမ်းတမနေချင် တော့လို့ အမှန်းလို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှစ်သိမ့်ရတာမျိုးလည်း ရှိတယ်”

“အဲ့ဒီလောက် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ငါမတွေးတတ်ပါဘူး ခက်ရယ်၊ ငါသိတာကတော့ ငါ သူ့ကိုမှန်းတာပဲ”

“မှန်းရင် ဘာလို့ သူနဲ့ လက်ထပ်သေးလဲ”

“ဒါက မေမေဆန္ဒကို လေးစားတဲ့ သဘောပါ”

“အဲ့ဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့ မှန်းနေတဲ့သူကို လက်ထပ်လိုက် ရတယ်ပေါ့ ...”

“အမှန်ပဲလေ ...”

“နင့်ဆန္ဒ လုံးဝမပါဘူးပေါ့ ...”

“ခက် ... နင်က မယုံလို့လား ...”

“နင် တမင်လိမ်တာ မဟုတ်ဘူးလို့တော့ ယုံပါတယ်၊ ငါတွေးတာက နင် ခေါင်းစဉ်တပ်ပစ်လိုက်တာလားလို့ ပါ”

“ဘာကို ခေါင်းစဉ်တပ်ရမှာလဲ”

“ယုဂန်နဲ့ လက်ထပ်ချင်တဲ့ နင့်ဆန္ဒအမှန်ကို မေမေဆန္ဒ လို့ ဖုံးကွယ် ခေါင်းစဉ်တပ်မိတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ လေ”

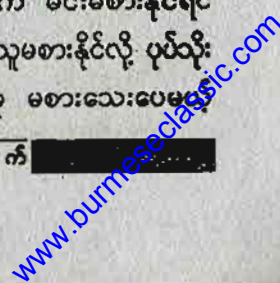
“အာ... ဘာတွေလဲ ခက်ရယ်၊ ငါ စိတ်ရှုပ်လာပြီနော်၊ မှန်းတာဟာ မှန်းတာပဲပေါ့၊ ရှင်းနေတာပဲဟာ ...”

“အေးပါ ... အေးပါ၊ ထားပါတော့ ... ဒီအချိန်မှာ ငါ ပြောလည်း နင်နားလည်မှာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့နေ့ကျရင်တော့ နင် နားလည်သွားမှာပါ”

“ငါ မရှင်းတာက မြို့ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကိုပဲ ခက်ရယ်၊ အရင်က ငါ နင်ကိုပြောပြခဲ့ဖူးပါတယ်၊ မြို့ဟာ ယုဂန်ကို ဂရုမစိုက် အလေးမထားတဲ့ မိန်းမမျိုးဆိုတာလေ ... ၊ ငါ ရှေ့ပင်းစင်တာတွေသွားရင် မြို့ကို တခြားသူတွေနဲ့ လည်း တွဲတွေ့ဖူးတယ်၊ ယုဂန်ကသာ အသည်းအသန် ဖြစ်နေပေမယ့် ဟိုက အေးဆေးပဲ ... ၊ သူ ငြင်းလိုက်လို့ လည်း ယုဂန်က ငါနဲ့ လက်ထပ်တာဖြစ်မှာပါ ... ၊

“အဲ့ဒီလို မြို့က ခု ယုဂန် အိမ်ထောင်ကျတော့မှ ဂရုတစိုက် ပျာပျာသလဲတွေ ပြန်ဖြစ်လာတာ အံ့ဩစရာ ကြီးပဲ”

“ဘာမှ အံ့ဩမနေနဲ့ ရှေး၊ ငါ နင်ကို ဥပမာတစ်ခုပြော ပြမယ်၊ ကလေးတစ်ယောက်ကဟာ သူစားနိုင်သလောက် ထက် ပိုပြီး မှန်တွေအများကြီး သူ့ဆီမှာရှိနေတာကို ကြိုက်တယ်၊ တခြားတစ်ယောက်က မင်းမစားနိုင်ရင် ငါပေးဆိုရင်လည်း မဝေမျှချင်ဘူး၊ သူမစားနိုင်လို့ ပုပ်သိုး ပျက်စီးကာမှ ပျက်စီးရော ... အခု မစားသေးပေမယ့်

နောက်ကျ ဗိုက်ဆာရင်စားဖို့ဆိုပြီး ရံထားချင်သေးတာ၊ လောဘကြီးတာပေါ့ဟာ ... ၊

“မြို့သဘောကလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ သူ့ကို ကြွေတဲ့ ယောက်ျားတွေကို တစ်နေ့ကျ သူ ရွေးရွေး မရွေးရွေး သူ့နားမှာ ဝိုင်းရံနေကြတာကို ကြိုက်တယ်၊ ကလေးဟာ မစားတော့ဘူးလို့ ပြတ်ပြတ်သားသားမပြော သလို သူကလည်း ကျွန်မ ရှင်ကိုမချစ်နိုင်ဘူးလို့ အပြတ် မပြောဘဲ လိုရမည်ရ သူ့နားမှာ ရံထားတယ်၊ အဲဒီလို လူတွေကို သူကသာ ထားခဲ့ချင်ထားခဲ့မယ်၊ ဒီလူတွေ ထားခဲ့တာကိုတော့ မခံချင်ဘူး၊ သူမချစ်လည်း သူ့ကိုချစ် ပြီး မျှော်လင့်နေကြ၊ ကြွေပြနေကြတာကို သာယာမက် မောတယ် ... ၊

“ယုဂန်ကိုလည်း ဒီလိုပဲလေ ... ၊ သူ ယုဂန်ကို မရွေးပေမယ့် ယုဂန် သူ့ကိုကြွေနေတာကို ကျေနပ်ချင် သေးတာပေါ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ ယုဂန်က သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး နှင့်ကို လက်ထပ်လိုက်တော့ သူ့မာနကို ထိရှတာပေါ့ ဟာ ... ”

“အဲဒါဆို သူက အခု ဘာကိုဦးတည်ပြီး ခုလိုလုပ်နေ တာလဲ”

“ငါထင်တာတော့ ယုဂန်က နင်ရှိရက်နဲ့ သူ့ကို စွဲလမ်း

နေသေးတယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေမျိုးရောက်အောင် ကြိုး စားပြီး သူ့မာနကို ပြန်အဖတ်ဆယ်ချင်တာဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အားအားယားယားဟယ် ... အရည်မရ အဖတ်မရ သူ့မို့ လို့ အချိန်ကုန်ခံနေတယ်”

“အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ယုဂန် မြို့ဘက်ပါသွားပြီး နှင့်ကိုထားခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ... ”

“အေးဆေးပါ ... ”

“ဘာမှ မဖြစ်ဘူးပေါ့ ... ”

“ဒါပေါ့ ... ”

“ကြည့်ဦးမယ် ... ”

ရှေးနှင့် ခက်တို့ စကားပြောနေဆဲမှာပင် ခြံတံခါးဝ ဆီမှ ကားဟွန်းတီးသံ ကြားလိုက်ရလေသည်။ ရှေး လှမ်းကြည့် မိတော့ နောက်အမိုးပွင့် ခိုင်နာကားတစ်စီးကို တွေ့ရ၏။ ဘာပါ လိမ့်ဟု ရှေးကကြည့်နေဆဲမှာ ယုဂန်က ခြံစောင့်ကြီးကို လက် လှမ်းပြလိုက်သဖြင့် ခြံစောင့်က တံခါးပြေးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ကားက ရှေးတို့ခြံထဲသို့မောင်းဝင်လာသည်။ ကား နောက်ခန်းမှာ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲ တချို့ တင်ထားတာကို တွေ့ရသည်။

“ခက် ... ခဏနေပါဦး၊ ငါ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ရှေးက ထိုကားဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ရှေးသည် ကားပေါ်မှာ ပါလာသည့် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများနှင့် ဘာမှန်းမသိသည့် ပစ္စည်းတွေကို ငဲ့ကြည့်ပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလာသည့်သူကို လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ဒါတွေက ဘာတွေလဲ၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ရှင်တို့ကို ဘယ်သူ ခေါ်လို့ လာတာလဲ ...”

“ကျွန်တော်တို့က မြေယာရှုခင်း အလှဆင်တဲ့ ကုမ္ပဏီ ကပါခင်ဗျ၊ ဒီခြံထောင့်မှာ ရေတံခွန်အတုလေးတစ်ခု အလှဆင်ဖို့ ခေါ်ထားလို့ပါ”

“ဘယ်သူ ခေါ်တာလဲ”

“မြို့ ခေါ်ထားတာပါ ရှေးရဲ့ ...”

ရှေးရဲ့ နောက်ကျောဘက်ဆီက မြို့အသံကို ကြား ရသည်။ မြို့က ရှေးဘေးမှာလာရပ်ရင်း ...

“ရှေးနဲ့ ယုဂန်တို့အတွက် လက်ဆောင်အနေနဲ့ ရေတံခွန် အတုလေးနဲ့ ခြံထဲမှာ အလှဆင်ပေးမလို့ မြို့ ခေါ်ထား တာလေ ...”

အတတ်နိုင်ဆုံး ထိပ်တိုက်မတွေ့အောင် ရှောင် သော်လည်း ရှောင်မရတော့ပြီမို့ ရှေးက မြို့ကို မျက်နှာမော့ချီ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မလိုပါဘူး မြို့ ...”

“အားနာလို့လား ...၊ ဒီအတွက် ကုန်ကျစရိတ်က မြို့ အတွက် ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“ရှေးအတွက်လည်း ဘာမှမဟုတ်လို့ ပြောနေတာပေါ့ မြို့၊ ရှေးဘာသာ ရှေး ခြံထဲမှာ ဒါမျိုးလုပ်ချင်ရင် လုပ် လိုက်မှာပေါ့၊ ရှေးလည်း အကုန်အကျခံနိုင်သားပဲ၊ မလုပ် ချင်လို့သာ နေနေတာလေ၊ မြို့ လာလုပ်ပေးဖို့ လိုမှ မလိုအပ်တာ ...”

“မြို့က စေတနာနဲ့ပါ ...”

“စေတနာလား၊ ရှေး ခြံထဲမှာ မြို့လက် မြို့ခြေ မြို့ သဘောအတိုင်း ဖြစ်အောင် လာခြယ်လှယ်နေတာလား”

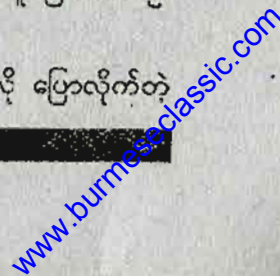
“ရှေး ... မင်း ဒီလိုတော့ မပြောသင့်ဘူး၊ မြို့က စေတနာနဲ့ လက်ဆောင်ပေးတာပဲလေ”

နောက်နားဆီက ယုဂန်အသံကို ကြားရပြန်တာမို့ ရှေးက သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဘာလက်ဆောင်လဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ... အခြောက်တိုက် လက်ဆောင် လာပေးနေတာ ဘာသဘောလဲ၊ ရှေး ခြံထဲ မှာ ရှေးစိတ်တိုင်းကျပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ သူ့စိတ်တိုင်းကျဖြစ်ဖို့ လုံးဝ မလိုအပ်ဘူး၊ ရှေးဘဝကို သူ လာခြယ်လှယ်လို့ မရဘူး ယုဂန် ...”

“မြို့ကို အထင်မှားနေပြီထင်တယ်၊ ကူပြောပေးပါဦး ယုဂန်ရယ်”

လေပျော့လေးနဲ့ အသနားခံသလို ပြောလိုက်တဲ့

မြို့ကိုကြည့်ရင်း မာယာအပြည့်နဲ့ မိန်းမပါလားဟု ရှေးက လက်ဖျားခါချင်သွားသည်။ ရှေးသည် မြို့ကို ဒေါသထွက်လှ သော်လည်း မပေါက်ကွဲအောင် ထိန်းချုပ်ထားရသည်။ ရှေး သူနဲ့ ရန်မဖြစ်ချင် ... ။ ယုဂန်ကို အလယ်မှာထားပြီး ဟိုဘက် ဒီဘက်က မိန်းမနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ရသည့် အခြေအနေမျိုးကို အောက်တယ်ဟု ရှေးက ယူဆသည်။

ရှေးသည် ယုဂန်နဲ့ မြို့ကို ဘာမှဆက်မပြောတော့

ဘဲ ကားနားမှာရပ်နေသည့် လူတွေဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

“ဒီခြံက ကျွန်မခြံမို့လို့ ဒီခြံထဲမှာ ရေတံခွန်လုပ်ဖို့ ကျွန်မ ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူးရှင် ...”

“ကျွန်တော်တို့ကလည်း လာလုပ်ခိုင်းလို့ လုပ်ရတာပါ”

“ရှင်တို့ကို ဒီမှာ အလှူလာဆင်ခိုင်းတဲ့ သူက ခြံပိုင်ရှင် မဟုတ်ဘူးရှင်၊ အကယ်၍ ဒါတွေအတွက် ရှင်တို့မှာ ငွေကြေးဆုံးရှုံးမှုရှိရင်လည်း အလုပ်အပ်တဲ့သူဆီမှာပဲ ပြန် တောင်းယူလိုက်ပါ”

“ရှေး ... မင်း ဒီလိုမလုပ် ...”

“ရှင် ဘာမှဆက်မပြောနဲ့တော့ ယုဂန်၊ ရှင်တို့တွေ ကျွန်မ ခြံထဲမှာ အပင်လည်း စိုက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ကျွန်မရဲ့ မီးဖိုချောင် ထဲက အိုးခွက်ပန်းကန်တွေနဲ့ ချက်ပြုတ်စားသောက်ခဲ့ကြ ပြီးပြီ၊ ဒီတစ်ခါကတော့ မရတော့ဘူး ယုဂန်၊ ဒီကိစ္စကို ရှင် ဆက်လုပ်ရင်တော့ ကျွန်မ အခု ရှင်အဘွားနဲ့ အမေ

ကို ဒီဘက်ခြံထဲကူးလာခဲ့ဖို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး ဖြစ်သမျှ အားလုံး ဖွင့်ပြောပြီး တိုင်လိုက်ရုံပဲ ...”

“မင်း ...”

“ရှေးရေ ... လာ ... လာ ... ပြောမနေနဲ့တော့ ...”

ခက်က ရှေးလက်ကို လာဆွဲခေါ်လိုက်သဖြင့် ယုဂန်က ဘာမှဆက်မပြောတော့ ... ။ မြို့ကတော့ မာယာ တစ်သိန်း အပလီန်းအနန္တဖြင့် ယုဂန်ကို ဘာတွေဆက်ပြောနေ သလဲ မသိတော့။

ခဏကြာတော့ ခိုင်နာကားက ရှေးတို့ခြံထဲက ပြန် မောင်းထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

“စန်းရေ... စန်း...”

ထိုနေ့ ညနေက စန်းရဲ့ အရိပ်အယောင်လည်း မတွေ့၊ အသံလည်း မကြားတာမို့ ရှေးက စန်းကို အိမ်ထဲအနံ့ လိုက်လံရှာဖွေနေခဲ့လေသည်။

“စန်းရေ... စန်း၊ ပိစိရေ... စန်းကို တွေ့မိလား။”

ရှေးသည် ပိစိကိုလည်း အော်မေးရင်း စန်းကို နေရာအနံ့အပြားမှာ ရှာသော်လည်း မတွေ့။ ပိစိရဲ့ တုံ့ပြန်သံ လည်း မကြားရချေ...။

“ပိစိရေ... နင် ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ စန်းကို ကျရှာပေး ဦးလေ၊ ပိစိရေ... ပိစိ”

“ပိစိ ဒီမှာပါ မမရှေး...”

ရှေး နောက်နားက ကပ်ပေါ်လာသော အသံတိုး တိုးလေးကြောင့် ရှေးက ပိစိကို လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ဟင်... ဒါဆို နင်က ငါ စန်းကို ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာနေတာကို မြင်တယ်ပေါ့၊ မြင်ရက်သားနဲ့ အသံမပေး ဘာမပေး ဘာလို့ငြိမ်နေရတာလဲ မိပိစိရဲ့၊ စန်းကို နင် ဘယ်မှာတွေ့မိလဲ၊ စန်းကို ငါရှာတာ နဲ့နေပြီ၊ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဘူး”

ပိစိက မျက်တောင် ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်လျက် ရှေးကိုကြည့်နေပြီးမှ မျက်လွှာချ ခေါင်းငုံ့ကာ သူ့လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်ကို ပွတ်နေရင်း...

“ဟို... ဟိုလေ...”

“တဟိုဟို လုပ်မနေနဲ့ဟယ်၊ စိတ်ကမရှည်တော့ဘူး၊ ဘာ ပြောချင်တာလဲ၊ ပြောစရာရှိတာ ပြော...”

“ဟို... စန်းက ဒီမှာမရှိတော့ဘူး”

“ဘာ၊ ဒီမှာမရှိလို့ ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“ဟို... ဟို...”

ပိစိက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ပုံစံလေးနှင့် လက်ညှိုး လေး တစ်ချောင်းကို ထိုးချင်ရာ ထိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။ ရှေးက သူညွှန်ပြသည့်ဘက်ကို လိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဟိုဘက်က ကားဂိုဒေါင်ထဲမှာလား...”

“ဟုတ်ဘူး...”

“ဒါဆို ဘွားဘွားသိုက်တို့ ခြံဘက်မှာလား...”

“ဟင်အင်း...”

“ဒါဆို ဘယ်မှာလဲဟဲ့၊ လက်ညှိုးချည်း ထိုးမနေနဲ့၊ ပါးစပ်က ပြောလေ ...၊ နင့်ပါးစပ်က ဘာလိုပိတ်ထားတာလဲ”

“အီး ... ဟီး ... ဟီး ... ပိစိ မပြောရဲလို့ပေါ့၊ မမရှေးရဲ့ အီးဟီး ...”

ပိစိက ပြုံးခနဲ အော်ငိုပစ်လိုက်တာမို့ ရှေးမှာ လန့်ဖျပ်သွားကာ ...

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မငိုနဲ့လေ ...၊ ပြောစမ်း ... မမရှေးကို အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်း ...”

“အဟင် ... အီးဟီး ... ပိစိ အမှန်အတိုင်းပြောရင် ကိုကြီး ယုဂန်က ပိစိကို သတ်လိမ့်မယ်၊ ပိစိ ကြောက်လို့ပါ မမရှေးရဲ့ ...”

“မကြောက်နဲ့ ... ပိစိဘာမှမဖြစ်စေရဘူး၊ မမရှေး တာဝန် ယူတယ်၊ ပြောမှာသာ ပြော ...”

“ဟို ... မြူက စနိုးကို လိုချင်တယ်ဆိုလို့ ကိုကြီးယုဂန်က ယူသွားဆိုပြီး ပေးလိုက် ...”

“ဘာ ...”

“အမလေး ... တအားမအော်ပါနဲ့ မမရှေးရဲ့၊ ပိစိကြောက်လို့ပါ အီးဟီး”

ရှေးအော်သံကြောင့် ပိစိက တုန်တက်လန့်ဖျပ်ကာ အော်ငိုလိုက်ပြန်လေသည်။

ရှေးသည် အသားတဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသ ဖြစ်လျက် ယုဂန်ကို အော်ခေါ်ရင်း ယုဂန်ရှိမည်ထင်ရသော အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့သည်။

“ယုဂန် ... ယုဂန်၊ နင် ဘယ်မှာလဲ၊ အခုထွက်ခဲ့စမ်းပါ”

ရှေးကအော်ခေါ်ရင်း အသံတွေ တုန်ကာ မျက်ရည် တွေလည်း ကျလာသည်။

ထိုစဉ်မှာ ယုဂန်ရဲ့ အခန်းတံခါးက ပွင့်သွားကာ ယုဂန်က အခန်းဝမှာ ရပ်လာသည်။

“ဆူလိုက်တာ ...၊ ဘာကိစ္စ ဒီလောက် အော်ခေါ်နေတာလဲ”

“ကဲ ...”

ရှေးသည် နှုတ်က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူ့ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားကာ သူ့ရင်ဘတ်ကို အားကုန်ဆောင် တွန်းပစ်လိုက်လေသည်။

အမှတ်တမဲ့ တိုက်ခိုက်ခံရခြင်းမို့ ယုဂန်က နောက်သို့ ယိုင်သွားကာ ဦးခေါင်းနှင့် တံခါးဘောင်တို့ ဆောင့်မိသွားလေသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ယုတ်မာဦး၊ ရိုင်းစိုင်းဦး၊ အနိုင်ကျင့်ဦး”

ရှေးသည် သူ့ရင်ဘတ်၊ လက်မောင်း အစရှိသည်တို့ကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ ထုရိုက်ပစ်လိုက်ရာ ယုဂန်က ရှေးလက်တွေကို လိုက်လံဖမ်းချုပ်ရင်း ...

“ရှေး... စကားကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောစမ်း၊ မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာကိုမကျေနပ်တာလဲ ...”

ရှေးသည် မျက်ရည်တွေတွေကျနေရာမှ သုံးလေး ချက် ဆက်၍ ရှိုက်လိုက်ပြီး ...

“စန်း ဘယ်မှာလဲ၊ စန်းကို နင် ဘာလုပ်လိုက်လဲ”

“ဪ... ဒါလား... ၊ မြူက လိုချင်တယ်ဆိုလို့ ပေး လိုက်တယ်လေ၊ အပြီးပေးတာတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်လ လောက်ကြာရင် ပြန်ပေးမယ်ပြောပါတယ်၊ စန်းက ချစ် စရာလေးမို့လို့ မြူက ခဏတဖြုတ် အပျင်းပြေခေါ်သွား တာပါ၊ စန်းကို ကောင်းကောင်း ဂရုစိုက်ပေးဖို့လည်း မှာလိုက်ပါတယ်”

ရှေးသည် ရုတ်တရက် အငိုတိတ်သွားကာ ပါးပေါ် က မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သုတ်လိုက် ရင်း...

“စန်းကို ငါ သိပ်ချစ်မှန်းသိရက်နဲ့ ဒီလိုလုပ်တာ နင်ရော မြူရော သိပ်လွန်တယ် ယုဂန်၊ မြူ ဘာလို့ စန်းကို နှင့်ဆီကတောင်းလဲ နင်သိလား...”

“ချစ်လို့ ခဏခေါ်ထားချင်လို့ တောင်းတာလေ...”

“နင် လဲသေလိုက်တော့ ယုဂန်၊ မြူ စန်းကိုတောင်းတာ ဟာ ငါ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ချင်တာ၊ တမင်သက် သက် ကလိချင် ရိချင် ဒေါသဆွချင်တာ၊ ငါ့အိမ် ငါ့ခြံကို

သူ့စိတ်တိုင်းကျလုပ်ဖို့ ကြိုးစားတာ အထမမြောက်လို့ ငါ့ကို မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး တမင် လုပ်တာပဲ ယုဂန် ... ၊

“ခုချိန်မှာ နင်နဲ့ငါက ချစ်ချစ် မချစ်ချစ်၊ တကယ် လင်မယားအရာ ရောက်ရောက် မရောက်ရောက် အတူ တူ တစ်မိုးအောက်မှာနေပြီး ထမင်းတစ်အိုးတည်း စားနေ တဲ့ မိသားစုဝင်တွေပဲ ... ၊ လူမပြောနဲ့ တိရစ္ဆာန်တောင်မှ ကိုယ့်မိသားစုကို တန်ဖိုးထားစောင့်ရှောက်တယ်၊ ကိုယ့် မိသားစုဝင် တစ်ယောက်ယောက် စိတ်ဆင်းရဲရမယ့်ကိစ္စ ကို ရှောင်တယ်၊ နင်ကတော့ နင့်ဘဝအတွက် မရေမရာ မသေမချာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် မိသားစုကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်တယ် ...”

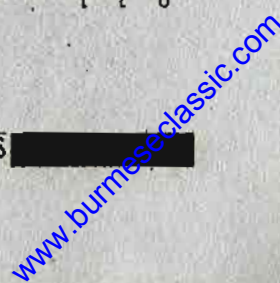
ရှေးရဲ့ စကားတွေကြောင့် ယုဂန် ငိုငိုသွားချိန်မှာ ရှေးက အောက်ထပ်သို့ ပြန်ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

“ရှေး... ရှေး၊ မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ...”

ယုဂန်က ရှေးကို အော်ခေါ်ရင်း နောက်မှလိုက် လာသည်။ လှေကားအခြေသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်သော ရှေးက လှေကားထိပ်မှ ယုဂန်ကို ပြန်မော့ကြည့်လိုက်ရင်း...

“နင်လိုက်မလားနဲ့ ယုဂန်၊ ငါ မြူဆီက စန်းကို သွား ပြန်ယူမလို့...”

“မင်း... သူ့အိမ် သိလို့လား”

၂၄၀ ၃၁ ပုညခင်

“ဒီခိုင်းနာပေါက်စ မြူက သူ့ခြံထဲမှာပဲ ဆိုင်ဖွင့်ထားတာ
လေ၊ အဲဒီဖက်ရှင်ဆိုင်လိပ်စာက မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ အထင်
ကရ ပါနေကျပဲ၊ ငါဘာလို့ မသိရမှာလဲ”

ရှေးက အိမ်ထဲမှထွက်လာခဲ့ပြီး လမ်းဘက်သို့ ခပ်
သွက်သွက်လေး လျှောက်ထွက်သွားကာ တက္ကဆီတစ်စီးကို
တားလိုက်သည်။

ရှေး စီးလာတဲ့ တက္ကဆီကားနောက်မှာ ယုဂန်ကား
ပါလာတာကိုတော့ ရှေးက သတိမပြုမိလိုက်ပါ။

“မြူ ရှိလား...”

“မမက အိမ်ဘက်ခဏ ပြန်သွားတယ်ရှင်၊ ခဏထိုင်
စောင့်ပါဦးနော်၊ သိပ်ကြာမယ် မထင်ပါဘူး”

ဝန်ထမ်းကောင်မလေးက ရှေးကို ဆိုင်ရှေ့ပိုင်း
ဧည့်ခန်းလေးမှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး အတွင်းဘက်သို့ ပြန်ဝင်သွားလေ
သည်။

ရှေးသည် ဧည့်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်
ကျန်ခဲ့ရင်း ဆူပွက်နေသော ဒေါသတွေကို သတိနှင့် ထိန်းထား
ရ၏။

ရှေး ထိုင်နေသည့် ဧည့်ခန်းမှာ ဝတ်စုံဝတ်ပြထား
သည့် အရုပ်များထားသည့် အခန်းဖြစ်၍ မှန်များဖြင့် ကာရံထား
၏။ ဆိုင်ခန်းလေးကို ခြံရဲ့တစ်ဖက်ထောင့်တွင် ဆောက်ထား
ပြီး တစ်ဖက်ခြမ်း ခြံထဲမှာ ကျောက်ခုံလေးတွေ ချထားတာမြင်
ရသည်။

ရှေးသည် မှန်တံခါးရဲ့ အပြင်ဘက်က ခြံဝန်းထဲ ကို ငေးကြည့်နေဆဲမှာ ခွေးဟောင်သံသဲ့သဲ့ ကြားမိတာမို့ ခန္ဓာ ကိုယ်က မတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ခြံထဲကို ပိုမြင်ရအောင် ရှေ့ဘက် သို့ ပိုတိုး၍ ကြည့်လိုက်ရာ ...

“ဟင် ... စနိုး ...”

ခြံထောင့်က ခွေးအိမ်ကလေးထဲမှာ ယောက်ယက် ခတ်နေသော စနိုးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ရှေးက မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ခြံထဲသို့ ပြေးဆင်းသွားမိသည်။

“စနိုးရေ ...”

“ဝုတ် ... ဝုတ် ...”

ရှေးသည် စနိုးကို ခွေးအိမ်ကလေးထဲမှ ထုတ်ပေးချင် သော်လည်း အိမ်တံခါးကို သံကြိုးဖြင့် သော့ခတ်ထားတာမို့ ဒေါသဖြစ်လာကာ သံဆန်ကာတံခါးကို ဆောင့်ကာ ဆောင့်ကာ ဆွဲဆောင့်လှုပ်ယမ်းပစ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မြူက ဘလက်ကော်ဖီ မတ်ခွက် ကြီးကို ကိုင်လျက် အိမ်ထဲမှလျှောက်ထွက်လာပါသည်။ ဘလက် ကော်ဖီဟာ ခုမှဖျော်ပြီးစဖြစ်၍ ပူလောင်နေသဖြင့် ခုထိမသောက် ရသေး။ ခြံထောင့်က ခုံလေးမှာ သွားထိုင်သောက်ဖို့ ထွက်လာ နေဆဲမှာ ရှေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတာမို့ မြူက အနိုင်ရသူတစ် ယောက်ရဲ့ အပြုံးမျိုးကို ဆင်မြန်းလျက် ရှေးထံသို့ လှမ်းလာနေ ခဲ့သည်။

“မင်္ဂလာပါ ရှေးလင်္ကာ”

နှုတ်ဆက်သံကြောင့် ရှေးက ခွေးအိမ်ကလေးရှေ့ မှာ ဆောင့်ကြောင့်လေးထိုင်နေရာက ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာ မြူနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“မြူ... ရှင်ဟာ နှလုံးသားမရှိ ယဉ်ကျေးမှုမရှိတဲ့ မိန်းမ ပဲ”

“အို... ကျွတ် ... ကျွတ်၊ စွပ်စွဲချက်က သိပ်ပြင်းထန် ပါလားကွယ်”

“ရှင်က ရှေးရဲ့ခွေးကို ရှေးကွယ်ရာမှာ တောင်းရမ်းလာ ခဲ့ပြီးမှ ခုလို ချုပ်နှောင်ထားတာ ကောင်းသလား၊ ရှင်မှာ နှလုံးသား မရှိဘူးလား၊ စနိုးဟာ အိမ်ပေါ်မှာ သန့်သန့် ပြန့်ပြန့် ပြုစုစောင့်ရှောက်ပြီး မွေးထားတဲ့ ခွေးဆိုတာ ရှင်မသိလို့လား ...”

“ခွေးဆိုတာ ဘယ်လောက် ချစ်စရာကောင်းကောင်း လူတွေနဲ့ တန်းတူတော့ မထားသင့်ဘူး ရှေးရဲ့၊ သူတို့ ကိုယ်ပေါ်က သန်းတွေ၊ အမွေးတွေ၊ အနံ့အသက်တွေက လူတွေရဲ့ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်စေတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကျန်းမာရေး အသိစိတ်ဓာတ်နဲ့ ဒီလိုထားရတာပေါ့ ...”

“မြူ... ကျွန်မ ဒါထက်ပိုပြီး ဒေါသထွက်မလာခင် ခွေး အိမ်ဖွင့်တဲ့ သော့ပေးပါ”

“စနိုးကို တစ်ခါတည်း ပြန်ခေါ်သွားမလို့လား၊ မြူ
လာတော့မှပဲ ပြန်ခေါ်လာပေးလို့ မရဘူးလား”

“ရှင်က ကျွန်မတို့အိမ်ကို လာဦးမှာလား”

“မင်း မေးခွန်းကြီးက မယဉ်ကျေးလိုက်တာ ...”

“ဒီမှာ မြူ... ရှင်ကို ကျွန်မ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောခဲ့မယ်၊
ရှင် အားအားယားယား ကျွန်မတို့အိမ်ကို လာ၊ ကျွန်မတို့
ခြံထဲမှာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ထင်ရာတွေလုပ်ပြီး ယုဂန်နားမှာ
ဝေ့လည်လည် လာလုပ်မနေနဲ့၊ မျက်စိနောက်တယ်၊ အာရုံ
နောက်တယ်၊ ရှင် လိုချင်ရင် ယုဂန်ကို ယူသာသွားလိုက်
တော့၊ အနုမောမရှိ ပေးလိုက်မယ် ... ဟုတ်ပြီလား”

မြူရဲ့ကော်ဖီခွက်ကိုင်ထားသော လက်က တဆတ်
ဆတ် တုန်လာသည်။ သို့သော် ... မြူက ဘာမှပြန်မပြောတော့
ဘဲ အိမ်နောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ ...

“ခွေးအိမ် တံခါးသော့ ယူခဲ့ပါဟေ့ ...”

ဟု လှမ်းအော်ပြောလိုက်ရာ ကောင်မလေး တစ်
ယောက်က အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာပြီး မြူကို သော့လှမ်းပေး
လိုက်သည်။

မြူက သော့ကို ရှေးထံ ပစ်ပေးလိုက်ပြီး ...

“ရော့ ... ဖွင့်ပြီး ခေါ်သွားပေတော့ ...”

ဟု ခတ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်သည်။

ရှေးက သော့ရပြီမို့ စနိုးကိုခေါ်ဖို့ပဲ စိတ်စောကာ
ခါးလေးငုံကိုင်၍ လှောင်အိမ်သော့ကို ဖွင့်လိုက်ချိန်မှာ ...

မြူက ရှေးနားသို့ နီးကပ်အောင် လျှောက်လာ
လိုက်ပြီး ရှေးနားရောက်သည်နှင့် ဒေါက်ဖိနပ်အမြင့်ကြီး စီးထား
သည့် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ညွတ်ချယ်မ်းယိုင်လျက် မတော်
တဆ ခြေချော်သွားသယောင် ဟန်ဆောင်ရင်း လက်ထဲက
ဘလက်ကော်ဖီပူပူကို ရှေးရဲ့ ပခုံးတစ်ခြမ်းပေါ်သို့ ဖိတ်ကျသွား
အောင် လုပ်ဆောင်လိုက်လေသည်။

“အာ ... ပူလိုက်တာ၊ အား ...”

“ရှေး ... ရှေး”

“ဟင် ... ယုဂန်”

ကော်ဖီတွေက ပခုံးပေါ်မှ လက်ဖျားဘက်သို့ စီးကျ
လာသဖြင့် ရှေးက လက်ကိုခါရင်း အော်ဟစ်လိုက်ချိန်မှာပဲ
ယုဂန်က ရှေးဆီသို့ ပြေးလာနေခဲ့သည်။

“ယုဂန်၊ မြူ... မြူ... ရှေး ကိုယ်ပေါ်ကို ကော်ဖီခွက်
မှောက်ချပစ်တယ်၊ အား ... ပူတယ် ... ပူတယ်”

“လာ ... လာ ... ရှေး၊ ပြန်ကြရအောင်ပါ၊ အိမ်ထဲက
လူကြီးတွေ ထွက်လာရင်လည်း မကောင်းဘူးလေ”

“မြူ... ရှင်ဟာ တော်တော် ကောက်ကျစ်တဲ့ မိန်းမ”

“ရှေး ... လာပါကွာ၊ ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ ပြန်ရအောင်
ပါ”

ရှေးက အပူလောင်ခံထားရသည့် လက်ကို ကျန်
လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကာ ဆုပ်ကာ ကိုင်လျက် မခံချိမခံသာ
ပူလောင်နေပုံရတာမို့ ယုဂန်ကလည်း ရောယောင်ကာ ရှေးလက်
ကို လှမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိသည်။

မြူသည် ရှေးအတွက် စိတ်ပူကာ ပျာယာနေသော
ယုဂန်ကို အံ့ဩမင်သက်စွာ စိုက်ကြည့်နေလိုက်မိပြီးမှ ဟက်ခနဲ
တစ်ချက် ရယ်လိုက်ရင်း...

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ ယုဂန်ရယ်၊ ကော်ဖီက
သိပ်မပူတော့ပါဘူး၊ ပြီးတော့ မြူ တမင် မှောက်ချတာ
လည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ မတော်တဆ ခြေချော်သွားလို့
ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ကော်ဖီခွက်က စောင်းဖိတ်ကျသွားတာ
ပါ”

မြင်ကွင်းကို သေချာမြင်လိုက်ရသော ယုဂန်က
မြူကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခွေးအိမ်
ထဲက စခန်းကို ကောက်ပွေ့ချီလျက် ရှေးလက်ကိုဆွဲကာ ကား
ဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့လေသည်။

“ခိုင်... ခိုင်... ခိုင်...”
“ဒက်... ဒက်... ဒက်... ဒက်...”
“ဝုန်း...”
“ခိုင်... ခိုင်...”
“အား...”
“အား... အား...”
“ဝုန်း...”
“ခိုင်...”
“ဒက်... ဒက်... ဒက်...”

ရှေးနဲ့ ယုဂန်တို့ အချင်းချင်း သေနတ်နဲ့ ပစ်ခတ်
သတ်ဖြတ်နေခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။

ရှေးသည် ဇည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်
ကာ သေနတ်သံတွေ ဖုံးကြိသံတွေ တဝုန်းဝုန်း တခိုင်ခိုင်

ပစ်ခတ် ဆူညံနေသော ခပ်ကြမ်းကြမ်း စစ်ကားတစ်ကားကို မာန်ပါပါ မျက်နှာထားဖြင့် ထိုင်ကြည့်ရင်း ဒေါသကို ဖြေဖျောက် နေရခြင်းပင်။ Volume ကို အမြင့်ဆုံးမှာ ထားထားတာမို့ ဗုံး ပေါက်ကွဲသံတွေ၊ စက်သေနတ် အတွဲလိုက် ပစ်ချသံတွေ၊ ငရဲ ပွက်သလို အော်ဟစ်သံတွေကြောင့် တစ်အိမ်လုံးမှာ စစ်မြေပြင် အလား ဖြစ်နေသည်။

ယုဂန်သည် တီဗီအသံ ဆူညံလွန်းတာကိုလည်း မပိတ်ပင်ရဲ၊ ဥပေက္ခာပြုပြီးတော့လည်း အခန်းထဲ ဝင်အိပ်မနေ ချင်တာမို့ ဝှမ်းသွားယူပြီး နားနှစ်ဖက်ကို ဆို့ကာ အပူလောင် ဒဏ်ရာလိမ်းဖို့ ဘီတာဒိုင်းဆေးဘူးနှင့် ဝှမ်းထုပ်ကိုကိုင်ပြီး ရှေးအနားသို့ ချဉ်းကပ်လာနေရပုံမှာ စစ်မြေပြင်ထဲသို့ တွားတက် လာရသည့်အလား ... ။

ယုဂန်မှာ ရှေးအနားသို့ လာသာလာရသော်လည်း ရှေး ရုတ်တရက် ထပေါက်ကွဲလိုက်မှာကိုလည်း စိုးထိတ်နေခဲ့ မိသည်။

ဒီနေ့အဖို့ ရှေးက ထူးခြားနေခဲ့သည်။

ပုံမှန်အတိုင်းဆို နေ့လယ်က အဖြစ်အပျက်အတွက် ငြင်းခုန်ရန်ဖြစ် စကားနိုင်လှ၊ အပြစ်ပုံချနေရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ရှေးက မြို့အိမ်က ပြန်လာပြီးကတည်းက စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့သည်။

ရှေးရဲ့ မျက်နှာသည် အေးစက်တင်းမာလျက်ရှိ၏။ တီဗီထဲမှာ ဗုံးတွေ တဝုန်းဝုန်း ပေါက်ကွဲနေတာကို ကြည့်နေ သည့် ရှေးကိုယ်တိုင်ကိုက ဗုံးတစ်လုံးဖြစ်နေသည်။ ဗုံးမှ ရိုးရိုး ဗုံးတောင်မဟုတ်ဘဲ စနက်တံ ဖြုတ်ထားသည့် ဗုံး။

ရှေးပုံစံကိုကြည့်ရင်း ယုဂန် ကိုယ်တိုင်လည်း တကယ် ပေါက်ကွဲမည့် တကယ့်ဗုံးတစ်လုံးနားမှာ နေနေရသလို မျိုး စိုးထိတ်ကြောက်ရွံ့မှုကို စတင်ခံစားလာမိသည်။

ခုချိန်မှာ ရှေး နှုတ်ဖျားက သူ့ကို ဒေါသစကား ဆိုမှာကြောက်သည်။ မြို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခုပြောလိုက်မှာ ကြောက်သည်။ ရှေးအပေါ် အမြဲတမ်း အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျခဲ့ ပေမယ့် ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ကိုယ့်အလွန်၊ ပြီးတော့ မြို့အလွန် ဆိုတာလည်း သေချာတာမို့ အပြစ်ရှိသူပီပီ သူက စိုးထိတ်နှုတ် ဆိတ်နေရသည်။ သို့သော် ... မျက်နှာထားကတော့ သူတင်း ကိုယ်တင်းပေါ့။ ဟန်ကိုယ့်ဖို့လေးတော့ လုပ်ရသေးသည်။

ရှေးက စကားမပြောတော့ သူလည်း လုံးဝမပြော ဘဲ နေလိုက်တာပင်။ သို့သော် ... ရှေးရဲ့ လက်ခုံနှင့် လက်ဖျံ ပေါ်က နီရဲနေသည့် အပူလောင်ထားသည့် နေရာကို သူ လိုက် လိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

ခုချိန်မှာတော့ မြို့ရဲ့ မူမမှန်မှုတွေကို သူ ရိပ်မိ လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မြို့... သူ့ကို ပြန်ချည်းကပ်လာတာလည်း ပုံမှန်

မဟုတ် ... ။ လိုတာထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်နေတာကလည်း ပုံမှန် မဟုတ်။

သူကတော့ မြို့ကို စွဲလမ်းမက်မောခဲ့ရသူမို့ မြို့ရဲ့ လိုက်လျောချိုသာခြင်းတွေကို မတွန်းလှန်နိုင်ဘဲ အလိုက်သင့် မျောပါနေခဲ့တာပင်။

မြို့က ...

“စနိုးက သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲနော်၊ မြို့ကို ပေးပါ လား။”

ဟုပြောတော့ သူ ခဏတွေဝေသွားခဲ့သေးသည်။ စနိုးကို ယုဂန်ခေါ်ထားခဲ့တုန်းက ရှေး ဘယ်လောက် ဆတ်ဆတ် ခါသွားခဲ့သလဲဆိုတာ သူအသိဆုံးမို့လို့ပင် ... ။ စနိုးကို ပြန်ရ ရေးအတွက် ရှေး ဘယ်လောက်ကြိုးပမ်းခဲ့သလဲဆိုတာလည်း သူအသိဆုံးပါပင်။

ခါကြောင့်ပဲ ရှေး အမေဆုံးပြီး ဝမ်းနည်းနေခိုက် မှာ သူက စနိုးကို ရှေးဆီ ပြန်လွှတ်ပေးခဲ့တာပင်။

မြို့ကတော့ စနိုးကို ဇွတ်ပင် တောင်းနေခဲ့ပါသည်။

“ပေးမယ် မဟုတ်လား ယုဂန်၊ မြို့ ခေါ်သွားမယ်နော်”

“စနိုးက ကိုယ့်ခွေးမဟုတ်ဘူး မြို့၊ ရှေးရဲ့ခွေးပါ”

“အို ... လင်မယား နှစ်ယောက် အတူပိုင်တာပဲဟာ၊ မြို့က ခဏပဲခေါ်ထားမှာပါ၊ အပြီးခေါ်သွားတာမှ မဟုတ် တာ၊ ခဏတော့ ပေးလို့ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား ... ”

မြို့စကားကို မလွန်ဆန်နိုင်တာမို့သာ ခေါင်းညိတ် ခဲ့ရပေမယ့် သူ ရင်ထိတ်ကျန်ခဲ့တာလည်း အမှန်ပင်။

မြို့စကားတွေ ... မြို့အပြုအမူတွေကို သူ စိတ်ရှုပ် စ ပြုလာတာကိုလည်း ဝန်ခံချင်သည်။

အစပထမတုန်းက မြို့လာရင် ကြည်နူးသာယာ သလို ရှိပေမယ့် နောက်တော့ မြို့လာတိုင်း သူစိတ်ရှုပ်နေမိတတ် သည်။ မြို့လာရင် ကိစ္စတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ ပါလာမြဲမို့ ရှေးနဲ့ ငြင်းခုံရန်ဖြစ်ရတာ၊ ကြားထဲက ဗျာများရတာ၊ ဘယ်သူ့ ဘက်က ရပ်တည်ရမှန်းမသိ၊ ဘယ်သူမှန်လို့ ဘယ်သူမှားမှန်း မသိဘဲ သူ အာရုံတွေ နောက်လှောင်တတ်သည်။

ဒီနေ့ကိစ္စမှာတော့ မြို့ တမင် ကော်ဖီခွက် ဖိတ် ကျအောင် လုပ်လိုက်တာကို ယုဂန်က အသေအချာမြင်လိုက် ရတာမို့ မြို့အပေါ် စိတ်ပျက်သွားခဲ့မိပါသည်။

ယုဂန်သည် ဆေးဘူးနှင့် ဝှမ်းကိုကိုင်ရင်း သေနတ် သံများ ဝှမ်းသံများကြားသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးဝင်လာနေပါသည်။

သူ ရှေးထိုင်နေသည့် ဆိုဖာပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်သည့် တိုင် ရှေးက သူ့ကိုလှည့်မကြည့် ... ။ မျက်နှာကလည်း ပွင့်ကွဲ ထွက်တော့မတတ် တင်းမာနေသည်။

ယုဂန်က ဘာမှပြောမနေတော့ဘဲ ဆေးဘူးကိုဖွင့် ကာ ဝှမ်းစနှင့်တို့ပြီး အသင့်ကိုင်ထားရင်း အပူလောင်ထားသည့် ရှေးရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဇတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။

ရှေးကလည်း ဆတ်ခနဲပြန်ရုန်းသည်။ သူကလည်း လွတ်မပေး။ ရှေးက အံ့ကြိတ်လျက် အားကုန်ပြန်ရုန်းနေသည်။ ရှေးရော ယုဂန်ပါ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဖြစ်ကြ...။ ရှေးဘယ်လောက်ရုန်းရုန်း တင်းကြပ်နေအောင်ဆုပ်ထားသော ယုဂန်လက်ထဲမှ လွတ်ထွက်မသွား။

ယုဂန်က ဆောင့်ဆောင့်ရုန်းနေသည့် ရှေးလက်ကို လွတ်ထွက်မသွားအောင် သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်တင်းတင်း ကိုင်ထားရင်း ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဆေးထည့်ပေးပြီးတော့မှ ရှေးလက်ကို လွတ်ပေးလိုက်ပြီး ရှေးနားမှ ထလာခဲ့သည်။

ရှေးက စကားတစ်ခွန်းမဆို။
ယုဂန်ကလည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောခဲ့ပါ။
ယုဂန် အခန်းထဲဝင်လာချိန်မှာ ဖုန်းမြည်သံကြား

ရသည်။ ခုတင်ဘေး စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားသော ဖုန်းက အဆက်မပြတ် မြည်နေသည်။

မြို့ဆီက ဖုန်းပေါ့။
ယုဂန်က ဖုန်းမကိုင်ဘဲ အဆက်မပြတ် မြည်နေသည့် ဖုန်းကိုသာ ငေးကြည့်နေလိုက်ရင်း ဘာကိုမှန်းမသိ ရင်လေးနေသည်။

ဖုန်းမြည်သံ ရပ်သွားသည်။ ဖုန်းကို သူ့ငုံကြည့်တော့ မြို့ missed call က ရှစ်ခါတောင် ဝင်ထားသည်။ မြို့သူ့ဖုန်းကို ဆက်တိုက် စောင့်ခေါ်နေပုံရသည်။

နောက်တစ်ခါ ဖုန်းမြည်လာတော့ ယုဂန်က သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ချရင်း ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို ...”
“ယုဂန် ... မြို့ခေါ်နေတာ ကြားပြီ”
“ဖုန်းတခြား လူတခြား ဖြစ်နေလို့ပါ။ ဖုန်းက အခန်းထဲမှာ ကိုယ်က အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်နေတာ”
“ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ တီဗီကြည့်နေတာလား”
“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှေးလက်ကို ဆေးသွားထည့်ပေးနေတာပါ”

မြို့ဘက်က အသံတိတ်သွားပြီးမှ ...
“မြို့က ယုဂန်တို့ အဆင်ပြေရဲ့လားလို့ ဖုန်းဆက်တာပါ”
“... ..”
“ခုအတိုင်းဆိုရင်တော့ အဆင်ပြေနေတဲ့ ပုံပါပဲ”
“မြို့...”
“ပြောလေ ...”
“နဲ့လယ်က မြို့လွန်တယ်”
“... ..”
“ရှေးအပေါ် အဲဒီလောက်တော့ မလုပ်သင့်ဘူး မြို့”

၂၆၂ ၃၈ ပုညခင်

“မြို့ အဲဒီလိုလုပ်အောင် သူ ဘာစကားပြောခဲ့တယ်ဆို တာ မင်းသိလို့လား”

“... ..”

“သူကပြောတယ်၊ ရှင်လိုချင်ရင် ယုဂန်ကို အနုမျောမရှိ ပေးလိုက်မယ်၊ ယူသာသွားလိုက်တော့တဲ့ ...”

“... ..”

“ယုဂန် ...”

“ပြောပါ မြို့...”

“မြို့ အခု မင်းနဲ့တွေ့ပြီး စကားပြောချင်တယ်၊ မင်း အိမ်က ခဏထွက်ခဲ့လို့ ရမလား”

“မိုးချုပ်နေပြီ မြို့”

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆိုလည်း မနက်ဖြန်မှပေါ့၊ မနက် ဖြန် ညနေ ၆ နာရီခွဲကျရင် (...)ကော်ဖီဆိုင်ကို လာခဲ့ ပါ”

“ကောင်းပြီ ... ကိုယ် လာခဲ့ပါမယ်”

ဆိုင်လေးက အေးချမ်း ဆိတ်ငြိမ်နေသည်။

မြို့က ဟိုတုန်းကလိုပဲ ညှို့ရီသော မျက်ဝန်းများ ဖြင့် ယုဂန်ကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ... သူ့စိတ်တွေက အရင်လို မလှုပ်ရှားတော့ဘဲ ထူးခြားစွာ ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။

“မင်း ... မတရားဘူး ယုဂန်”

မြို့က အနည်းငယ်တုန်ရင်သော အသံဖြင့် စကား စလိုက်သည်။

“ရှေးလင်္ကာမှာ နည်းနည်းလေး ထိခိုက်သွားရုံနဲ့ ဘာလို့

မြို့ကို အပြစ်တင်စကား ပြောရတာလဲ”

သူက သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ရင်း ...

“မြို့ကို ကိုယ်တစ်ခုတောင်းဆိုပါရစေ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်အိမ်ကို ခဏခဏ မလာစေချင်ဘူး၊ မြို့နဲ့ ရှေးကို ပြဿနာမဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

မြူက ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် မဲပြုံးလေး ပြုံးလိုက်ရင်း...

“မင်းက မြူနဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ်တောင် မခင်ချင်တော့တဲ့ သဘောလား”

မြူက ယုဂန်စိတ်ကို ဆွလိုက်သည်။ ယုဂန်က လည်း နှုတ်ပိတ်နေဖို့ ဆန္ဒမရှိတော့တာမို့...

“ရှေးနဲ့ လက်ထပ်ခင်တုန်းကတော့ မြူနဲ့ ချစ်သူတောင် ဖြစ်ချင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မြူလည်းသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက မြူက ကိုယ့်ကို အထင်မကြီးခဲ့ဘူးလေ။ ကိုယ့်ကို ခေါင်းနံပါတ် ဘိတ်ချေးအဆင့်မှာ ထားခဲ့တယ် လေ။ ကိုယ့်ထက်သာတဲ့ လူကြီးလူကောင်း လူရင့်ကျက် ကြီးတွေကိုပဲ မြူက မှန်းခဲ့တယ်လေ။ ကိုယ့်အချစ်ကို မထိမဲ့မြင် ပြုခဲ့တယ်လေ။ အဲဒါတွေကြောင့် အဲဒီအချိန် ကတည်းက မြူနဲ့ ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းက ပြီးသွားခဲ့ပြီ”

“ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက မြူ ဒေါသအလျောက် စကား မှားခဲ့တယ်လို့ မင်းကို တောင်းပန်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ပြီးတော့... မင်း ရှေးကိုမချစ်ဘဲ မြူကို မခံချင်စိတ်နဲ့ စိတ်လိုက် မာန်ပါ လက်ထပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မြူသိတယ်။ မြူကြောင့် မချစ်မနှစ်သက်တဲ့သူ တစ်ယောက်နဲ့ အတူနေနေရတဲ့ မင်းကို မြူသနားတယ်။ ဒါကြောင့် မြူဘက်က အတတ်

နိုင်ဆုံး မင်းကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ဖန်တီးပေးချင်ခဲ့ တယ်။ မင်း စိတ်ဆင်းရဲနေတာကို မြူ မကြည့်ရက်ဘူး”
“ကိုယ် စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်လို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”
“ယုဂန် မပြောလည်း မြူ ရိပ်မိပါတယ်”
“မင်းထင်တာ မှားသွားပြီ မြူ။ ရှေးနဲ့ လက်ထပ်လိုက် ရတဲ့အတွက် ကိုယ် စိတ်မဆင်းရဲခဲ့ပါဘူး။ ရှေးနဲ့ ငြင်းခုံရန် ရန်ဖြစ်နေရပေမယ့်၊ ရှေးကို အမျိုးမျိုး ပြဿနာရှာနေမိ ပေမယ့်၊ ရှေးရဲ့ ရန်လိုနိပ်ကွပ်တဲ့ စကားတွေကို ကြား နေရပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ။ ကိုယ်လုံးဝ စိတ်မဆင်းရဲခဲ့ဘူး မြူ...”

“ရှေးက ကိုယ့်ကိုမှန်းတယ်။ ကိုယ်ကလည်း ရှေး ကို မှန်းတယ်လို့ပဲထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ရှေးနဲ့ခွဲခွာပြီး နေဖို့ တစ်ခါမှ မတွေ့မိခဲ့ဘူး...”

“မင်း လွတ်လပ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတဲ့အခါ မြူက မင်းကို လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်ရော...”

မြူမေးခွန်းက အံ့ဩစိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ဖြစ်သော် လည်း ယုဂန်က တည်ငြိမ်စွာပင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း...
“ဆောရီးပါ မြူ။ အဲဒီလောက်ထိ ကိုယ် တစ်ခါမှ တွေး မကြည့်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ကိုယ့်ဘက်က သေချာတာတစ်ခုက ရှေးနဲ့တွေ့တဲ့နေ့ကစပြီး ရှေးကို ရန်သူလို သဘောထား

www.burmeseclassic.com

နေရင်းနဲ့ပဲ ရှေးအကြောင်း မတွေးမိတဲ့နေ့ရယ်လို့ တစ်နေ့
မှ မရှိခဲ့သလို ရှေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတော့လည်း တစ်နေ့
တောင် ခွဲခွာသွားဖို့ စိတ်ကူးမရှိခဲ့ပါဘူး။ ရှေးနဲ့ ချစ်ချစ်
ခင်ခင် မနေခဲ့မိပေမယ့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရန်ဖြစ်နေရင်း
နဲ့ပဲ ကိုယ် ကျေနပ်ခဲ့ပါတယ် ...”

ထိုနေ့ညက ...
ယုဂန်သည် မြူနှင့်တွေ့ပြီးနောက် စိတ်ပေါ့ပါးစွာ
ဖြင့် အိမ်သို့ ကားမောင်းပြန်လာခဲ့လေသည်။
စိတ်ထဲရှိတာအားလုံး ပြောပြီး မြူနဲ့ ပြဿနာ
ရှင်းခဲ့ပြီးပြီမို့ သူ့စိတ်တွေ ပေါ့ပါးနေခဲ့တာဖြစ်သည်။

ည ၇ နာရီခွဲ အချိန်ဖြစ်၍ ယုဂန်တို့ လမ်းသွယ်
တွေထဲမှာ အမှောင်ရိပ်က များများ၊ အလင်းရောင်က နည်းနည်း
ဖြစ်နေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း လမ်းထဲက မီးတိုင် ခပ်ကျကျက
အလင်းရောင် နည်းလျက်ပင် ... ။

ယုဂန်က အိမ်ရောက်ချင်စောဖြင့် ကားကို ခပ်
သွက်သွက်လေး မောင်းနေဆဲမှာ ဖုန်းမြည်သံကြားရသည်။
ဘွားဘွားတို့အိမ်က ဖုန်းမြည်သံဖြစ်၍ ယုဂန်က ကားမောင်းနေ
ရင်းကပဲ ဖင်ကိုအသာကြွကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဖုန်းကို
ဆွဲထုတ်နေစဉ်မှာ ...

ကားရှေ့သို့ အဖြူရိပ်ကလေး တစ်ရိပ် ဖြတ်ဝင်
လာတာကို သိလိုက်ပြီး ကားဘရိတ်ကို အမြန်နင်းချလိုက်သော်
လည်း တစ်စုံတစ်ခုနှင့် တိုက်မိသွားတာကို သိလိုက်သည်။

ယုဂန်သည် ကားရှေ့မီးကြီးကို မပိတ်ဘဲ ကားစက်
သပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်က အမြန်ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဟင် ... စနိုး”

ကားရှေ့မှာ လဲနေသည့် ခွေးကလေးဟာ စနိုးဟု
သိလိုက်ရချိန်တွင် ငယ်ထိပ်ကို မြွေပေါက်ခဲရသလို ခံစားလိုက်
ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် မလှမ်းမကမ်းက ခေါ်သံသဲ့သဲ့က
တဖြည်းဖြည်း နိုးလာနေသည်။

“စနိုးရေ ... စနိုး ... ”

ရှေးသည် စနိုးကို တကြော်ကြော်အော်ခေါ်လျက်
လမ်းဆား ဘယ်ညာကြည့်ကာ ရှာဖွေရင်း လျှောက်လာနေသည်။

ရှေးကို တစ်လှည့်၊ စနိုးကို တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း
ယုဂန်နှလုံးသားတွေ ရင်ဘတ်ထဲက ခုန်ထွက်သွားတော့မတတ်
ခုန်လာကာ ခန္ဓာကိုယ် အနံ့အပြားမှ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ
စိမ့်ထွက်ယိုစီးလာသည်။

ရှေးသည် လျှောက်လာနေရာမှ ကားမီးရောင်ကို
လက်ဖြင့်ကွယ်ကာ ယုဂန် ရုပ်နေသည့်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။

ထိုးထားသော မီးရောင်အောက်က လဲနေသော
စနိုးနှင့် ရုပ်နေသော ယုဂန်ကို တွေ့လိုက်ရချိန်တွင် ရှေးသည်
ရုတ်တရက် ဆိုတက် အသက်ရှူကျပ်ကာ ခွေခနဲ လဲကျသွားခဲ့
တော့သည်။

ကားနဲ့ တိုက်ခဲ့မိလို့ လက်စားပြန်ချေလိုက်တာ မဟုတ်လား။”

ဟု မျက်လုံးစုံမှိတ်လျက် အသံပြာအက်သွားအောင် ဗလုံးဗထွေး အော်လည်းအော်၊ ရိုက်လည်းရိုက်ရင်း မျက်ရည် တွေလည်း ကျလာသည်။

ယုဂန်သည် ရှေးရဲ့ လက်တွေ့ကို ဖမ်းလည်းမချုပ်၊ ရှောင်လည်း မရှောင်ဘဲ ...

“မဟုတ်ဘူး ရှေး၊ မင်းထင်သလို မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ မတော် တဆ ...”

“ဘာမတော်တဆလဲ ...၊ ဘာမတော်တဆလဲ ...၊ ကျွန်မ တုန်းက မတော်တဆဆိုတာကို ရှင် လက်ခံလို့လားဟင်၊ ရှင် ကျွန်မဘဝတစ်လျှောက်လုံး မပျော်ရွှင်အောင် ကျိန်စာ တောင် တိုက်ခဲ့သေးတာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မကို ရှေ့နှစ် သတ်ဖို့တောင် ကြံခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ရှင်လိုပဲ ကျွန်မ လည်း လုပ်တတ်တယ် ယုဂန်ရဲ့ ...”

ရှေးသည် ယုဂန်လက်ကိုဆွဲကာ အခန်းပြင်သို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ယုဂန်က ယောကျ်ားအားနှင့် ရုန်းလိုက်လို့ ရပေမယ့် မရုန်းတော့ဘဲ ရှေး ဆွဲခေါ်ရာသို့ ပါလာသည်။

ရှေးသည် ယုဂန်လက်ကိုဆွဲကာ အိမ်ပြင်သို့ ပြေး ထွက်လာသည်။ ရှေး ဦးတည်ရာက ရေကူးကန်ဆီသို့ ဖြစ်လေ သည်။

ရှေး သတိရလာမည့်အချိန်ကို ယုဂန်က ရင် တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်ကြည့်နေဆဲတွင် ရှေးရဲ့ မျက်တောင်တို့ လှုပ်ရှားပွင့်ဟလာလေသည်။

“ရှေး ...”

သူက ရှေးကို ခပ်တိုးတိုး ခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။ ရှေးအကြည့်က အသံလာရာဆီသို့ ရွေ့လာသည်။ ထိုအကြည့် သည် ချက်ချင်းပင် ခက်ထန်လာကာ ရှေးက အိပ်ရာပေါ်မှ ကြီးထလိုက်ပြီး ယုဂန်ရဲ့ အင်္ကျီစကို လှမ်းဆောင်ဆွဲလိုက်တာမို့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က အမှတ်တမဲ့ ငိုက်ကျသွားသည်။

ရှေးသည် သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ယုဂန်ကို ထိရာ မိရာ အားကုန်သုံး၍ ထုရိုက်ကုပ်ခြစ်လိုက်ရင်း ...

“ရှင် လက်စားချေတာ မဟုတ်လား၊ ရှင်ခွေးကို ကျွန်မ

ရေကူးကန်နားသို့ ရောက်လျှင် ရှေးက ယုဂန်ကို ရေကူးကန်ထဲသို့ တွန်းချပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမပါ ရေကူးကန်ထဲသို့ ဆင်းလိုက်ပြီး ယုဂန်ရဲ့ ဆံပင်ကို လှမ်းဆွဲပြီး ယုဂန်ရဲ့ ခေါင်းကို ရေထဲသို့ဖိနှစ်ပစ်လိုက်လေသည်။

ယုဂန်က ရေထဲမှ ပြန်ရုန်းတက်လာသော်လည်း ရှေးက ယုဂန်ခေါင်းကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဖိနှိပ်ပစ်လိုက်သည်။

ယုဂန်သည် ရေမွန်းလျက် အသက်ရှူမဝသော ခံစားချက်ကြီးကို ခံစားရချိန်တွင် တစ်ချိန်က ရှေးလည်း ဒီလို ခံစားခဲ့ရမှာပဲဟု တွေးရင်း နှလုံးသားထဲမှာ နာကျင်လာခဲ့ရသည်။

ရှေးရယ် ... ကိုယ်တို့တွေ ဘယ်လို ရေစက်ကြောင့် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ ကြုံခဲ့ရတာလဲ ... ။

မင်း သတ်လို့ သေရမယ်ဆိုလည်း အခုပဲ သေ သွားပါရစေတော့ ... ။

မင်းရဲ့ အမုန်းတွေ၊ နာကြည်းချက်တွေကို ကိုယ် မချေဖျက်နိုင်သရွေ့ ကိုယ့်ဘဝမှာလည်း ဘယ်တော့မှ အပြည့် အဝ ပျော်ရွှင်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး ရှေးရယ်။

ယုဂန်သည် စိတ်ကိုလျော့လိုက်ရင်း မရုန်းတော့ဘဲ ရှေး ဖိနှစ်ထားသည့်အတိုင်း ငြိမ်သက်သွားချိန်မှာ ရှေးက လက် တွေကို ဖယ်လိုက်လေသည်။

ယုဂန်သည် ရေထဲမှ ဘွားခနဲ ပြန်ပေါ်လာသည်နှင့် ရှေးရဲ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကယောင်ကတမ်း လှမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက် ရင်း ...

“မင်း အခု ခံစားနေရတာ ငါခံစားခဲ့တဲ့အတိုင်း ခံစား နေရတယ်ဆိုတာရော မင်း တွေးမိရဲ့လား ရှေး၊ ငါ့ခွေး လေး သေသွားတဲ့အချိန်တုန်းက အခု မင်းဖြစ်သလိုမျိုး ငါ သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ မင်းအပေါ် စကားတွေ မှားခဲ့တယ်၊ အပြုအမူတွေ မှားခဲ့တယ်၊ မင်း အခု ရိုင်း သလို ငါလည်းရိုင်းခဲ့တယ်၊ မင်း အခု ငါ့ကိုမုန်းသလို မျိုး ငါလည်း မုန်းခဲ့တယ် ... ။

“ဒါပေမယ့် အဲဒီအမုန်းစိတ်ကြောင့် မင်းက ငါ့ ရင်ဘတ်ထဲမှာ နေရာတစ်ခု ရသွားတယ်၊ အချိန်တွေ ကြာလာတော့မှ ငါ့ရဲ့အမုန်းက အချစ်ဖြစ်နေတာကို သိ လိုက်ရတယ် ... ။

“ငါ မင်းကို အရမ်းချစ်တယ် ရှေး ... ။ မင်းကို ဘာနဲ့မှမလဲနိုင်အောင် ချစ်တယ်၊ အရာရာထက် တန်ဖိုး ထားပြီး ချစ်တယ်၊ ငါချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အချစ်မျိုးထက် ပိုပြီး ချစ်တယ်”

“မချစ်နဲ့ ... မချစ်နဲ့၊ မုန်းတယ် ... ရှင်ကို အရမ်းမုန်း တယ်၊ ရှင် ထွက်သွား၊ ကျွန်မဘဝထဲက ရှင်ထွက်သွား”

ရှေးသည် ယုဂန်ကို ထုရိုက်ကုတ်ခြစ်လျက် ယုဂန်

www.burmeseclassic.com

၂၇၄ ၃၁ ပုညခင်

လက်မှ ရုန်းထွက်ရင်း အသံပြာအက်တိမ်ဝင်လျက် ခြေကုန်
လက်ပမ်းကျကာ ပျော့ခွေသွားသည်။

ယုဂန်က သတိလွတ်သွားသော ရှေးကို ပွေ့ချီကာ
ရေကူးကန်ထဲမှ တက်လာခဲ့ရပါသည်။

ယုဂန်သည် ရှေးတို့ဘက်က ခြစည်းရိုးလေးနားမှာ
ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း ရှေးတို့အိမ်ဘက်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်လေ
သည်။

ယုဂန် ကြည့်နေဆဲမှာ ပိစိက တောင်ကြည့်မြောက်
ကြည့်ဖြင့် ယုဂန်တို့ဘက် ခြစည်းရိုးနားသို့ လျှောက်လာနေ
သည်။

“ရွတ် ... ရွတ် ... ပိစိ ... ငါ ဒီမှာ ...”

ယုဂန်ရဲ့ ခပ်တိုးတိုး လှမ်းခေါ်သံကြောင့် ပိစိက
ယုဂန် ခေါင်းပြုနေရာ ခြစည်းရိုးဆီသို့ အပြေးကပ်လာသည်။

“ပိစိ ... နင့်မမေ့ရေး အခြေအနေ ဘာထူးလဲ”

“ဘာမှမထူးဘူး ကိုယုဂန်”

“သူ့ အပြင်လည်း မထွက်ဘူး၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်ထဲ
မှာ ဘာလုပ်နေလဲ ...”

“အားရင်တော့ စစ်ကားနဲ့ အက်ရှင်ကားပဲ ကြည့်နေတာပဲ၊ စစ်မြေပြင်ရောက်နေရသလိုပဲ၊ ပိစိလည်း စိတ်ညစ်လာပြီ”

“နားငြီးရင် ဝှမ်းနဲ့ဆိုထားပေါ့ဟာ ...”

“အဲဒီလို ဆိုထားရင် မမရှေး ခိုင်းစရာရှိလို့ခေါ်တော့ မကြားဘဲ နေမှာပေါ့ ...”

“အေး... ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ၊ ဒါနဲ့ နင့်မမရှေးက ထမင်းရော ကောင်းကောင်းစားရဲ့လား”

“မစားဘူး၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ စစ်ကားကြည့်ရင်း အာလူးကြော်ထုပ်တွေပဲ တစ်ထုပ်ပြီးတစ်ထုပ် ဖောက်စားနေတာ ...”

“နင် သူစားဖို့ ဘာချက်ကျွေးလဲ ...”

“ဟို... ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းတို့၊ ကြက်ဥကြော်တို့၊ ကန်စွန်းပလိန်းတို့ ...”

“ဒါပဲလား ...”

“ဒါပဲ ချက်တတ်တာကိုး ...”

“နင့်ဟင်းကမှ မစွဲတာ သူက ဘယ်စားမလဲ၊ ရော့ ... ရော့ ... ဒီမှာ ရှေးဖို့ ဟင်းချိုင့်ယူသွား၊ ငါပေးလိုက်တယ်ဆိုတာ မသိစေနဲ့၊ နင့်ဘာသာ ဟင်းချက်နည်း စာအုပ်ကြည့်ပြီး ကောင်းကောင်းလေး ချက်ကျွေးတာလို့ ပြောကြားလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါနဲ့ ကိုယုဂန်က ဒီဘက်အိမ်မှာ ဘယ်တော့ ပြန်လာနေမှာလဲ ...”

“နင့်အစ်မ လက်ခံတဲ့နေ့ပေါ့”

“မမရှေး မြန်မြန် လက်ခံအောင် ကိုယုဂန် ကြိုးစားပေါ့၊ ပိစိ မမရှေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းနေရတာ ကြောက်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“အိမ်ထဲမှာ အမြဲ တိုက်ပွဲဖြစ်နေတာကိုး၊ မမရှေးက စစ်ကားကြည့်ရင်ကြည့်၊ မကြည့်ရင် ပြိုလဲသားတွေ ကမ္ဘာကြီးကို ဝင်စီးတဲ့ ကားတို့၊ ကမ္ဘာပျက်တဲ့ ကားတို့၊ မီးတောင်ပေါက်တဲ့ကားတို့၊ သရဲကားတို့၊ ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်နေတဲ့ ကားတို့ပဲ ကြည့်ကြည့်နေတာ၊ သူကြည့်ပြီဆို အသံကလည်း အကျယ်ကြီးပဲ၊ ပိစိ စောင်ခေါင်းမြီးခြုံပြီး အိပ်တာတောင် သေနတ်သံတွေ ကြားပြီး လန့်လန့်နိုးလာလို့ တစ်ခါတစ်ခါ အိမ်ထဲကို ဓားပြတွေ ဝင်လာသလားတောင် ထင်မိတယ်”

“သူက ငါ့ကို ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ အဲဒီလိုကားတွေ ကြည့်နေတာ နေမှာပေါ့ဟာ ...”

“စနိုးကော ... နေကောင်းပြီလား ကိုယုဂန် ...”

“ဆေးခန်း နေ့တိုင်းသွားပြနေတော့ အခြေအနေကောင်းလာပါပြီ၊ ရှေ့ခြေထောက်လေးတစ်ဖက်တော့ နည်းနည်းထော့နဲ့နဲ့ ဖြစ်နေသေးတယ်”

“မမရှေးက စနိုး သေပြီပဲထင်တာ ကိုယုဂန်ရဲ့၊ စနိုးကို ကိုယုဂန် ဆေးကုပေးနေမှန်းသာသိရင် အရမ်းပျော်မှာ၊ ဘာဖြစ်လို့ မမရှေးကို ပြောမပြတာလဲ”

“စနိုး လုံးဝ ကောင်းသွားမှပဲ ပြောတော့မယ်လေ၊ နင် လည်း ကြိုပြောမထားနဲ့ဦးနော်၊ ငါပေးတဲ့ မုန့်ဖိုးတွေ ယူထားတယ်မဟုတ်လား၊ နှုတ်လုံပစေ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ထပ်ပေးရင် ပိုစိတ်ချရတာပေါ့”

“လူလည်မ ...၊ ရော့ ... ရော့ ... နှစ်ထောင်ပဲ ပါတယ်၊ ယူထားလိုက် ...”

“အဟီး ... ကျေးဇူးပဲ”

“သွား ... သွား ... ပြန်တော့၊ တော်ကြာ ရှေး မြင်သွား ဦးမယ်၊ သတင်းထူးရင် ပြောဦး ... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ပိစိက ယုဂန်ပေးလိုက်သည့် ဟင်းချိုင့်ကိုဆွဲကာ အိမ်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လေး ပြန်လျှောက်သွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်တွင် ယုဂန်သည် ရှေးတို့ ခြံထဲသို့ အရဲစွန့်၍ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ပေါ်ပေါ်တင်တင် ဝင်လာရဲတာတော့ မဟုတ်ပါ။ ထီးတစ်ချောင်းကို ဖွင့်၍ ရှေ့ကနေ ကွယ်ဆောင်းပြီး ဝင်လာ ရခြင်းပင်။

ရှေးက လက်မခံလိုသာ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်နေ ရပေမယ့် ယုဂန်က ရှေးစိတ်ပြေတဲ့ တစ်နေ့မှာ အတူပြန်နေခွင့် ကို မျှော်လင့်နေခဲ့မိပါသည်။

အဘွားနဲ့ မေမေကိုတော့ ရှေးနဲ့ ခဏတစ်ဖြုတ် ရန်ဖြစ် စိတ်ကောက်နေရုံပါဟု အသိပေးလျက် လူငယ်တွေ ကြားကို ဝင်မပါဖို့ တောင်းပန်ထားခဲ့ရသည်။

ယုဂန်သည် အိမ်ဘက်သို့ အသာချောင်းကြည့်ရင်း ကုပ်ချောင်းချောင်းဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ဖို့ ကြိုးစားဆဲတွင်

“ထွက်သွား...”

“ဟာ...”

ရုတ်တရက် ရှေးက ရေပုံးတစ်ပုံးကိုင်လျက် အိမ်ထဲမှထွက်လာပြီး ယုဂန်မျက်နှာကို ဆီးပက်လိုက်ရာ ယုဂန်က ထီးဖြင့် လိုက်ကွယ်သော်လည်း မမိတော့ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး ရေရွဲရွဲစိုသွားတော့သည်။

“ရှင် အခုထွက်သွားပါ ယုဂန်...”

ရှေးက ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်သော်လည်း ယုဂန်က နောက်မဆုတ်ဘဲ ...

“ကိုယ့်ပစ္စည်းတစ်ခု ကျန်ခဲ့လို့ ပြန်လာယူတာပါ”

“ဘာပစ္စည်းလဲ ...”

“သွားတိုက်တံ ...”

“ဒါများ အသစ်ဝယ်လိုက်ပါလား”

“အရင် အဟောင်းက အကောင်းကြီးရှိသေးတာ”

“မရှိတော့ဘူး၊ လွင့်ပစ်လိုက်ပြီ ...”

“ဟာ ... နှမျောပါတယ်ကွာ ...”

“နှမျောရင် လဲသေလိုက် ...”

ရှေးက အိမ်ထဲသို့ ချာခနဲ လှည့်ဝင်သွားပြီး အိမ်တံခါးမကြီးကို ဂျှိုင်းခနဲ ဆွဲပိတ်သွားသည်။

ထိုစဉ် ပိစိက နောက်ဖေး မလွယ်ပေါက်မှ ထွက်

လာကာ ...

“ကိုယုဂန်က နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး လာတာကိုး၊ မနက်စောစောတို့ ညဘက်တို့ လာရင် နည်းနည်း တော်သေးတာပေါ့ ...”

“အဲ့ဒီအချိန်တွေ လာလည်း သူက လက်မခံတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ခုတောင်မှ မျက်နှာကို ရေခဲဆီးပက်တာ မမြင်ဘူးလား”

“ဒါဆိုလည်း နောက်တစ်နည်း ကြိုးစားဦးပေါ့၊ မမရေးစိတ်ပြေအောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ ချောမော့ပြီးမှ ပြန်လာလို့ ရမှာပေါ့”

“ပိစိ ...”

“ဟော ... မမရေး ခေါ်နေပြီ၊ ကိုယုဂန် ပြန်တော့ ... ပြန်တော့ ...”

ပိစိက လှစ်ခနဲ ပြန်ဝင်ပြေးသွားသည်။

ထီးတစ်ချောင်းကို ခပ်တည်တည်ဆောင်းကာ ရေတွေ ရွဲနှစ်လျက် လျှောက်လာသော ယုဂန်ကို ခြံစောင့်ကြီးက တအံ့တဩ လိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

ထီးကွယ်ထားသဖြင့် ယုဂန်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ နီရဲ့ စွတ်စိုနေတာကိုတော့ ခြံစောင့်ကြီးက မြင်မည်မထင်ပေ။

ငါလေ တစ်ယောက်တည်း လမ်းတို့ဝေး၊ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သော
ဘဝစိတ်ကူးတွေလည်း တိမ်တိုက်လို လွင်ကာ အဝေးမှာ ပျောက်
ဆုံးပြီ၊ မင်း ချန်ရစ်လေသော အချစ်ရဲ့ မြစ်ကြီးထဲက အလွမ်းရဲ့
သမုဒ္ဒရာထဲကို ငါစီးဆင်း၊ ငါမှားလား၊ မေ့မှာလား၊ တစ်ခါမှ
ငါမတွေ့ခဲ့မိဘူး နင် စွန့်ခဲ့လေသမျှ၊ ဘယ်သူမှလည်း မပြော
တော့ဘူးကွာ၊ နင်သာ ဖန်တီး ပျက်ဆီး ငါချည်းချစ်နေရ...”

သူ သီချင်းဆိုနေဆဲမှာ စနိုးက သူ့ခုတင်ပေါ်သို့
ခုန်တက်လာသည်။

သူက ဂစ်တာကို ချကာ စနိုးကို ပွေ့လိုက်ရင်း
“မင်းသခင်မကို သွားပြောပေးစမ်းပါကွာ၊ ဒီတစ်ခါ အတူ
နေခွင့်ရရင် ပျော်အောင်ထားပါမယ်လို့...”

ဟု ... တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်မိလေသည်။

မေမေနဲ့ ဘွားဘွားရှေ့မှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေပြ
ရသည့် နေ့လယ်ခင်းတို့ ကုန်ဆုံးလျက် ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ တံခါး
ပိတ်၍ နေခွင့်ရသော ညများသို့ရောက်လျှင် ယုဂန်စိတ်သည်
လွမ်းဆွတ်စိတ်ဖြင့် ဖျော့တော့ နွမ်းနယ်သွားမြဲ ဖြစ်လေသည်။

သူက ရှေးရဲ့ အပြုံးမျက်နှာကို မြင်ရမှမဟုတ်၊
ရှေးရဲ့ ဒေါသမျက်နှာကို မြင်ရလျှင်ပင် အလွမ်းပြေရသည်။

နေ့လယ်က မြင်ခဲ့ရသော ရှေးမျက်နှာက သူ့အာရုံ
ထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှားပင် ရှိနေသေးသည်။

သူက ဂစ်တာကို လှမ်းယူကာ မိုးမိုးရဲ့ သီချင်း
လေးကို ခပ်တိုးတိုး ဆိုနေမိသည်။

“မျက်ရည်များစွာလည်း ကျဆင်းနေရပြီပဲ... မင်းရိုက် ချိုးကာ
ထားခဲ့ အိပ်မက်တွေ၊ နေ့စဉ်တိုင်းမှာလည်း ကြေကွဲနေရပြီပဲ...
မင်းမပါတော့တဲ့ ငါ့ရဲ့အနာဂတ်တွေ၊ ဘယ်လိုအင်အားမျှနဲ့
ငါ ရင်ဆိုင်ရမလဲ မသိတော့ပါ... ခံနိုင်ရည်မဲ့ အလွမ်းနေတွေ

မနက်ခင်းက ကောင်းစွာ မလင်းသေးချေ...။

ယုဂန်သည် ကျေးဇူးရှင် မပိစိ မှာကြားထားသည့် အတိုင်း မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်။

ပိစိက တံခါးကို ဟဟဖွင့်လျက် အသင့်ကြိုစောင့်

နေကာ ...

“ကိုယုဂန် ... လာ ... လာ၊ ဒီတံခါးက ဝင် ...”

ဟု လမ်းပြခေါ်ဆောင်လာသည်။

မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်မိတော့ ယုဂန်က နှာခေါင်းရှုံ့

လိုက်ရင်း ...

“အနံ့အသက်က မကောင်းပါလား၊ နင် သေချာ သန့်ရှင်း

ရေး မလုပ်ဘူးလား”

“လုပ်တော့ လုပ်ပါတယ်”

ယုဂန်က မီးဖိုချောင် ထမင်းစားခန်း ပတ်ပတ် လည်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မီးဖိုချောင် တစ်ခုလုံးလည်း ရှုပ်ပွသစ်ပတ်နေတာပါပဲ လား ပိစိရယ်၊ နင် အလုပ်ကောင်းကောင်း မလုပ်ဘူး လား”

“လုပ်တော့ လုပ်ပါတယ်”

“နင့်မေးလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ”

“ကိုယုဂန်က မမရှေးမသိအောင် တိတ်တိတ်လေး အိမ် ထဲဝင်ပြီး မမရှေးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလေးတွေ လုပ်ပေးချင် တယ်ဆိုလို့ ကိုယုဂန် များများလုပ်ခွင့်ရအောင် ပိစိက မလုပ်ဘဲ ကိုယုဂန်အတွက် တမင် အလုပ်တွေ ချန်ထား ပေးတာပါ။ အခု မမရှေးစားဖို့သောက်ဖို့အတွက် ကိုယုဂန် စီစဉ်ပေးမှာ မဟုတ်လား၊ ဒီအချိန်ဆို မမရှေးက အိပ် မောကျနေတုန်းပဲ၊ ညဆို ဇာတ်ကားတွေ ထိုင်ထိုင်ကြည့် ပြီး မနက်ဆို ၁၀ နာရီလောက်မှနိုးတာ၊ မမရှေး မနိုး ခင် ပြီးအောင်လုပ်ပြီး ပြန်နော် ကိုယုဂန်၊ ပိစိ တံခါးဖွင့် ပေးတာ သိရင် အဆူခံရလိမ့်မယ်”

“အေးပါ ... ငါသိပါတယ်”

“ဒါဆို ပိစိလည်း ပြန်အိပ်တော့မယ်နော်၊ အဟီး ... ကိုယုဂန် နေ့တိုင်း လာလုပ်ရင်ကောင်းမှာပဲ၊ ပိစိ သက် သာတယ်”

ပိစိက ပြောင်စပ်စပ်လေးပြောပြီး နောက်ဘက်က သူ့အခန်းလေးထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

ယုဂန်က ကိုင်ဆွဲလာသည့် အထုပ်ကို ထမင်းစားပွဲ ပေါ် လှမ်းတင်ထားလိုက်ပြီး ဝတ်လာမိသည့် ဂျင်းဘောင်းဘီ ရှည်ကို ဒူးခေါင်းလောက်ထိ ခေါက်တင်ကာ သန့်ရှင်းရေး အရင်စလုပ်ရသည်။

ပိစိက အရွယ်လည်း ငယ်၊ အပျင်းလည်းကြီးတာ မို့ မီးဖိုချောင်ကိစ္စကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း မရှိပါ။

ယုဂန်က မီးဖိုချောင် ကြမ်းခင်းကျောက်ပြားတွေ ကအစရေစိုဝတ်ဖြင့် အားပါပါ ပွတ်တိုက် သန့်စင်လိုက်ပြီး လေသန့် စပရေးဘူးဖြင့် လျှောက်ဖြန်းလိုက်သည်။

ပြီးမှ ... City Mart က ဝင်ဝယ်လာသည့် ပစ္စည်း တွေထဲက ကြက်ပေါင်၊ ပင်လယ်ငါးနှင့် ကင်းမွန်တွေကို ထုတ် ယူကာ ရေခဲသေတ္တာအပေါ်ကန်မှာ ထည့်။ အသီးအနှံတွေကို အောက်ကန်မှာ စနစ်တကျ ထည့်လိုက်သည်။

အားလုံး နေရာချပြီးတော့မှ ဝယ်လာသည့် ချက် နည်းပြုတ်နည်း စာအုပ်ကိုဖွင့်ကာ ဘာကစချက်ရင် ကောင်းမလဲ ဟု စဉ်းစားရသည်။

“အိုကေ ... ကြက်သား ဘိတ် (မြိတ်) ချက် ချက်ရမယ်၊ မှန်း ... ဘာတွေထည့်မလဲ၊ ဆီရယ်၊ ကြက်သွန်ဖြူနီရယ်၊

မျှင်ငါးပိရယ်၊ ချင်းရယ်၊ ပြီးတော့ ... မန်ကျည်းမှည့်ရည် ထည့်ရဦးမယ်၊ ထည့်ရမယ့် ပစ္စည်းတွေကလည်း များပါ ကွာ၊ ဟင်းတစ်ခွက်ချက်တာ ဒီလောက် ဝယ်ယူမှန်း မသိခဲ့ပါဘူး။”

ယုဂန်သည် ညည်းညူရင်းကပဲ ကြက်သား ဘိတ် ချက်၊ ငါးဖယ်လုံးချိုချဉ်နှင့် ပုန်းရည်ကြီးသုပ်တစ်ပွဲကို အောင် မြင်စွာ စီစဉ်လိုက်နိုင်သည်။

ဘရိတ်ဖတ်အတွက်ကတော့ အိုဗာတင်းနှင့် ကိတ် မုန့်ပေါ့ ... ။

ယုဂန်က တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ချက်ပြုတ်နေဆဲမှာ ထမင်းစားခန်း တံခါးဝက ခြေသံတရုပ်ရုပ်ကို ကြားရလေသည်။

သူက မီးဖိုချောင် တံခါးအကွယ်လေးမှာ သွားပုန်း နေလိုက်ပြီး ခြေသံလာရာသို့ ချောင်းကြည့်မိသည်။

ရှေးက ညဝတ်အင်္ကျီ ကပိုကယို၊ ဆံပင်ပွပွ အိပ် မှုန်စုံများပုံဖြင့် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာနေသည်။

“ဒီဗိုက်ကလည်း ဆာပဲဆာနိုင်လွန်းတယ်၊ ဗိုက်ဖြည့်ပြီး မှပဲ ပြန်အိပ်ရတော့မယ်”

ရှေးက တီးတိုးရေရွတ်ရင်း သူ့အနားက ကပ်ဖြတ် သွားသော်လည်း သူ့ကို မမြင်ပါ။

ရှေးသည် နှုတ်ခမ်းလေးစုစုဖြင့် ပါးစပ်က ပွစိပွစိ ရေရွတ်ရင်း ရေခဲသေတ္တာဆီ လျှောက်သွားပြီး ရေတစ်ဘူးထည့်

၂၈၈ ၃၉ ပုညသင်

ကာ ရှေ့ကန်နှင့်မထည့်ဘဲ မော့သောက်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပန်းသီးတစ်လုံး ယူလာကာ ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်ရင်း...

“ထမင်းစားခန်းကလည်း သန့်ပြန်နေတာပဲ၊ ပီစီတို့တော့ မုန့်ဖိုးလိုချင်ပြီထင်တယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီး ပန်းသီးကို အားပါးတရ ကိုက်စားလိုက်လေသည်။

ယုဂန်သည် ချောင်ကွယ်လေးတွင် ပုန်းအောင်း ရပ်တန့်နေရင်း မမြင်ရတာကြာပြီဖြစ်သော ရှေးရဲ့ ကလေးဆန် ဆန် အမူအရာလေးတွေကို လိုက်ငေးရင်း မျက်ရည်ဝဲလာခဲ့ရ သည်။

ရှေးရယ် ...

မင်းနဲ့အတူ ပြန်နေခွင့်ရရင် မင်း ကျေနပ်ပျော် ရွှင်အောင် ကိုယ် ဘာမဆို လုပ်ပေးပါ့မယ်...။

အချစ်ဆိုတာ ခုလို တသိမ့်သိမ့်တဖြိမ်းဖြိမ်းနဲ့ နူးနူး ညှည့် ခံစားစေတဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုဆိုတာကို ကိုယ်သိအောင် ဖန်တီး ပေးခဲ့တဲ့အတွက် မင်းကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ထိုညက ရှေးသည် သီချင်းသံသဲ့သဲ့ကို အိပ်မက် လို တကယ်လိုလို ကြားရပြီး တရေးနိုးလာခဲ့လေသည်။

ရှေး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကြယ် ကလေးတွေ ကျိုးတိုးကျဲတဲ ပြန့်ကျဲနေသော၊ လခြမ်းကွေး ကလေး ရေးရေးသာနေသည့် ကောင်းကင်ကြီးကို မြင်ရလေ သည်။

ရှေးသည် လှသော ကောင်းကင်ယံကို ကြည့်နေ ရင်း ညက ဝရန်တာ ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ ထိုင်လျက် အိပ်ပျော် သွားခဲ့တာကို သတိရလာခဲ့သည်။

ရှေးသည် ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ ပက်လက်မီလျော် နေလျက်ပင် ငြိမ်သက်နေဆဲမှာ ဂစ်တာသံနှင့် သီချင်းဆိုသံက တဖြည်းဖြည်း ပီပြင်လာခဲ့သည်။

ဒါ ... ဟိုဘက်အိမ် ဝရန်တာက လာတဲ့အသံပဲ။

“မျက်ရည်များစွာလည်း ကျဆင်းနေရပြီပဲ၊ မင်း ရိုက်ချိုးကာ ထားခဲ့ အိပ်မက်တွေ ...
နေ့စဉ်တိုင်းမှာလည်း ကြေကွဲနေရပြီပဲ... မင်းမပါတော့တဲ့ ငါ့ရဲ့ အနာဂတ်တွေ ...”

ရှေးက နေရာမှာပင် ငြိမ်သက်ရင်း သီချင်းဆိုသံ ထဲမှာ နှစ်မျောသွားခဲ့ရသည်။

“ဘယ်လိုအင်အားမျိုးနဲ့ ငါ့ရင်ဆိုင်ရမလဲမသိတော့ပါ။ ခံနိုင်ရည် မဲ့ အလွမ်းနေတွေ... ငါလေတစ်ယောက်တည်း လမ်းတို့ဝေး...”

ဒီအသံဟာ ယုဂန်အသံမှန်း သိပေမယ့် ဒီနေရာ ကနေ ထသွားလိုက်ဖို့ ရှေးမှာ အင်အားမဲ့နေခဲ့သည်။

သီချင်းသံက နီးလာလိုက် ဝေးသွားလိုက်ဖြင့် ရှေး ရဲ့ အာရုံကို ရစ်ပတ်ငြိတွယ်နေခဲ့သည်။

“မင်း ချန်ရစ်လေသော ... အချစ်ရဲ့ မြစ်ကြီးထဲက အလွမ်းရဲ့ သမုဒ္ဒရာထဲကို ငါစီးဆင်း...”

ငါ့မှာလား... မင်းမှာလား...”

သီချင်းသံက တဖြည်းဖြည်း တိုးသွားခဲ့သည်။

ဂစ်တာသံ သဲ့သဲ့ကိုလည်း မကြားရတော့ချိန်မှာ ရှေးသည် အား ငယ်ဝမ်းနည်းသော ခံစားချက်ဖြင့် မျက်လုံးတွေကို မှေးမှိတ်ပစ် လိုက်လေသည်။

အချစ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ၊ ခံစား ချက်တွေဟာ ဒီကမ္ဘာကြီးရဲ့ နိုင်ငံအသီးသီးက သီချင်းရေးဆရာ

တွေ၊ စာရေးဆရာတွေ တစ်သက်စာ ဖွဲ့နွဲ့လို့ မကုန်နိုင်အောင်ပဲ များပြားနေခဲ့တာလား...။

ခက် ကတော့ အချစ်အမျိုးအစားတစ်ခုအကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

“တချို့ အချစ်တွေဟာ အပေါ်ယံမှာ အမှန်းလို့ထင်ရတဲ့ ဆေးခါးပါးပါးလေး အုပ်ထားတတ်တယ်” တဲ့။

“တစ်ခါ တစ်ခါ ချစ်လို့မရတဲ့ ချစ်ဖို့မသင့်တဲ့ အချစ်တွေ ကို တမ်းတမနေချင်တော့လို့ အမှန်းလို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှစ်သိမ့်ရတာမျိုးလည်း ရှိတတ်တယ်” တဲ့။

အချစ်က တွေးလေ ... တွေးလေ ... ရှုပ်ထွေးလေပဲ လား...။

ရှိရာ ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို လက်ဖဝါးလေးနှင့် အသာဖိရင်း မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ခြေဖွနင်းကာ ဝင်လာခဲ့မိသည်။

မီးဖိုချောင်ထဲ၌ ရှေး မြင်လိုက်ရသည်မှာ ယောက်မ တစ်ချောင်းကို ခါးကြားထိုးကာ သီချင်းကလေးညည်း၍ ကြော် လှော်ချက်ပြုတ်နေသော ယုဂန်ပဲ ဖြစ်လေသည်။

ရှေးသည် အံ့ဩစွာဖြင့် အာမေဇိုတ်သံ ထွက်လှ ဆဲဆဲ ကိုယ့်ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်အသာပိတ်ရင်း သူ့နောက်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေခဲ့မိသည်။

အဲဒီနောက်တော့ သူလှည့်မလာခင်မှာပဲ ရှေးရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို နောက်သို့ပြန်ဆုတ်လာပြီး ထမင်းစားခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်လိုက်ချိန်မှာ မျက်ရည်စက်တချို့ လွင့်ကျကျန်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့မနက်က ရှေးသည် အိပ်ရာမှ စောစောနိုး လာခဲ့ကာ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီး ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

ရှေး ထမင်းစားခန်းအဝင်ဝတွင် ရပ်မိချိန်၌ မီးဖို ချောင်ဘက်မှ ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်သံ၊ လှုပ်ရှားသံ၊ ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံ သဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ ပြီးတော့ ... ထိုအသံတွေ ကြားမှ သီချင်းဆိုသံ ခပ်တိုးတိုးကိုပါ ထူးဆန်းစွာ ကြားရလေ သည်။

“ပြန်တွေးကြည့် ငါသိပ်ချစ်မိသွားပြီ... မြတ်နိုးရတဲ့ မင်းရဲ့ အပြုံးဟာလည်း အမြဲတမ်း တွေ့ချင်ပြီ ရင်ထဲထိ ပစ်ခွင်း စူးနှစ်သွားပြီ မင်းအကြည့်များ ဂန္ဓဝင်မြောက် လွန်းတယ်၊ ကမ္ဘာကျော် ပန်းချီလည်း ရှုံးရပြီ...”

ရှေးသည် တထိတ်ထိတ် ခုန်လာသော နှလုံးသား

မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်မှာ မိုးရေစက်တချို့ တင်ကျန်
စွတ်စိုဆဲဖြစ်သော မိုးရွာပြီးစ စိမ်းလန်းသော မနက်ခင်းတစ်ခု
တွင် သွက်လက်ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ရှေးရဲ့ ခြံထဲသို့ လှမ်းဝင်လာနေ
သော မလုံးနှင့် အေးမြကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

“မမရှေးရေ... မလုံးတို့ မအေးမြတို့ ပြန်လာပြီ မမရှေး
ရေ”

ပိစိသည် ပျော်လွန်းလို့ မလုံးတို့ဆီ ပြေးလွှားခုန်
ပေါက်သွားရင်း ရှေးကိုလည်း အော်ဟစ်ပြောသွားသည်။

မလုံးတို့က ရှေးဆီ အပြေးလေးလျှောက်လာကြ
ကာ...

“မမရှေး... နေကောင်းလား၊ ကျွန်မတို့လေ မမရှေးကို
အရမ်းလွမ်းတာ သိလား”

“အေးမြတို့က ရွာမှာ ဖိမ်ကျနေတာ မမရှေးရဲ့၊ ကိုယုဂန်

က အေးမြတို့ကို ကားဂိတ်လိုက်ပို့ပေးပြီး နှစ်လစာ
လခရော မုန့်ဖိုးပါ ပေးပြီး ရွာခဏပြန်ခိုင်းလိုက်တာ”

“မမရှေးနဲ့ ပိစိကို စိတ်မချပေမယ့် ကိုယုဂန်က ပြန်ခိုင်း
တော့လည်း ပြန်ရတာပေါ့ မမရှေးရယ်...”

“အခု ကိုယုဂန်ကလေ နှစ်လတောင် မပြည့်သေး
ဘဲ ကျွန်မတို့ ရွာအထိ လိုက်လာခေါ်တာ၊ ကိုယုဂန်က
ကားအကောင်းကြီး မောင်းပြီး ရွာအထိ လာခေါ်တော့
ရွာကလူတွေတောင်မှ ကျွန်မတို့ကို ဝိုင်းပြီး အားကျကျန်
ခဲ့ရတာ မမရှေးရဲ့...”

“ပိစိကဖြင့် အပြီးပြန်သွားရတယ်မှတ်လို့ ငိုလိုက်ရတာ”

“ငါတို့လည်း အဲ့ဒီလိုပဲထင်လို့ မပြန်ခင် နင့်ကိုဖက်ပြီး
ငိုရတာပေါ့ ပိစိရဲ့၊ ကားဂိတ်ရောက်မှ ခွင့်နဲ့ ခဏပြန်
လွှတ်မှန်း သိရတာ”

“ကိုယုဂန်က မှာလိုက်တယ် သိလား၊ မမရှေးကို အရင်
ကထက် ပိုပြီး ဝရစိုက်ရမယ်တဲ့...”

ရှေးသည် စကားတွေ အလှအယက်ပြောနေသော
သူတို့သုံးယောက်ရဲ့ စကားတွေကို နားထောင်ရင်း စိမ်းလန်း
သော မြက်ခင်းပေါ်က မိုးရေစက်လေးတွေကို ဝေးကြည့်လျက်
အသာအယာပင် ပြုံးနေခဲ့မိလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆောင်းဝင်စပြုဖြစ်သော်လည်း မိုးဖွဲကလေးတွေ ကျဆဲဖြစ်သော ဆောင်းဦးတစ်နေ့တွင် ရှေးသည် တစ်ယောက် တည်း အေးအေးလူလူ ဈေးဝယ်ထွက်လာခဲ့သည်။

ရှေ့ပင်းမောတစ်ခုမှာ ဖွင့်ထားသည့် မြူတီဆလွန်း ထဲသို့ ရှေးက ဆံပင်ညှပ်ဖို့ ဝင်လာချိန်တွင် မြူတီဆလွန်းထဲမှာ မြူနှင့် အဖော်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရှေးသည် မြူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုစိတ် မရှိတာ မို့ ဆိုင်ထဲမှ ပြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

သို့သော် ... မြူက နောက်မှလိုက်လာပြီး ...

“ရှေးလင်္ကာ ... ခဏလေး ... မြူ ပြောစရာရှိလို့ပါ”

ရှေးက အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်အေးအေးထားပြီး မြူဘက်သို့ လှည့်ကာ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

မြူမျက်နှာပေါ်မှာ ရန်စမည့် အရိပ်အယောင်တော့ မတွေ့ရပါ။

မြူက ရှေးကို ပြုံးပြုလာရင်း ...

“ရှေးကို မြူ တောင်းပန်စရာလေး ရှိလို့ပါ။ ကြိုလို့ ဖမ်းတောင်းပန်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကူးတက လာပြီး တောင်းပန်ချင်ပေမယ့် ရှေးဆီကိုလာရင် ရှေး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ ... ၊

“ယုဂန်နဲ့ မြူကိစ္စမှာ ယုဂန်ဘက်က ရိုးရှင်း ပြုစင်ခဲ့ပါတယ် မြူကသာ မခံချင်စိတ်တွေနဲ့ ဇာတ်လမ်း လုပ်ခဲ့မိတာပါ ... ၊

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မြူကိုလိုက်နေရာကနေ ရုတ်တရက်ကြီး ထားခဲ့ပြီး လက်ထပ်သွားတဲ့အဖြစ်မျိုး ကို မြူ မကြုံဖူးဘူး၊ မြူမာနကို ထိပါးခံရတယ်လို့လည်း ထင်ခဲ့တယ် ... ၊

“အဲဒါကြောင့် မြူ သူနဲ့ ပြန်ဆက်သွယ်မိတာပါ။ ရှေး အပေါ်လည်း မနာလိုစိတ်တစ်မျိုးနဲ့ စိတ်ကသိ ကအောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ပါတယ် ... ၊

“ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့လည်း ယုဂန်က ရှေးဘက်ကပဲ ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည်သွားခဲ့တယ်။ ယုဂန် လွတ်လပ်တဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတဲ့အခါ မြူက လက်ထပ်မယ်ဆိုရင်ရောလို့ မြူ မေးလိုက်ချိန်မှာ ရှေးနဲ့ တစ်နေ့တောင် ခွဲသွားဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်။

www.burmeseclassic.com

“မြို့... အခု ဒါတွေပြန်ပြောပြီး တောင်းပန်နေတာ မြို့ဝင်လည်မှာ ကြောက်တာလည်းပါပါတယ် ရှေး၊

“မြို့ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးလို့ မြို့သတ်မှတ်ထားတဲ့ သူတစ်ယောက်နဲ့ မြို့ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာ...၊ သူနဲ့အတူ မြို့ မျှော်မှန်းတဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ မိသားစုဘဝကို တည်ဆောက်တော့မှာ၊ ကိုယ်တိုင် မိသားစုဘဝရခါနီးတော့မှ ကိုယ့်မိသားစုဘဝကို အဖျက်ခံရရင်ဆိုတဲ့ စာနာစိတ်မျိုး ဝင်လာခဲ့လို့ ရှေးကို အရမ်းတောင်းပန်ချင်နေခဲ့တာပါ...”

မြို့က ရှေးကို တောင်းပန်ပြီး သူ့အမျိုးသား စောင့်နေသည့် မြို့တံဆိပ်လွန်းထဲသို့ သွက်လက်တက်ကြွသော၊ စမတ်ကျသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လှမ်းဝင်သွားခဲ့သည်။

ရှေးက လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ သွက်လက်ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ရှေး... ရှေ့ပင်းမောထဲက ပြန်ထွက်လာတော့ အပြင်ဘက်မှာ မိုးဖွဲကလေးတွေ ကျနေခဲ့သည်။

ရှေးက ထီးဖွင့်မဆောင်းတော့ဘဲ မိုးဖွဲလေးတွေ အောက်သို့ တိုးဝင်လာရင်း ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်လျက် မိုးစက်အမှန်အမှားလေးတွေရဲ့ ဖျန်းပက်မှုကို ခံယူလိုက်မိလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေခင်းတွင် ရှေးသည် မမောင်းတာ ကြာပြီဖြစ်သော ရှေးရဲ့ ပြိုင်ကားအနိလေးဆီသို့ လှမ်းသွားနေလေသည်။

ရှေးသည် ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်လျက်ပင် ကားပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်ပြီး ကားစက်ကို မရဲတရဲ နှိုးကြည့်လိုက်၏။

အေးမြ၊ မလုံးနှင့် ပီစီတို့ သုံးယောက်မှာ ကားဘေးတွင် တန်းစီရပ်လျက် မျက်စိစုံမှိတ်ကာ လက်ဖဝါး နှစ်ဖက်ကို ပွတ်ရင်း...

“မမရှေး ကားပြန်မောင်းနိုင်ပါစေ၊ ဘုရားသိကြားမလို့ မမရှေး ကားမောင်းနိုင်ပါစေ...”

ဟု တတွတ်တွတ် ရေရွတ် ဆုတောင်းနေခဲ့ကြသည်။

ရှေးသည် ကားစက်နီးသည်နှင့် စတီယာရင်ကို ခပ်ရဲရဲပင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး မောင်းထွက်လိုက်လေရာ ပြိုင်ကား အနီလေးသည် ခြံစောင့်ကြီး အသင့်ဖွင့်ပေးထားသော ခြံစောင့်သို့ ဦးတည်သွားလေသည်။

“ဟေ့ ... မမရှေး ကားမောင်းနိုင်ပြီကွ ...”

မလုံးတို့ သုံးယောက်သား ဝမ်းသာအားရ သံပြိုင် အော်လိုက်ကြချိန်တွင် ရှေးက သူတို့ကို လက်ပြခဲ့ပြီး ဆက် မောင်းလာခဲ့သည်။

ရှေးသည် ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါးစွာ ကားမောင်းလာရင်း ကား ကက်ဆက်ကို လှမ်းနှိပ်လိုက်ရာ FM လိုင်း တစ်ခုက လွင့်နေသော Lဆိုင်းဇီရဲ့ သီချင်းသံလေးကို ကြားလိုက်ရသည်။

ရှေးက Lဆိုင်းဇီနှင့်အတူ သီချင်းကလေးပင် လိုက် ဆိုလိုက်မိသေးသည်။

“မင်း... အချစ်တွေကို နားလည်ခဲ့ပြီး ခုတော့ မင်းရှေ့ကို အပြေးလေး လှမ်းကာ ကိုယ် ရောက်ခဲ့မယ်ဆို ... တကယ်ဆို သူဘယ်ကမှားလဲ၊ နှလုံးသားက ဝန်ခံချင်နေသေးလည်း... မတွေးနဲ့ အဝေးမယ်... ပုဂံအဝေးမယ်၊ ဘဝမှာ အိမ်ပြန်ချိန်တွေ နောက်ကျမှာ စိုး...”

ဟိုတုန်းကလိုများ ... အချစ်ရေ ကိုယ်ကိုချစ်သေး လား...”

ရှေးသည် ဘယ်လိုတွန်းအားမျိုးနဲ့များ ကားပြန် မောင်းနိုင်သည် မသိ ...။

ဘယ်လို ပျော်ရွှင်မှုမျိုးနဲ့များ ဒီသီချင်းကလေးကို စိတ်ပါလက်ပါ လိုက်ဆိုနိုင်သည်မသိ ...။

လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်တုန်းကများ ချစ်မိသွား သည် မသိတော့ချေ ...။

နာမည်ခေါ်သံ ကြားသည်နှင့် တာဝတ်ဝတ် ဟောင်
ကာ ရှေးဆီ တည့်တည့်မတ်မတ် ပြေးလာနေသော ခွေးလေးကို
ကြည့်ရင်း ရှေးက အံ့ဩမင်သက်နေရာ ...

“မမရှေး... အဲဒါ စနိုးပဲ၊ စနိုး အစစ်ပဲ၊ စနိုးက မသေဘူး
မမရှေးရဲ့၊ ကိုယုဂန် ဆေးကုပေးထားတာ ...”
“ဟင် ...”

ရှေးသည် ရှေးနား အရောက်မှာ ပတပ်ရပ်လိုက်
သော စနိုးကို ဆီးပွေ့ကာ မျက်နှာချင်း အပ်ထားလိုက်မိသည်။

“မမရှေး... စနိုး လည်ပင်းမှာ စာပါတယ် ... စာ ...”

ပိစိက လှမ်းအော်ပြန်တာမို့ ရှေးက စနိုးလည်ပင်း
က စာခေါက်လေးကို ဖြုတ်ယူကာ ဖြန့်ဖတ်လိုက်သည်။

ရှေး...
ဒီတစ်ခါ အတူနေရင်
တစ်သက်လုံး ပျော်အောင်ထားပါ့မယ်။
ရှေးကို ချစ်တဲ့...
ယုဂန်

ရှေးရဲ့ ပါးကလေးတွေ ရဲတွတ်သွားချိန်တွင် ရှေး
ဆီသို့ လျှောက်လာနေသော ယုဂန်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေ
သည်။

ရှေးသည် ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ မျက်နှာလွှဲမသွား

ရှေးက ရှေးရဲ့ကားလေးကို ခြံထဲသို့ ပြန်မောင်း
ဝင်လာချိန်တွင် တစ်ဖက်ခြံစည်းရိုးထဲမှ ခွေးဖြူလေးတစ်ကောင်
တိုးထွက်လာတာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟင် ... စနိုးနဲ့ တူလိုက်တာ”

ရှေးက ကားရပ်ပြီး ကားပေါ်မှ အမြန်ဆင်းလာ
သည်။

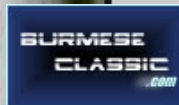
လည်ပင်းက လည်ပတ်လေးမှာ တစ်စုံတစ်ရာ
ချိတ်ဆွဲထားသော ခွေးလေးကတော့ ရှေးဆီသို့ ဦးတည်လာနေ
သည်။

- “စနိုး ...”
- “ဝုတ် ...”
- “စနိုး ... စနိုးရေ ...”
- “ဝုတ် ... ဝုတ် ...”

၃၀၄ ၃၂ ပုညဝင်

တော့ဘဲ အကြိမ်များစွာ အမုန်းမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ခဲ့ဖူးသော
သူ့မျက်နှာအား ချစ်မြတ်နိုး တွယ်ငြိစွာ ကြည့်ရင်း အပြုံးမျက်နှာ
ကလေးဖြင့် ကြိုစောင့်နေလိုက်တော့သည်...။

ပုညဝင်

ပုညဝင်စာအုပ်တိုက်